

DETEKTIVSKI

F. EŠTON

LUN PRETI

209

1,50nd

DRUGO IZDANJE

NOVA SERIJA
5. april 1968. godine
Sveska 209.

Frederik Ešton

Lun preti

ROTO BIBLIOTEKA

Odgovorni urednik:
Mitar MILOŠEVIĆ

Izdaje 1 štampa Novinsko preduzeće »Dnevnik«, Novi Sad, Gajeva 15. —
Ziro-račun 637-1-254 (za seriju detektivski roman — Roto biblioteka)

1

U Skotland jarđu je vladala neobična užurbanost, koja je otkrivala vanredno stanje. Sve policijske snage Londona bile su u pokretu. Dogodilo se nešto nečuveno. Grad od osam miliona stanovnika nije bio tako uzbuđen ni onih dana kada su Hitlerove fau-bombe počele da pustoše londonskim ulicama.

Inspektor Dikson, koji je bio određen da vodi istragu i zbog toga dobio vanredna ovlašćenja, nije uspevaao da se primiri i razmisli o svemu što se dogodilo, pa sledstveno i o onom što bi trebalo da se preduzme.

— Pa, to je nečuveno! To prelazi svaku meru! — vikao je držeći slušalicu telefona.

Neko mu je saopštavao najnovije podatke.

— Za svaki pojedinačni slučaj treba započeti istragu kao da nije povezan sa ostalim... Da, da, to važi i za slučaj ubistva narednika... — obraćao se nekome.

Dok je govorio na ovom, zvonila su još dva telefona. On prihvati prvo slušalicu onog specijalnog, za vezu sa radio-odeljenjem.

— Stigli su izveštaji od svih brigada, ali ništa se ne odnosi na ono što vas interesuje — javljao mu je službenik iz radio-odeljenja.

Dikson spusti slušalicu i zastade očekujući da prestane zvonjenje telefona gradske veze. Ali neko je bio uporan. On uze slušalicu.

— Ovde Markinč, halo! Je li istina da ti vodiš celu stvar? Koliko

je nestalih? Šta si preduzeo? ... — začu se rafal pitanja.

— Slušaj, Arture! Hoćeš li da prestaneš s pitanjima i da odeš do stotinu vragova? Ti mi zagorčavaš život. Ništa ne znam i neću ništa da ti kažem. A ako te primetim negde u svojoj blizini, zaboraviću zakon i...

— I šta ćeš učiniti? Ne ljuti se, stari. Kaži mi samo ima li ubistvo narednika nekakvu vezu s celom aferom? — bio je uporan čovek na drugom kraju žice.

— Ti si nemoguć, Arture! Ništa ne mogu da ti kažem. Idi do vraga i ti i svi tebi slični! — ljutito odbrusi Dikson i spusti slušalicu.

Bio je crven u licu, kosa mu je bila u neredu i ulepljena znojem, a oči mutne i umorne. Nije više obraćao pažnju na neprekidno zvonjenje telefona. Gledao je u jednu tačku na suprotnom zidu.

»Moram pobeći od svega ovoga i negde na miru razmisliti šta da preduzmem«, zaključio u sebi. Još nekoliko trenutaka podrhtavale su mu nozdrve, kao da je počela da ga hvata kijavica, a onda ustade, zgrabi šešir i izađe iz svoje kancelarije na suprotan izlaz, koji je vodio k stepeništu na zadnjoj strani zgrade.

Sede u kola i odveze se prema Ridžent parku. Pošto nađe jedno tiho mesto za parkiranje, on okrenu kola i ugasi motor. Iako je bilo vreme ručku, inspektor nije ni pomišljao da pođe kući, jer je znao da je i Helen uzbuđena i da će poku-

šati da sazna što više. A onda je svršeno s razmišljanjem.

Zato Dikson obgrli upravljač i nasloni glavu na šake. Njegove misli počese da se sređuju i činjenice polako da se nižu:

Počelo je tačno u ponoć pre tri dana.

Svi su mislili da je to još jedan nestašluk devojaka iz modne kuće Dramond.

Posle velike jesenje modne revije u londonskom Sitiju, trebalo je da se trideset i dve lepe manekenke pojave na prijemu, koji je priređivala gospođa Dramond u velikoj i veoma luksuznoj dvorani hotela »Fojl«.

Vlasnica modne kuće, gospođa Dramond, priređivala je ovakve prijeme posle svake velike modne revije, a takvih revija bilo je godišnje četiri. Ona je znala da joj ovi prijemi koriste više nego same revije. Jer, prijemi su u stvari bili nastavak revija, ali mnogo zanimljiviji nastavak za najveći deo posetilaca.

Pošto bi tridesetak lepih manekenki pokazalo nove lepe modele i još lepše oblike svojih tela, odlazile bi na prijem oblačeći skupe večernje haljine. Tako se gostima i poslovnim prijateljima gospođe Dramond pružila prilika da im priđu i kažu mnogo pohvala. A Etela je bila tu kao treće lice pri upoznavanju.

Na tom prijemu imale su mogućnosti da pokažu svoje skupe haljine, nakit basnoslovne vrednosti i svoju lepotu — ako su i nju imale — mnoge bogate dame velikog grada. Tu su se skupljali i mnogi bogataši, počev od onih mladih koji su prvi put obukli frak i žalili što nisu morali mnogo da se muče oko brijanja, pa do onih »veterana« blistavih salona i dvorana, koji su se nadali da proseda i proredena kosa i malo sala na trbuhu ne kvare opšti utisak, ako njihove čekovne knjižice imaju pozamašno pokriće. Među

njima su mogli da se vide i oni poslovnici ljudi koji retko napuštaju svoje »prestole« sa kojih vladaju bankama, kompanijama, velikim agencijama i trgovačkim flotama.

Na prijeme gospođe Dramond trudili su se da stignu glumci londonskih pozorišta, pevači i igrači Kovent gardena, slikari, pomodni pisci... A i filmski reditelji su smatrali da nikako ne mogu izostati sa tih prijema koji su bili važan beočug u njihovoj večnoj potrazi za novom zvezdom.

Dobar poznavalac Sitija i bogataškog Vest enda primetio bi da ovde ima i znatan broj muškaraca koji nose titulu lorda po pravu, ili bar by compliment.

Čitavo to društvo blistalo je u nakitu iz koga su vrcale iskre prelomljenog svetla teških lustera. U sred živih boja isticali su se crni frakovi gospode i ružičasta ramena dama.

Eto, takav jedan skup oneraspoložila je i uzбудila vest da trideset i dve lepotice, koje su s podijuma podelile mnogo čarobnih osmeha, izazvale želju kod muškaraca i zavist kod žena, neće stići na prijem.

One su nestale.

Odnekud je stigla vest da su ote. Nekoliko minuta kasnije svi gosti su znali da je deset automobila stiglo pred modnu kuću tačno u ponoć. Neko je pozvao devojke da brzo krenu. A kad su deset minuta kasnije došla kola gospođe Dramond na čelu kolona od pet velikih taksija, od devojaka nije bilo ni traga.

Ali niko nije pomišljao na nešto ozbiljnije. Ipak je gospođa Dramond, očajna zbog neprilike s devojkama, prijavila stvar policiji.

— To je podvala, zavist zbog našeg uspeha! Moje devojke su nasilno odvedene! — uzbuđivala se i vikala gospođa Dramond.

— Možda su našle bolju zabavu — sumnjao je dežurni narednik.

— Ne, to nikako! — ljutila se gospođa Dramond. — To su odobrane dame i ja vam ne dozvoljavam da tako govorite o njima!

*

Jutarnja izdanja listova donela su vest o nestanku devojaka. Bilo je zloradih i šaljivih komentara, ali niko nije govorio o otmici.

Međutim, u toku dana je počela da se nazire ozbiljnost slučaja. Stizale su prijave od porodica, prijatelja i stanodavaca. A na svu tu vatru kao ulje došla je vest: oteto je još devet devojaka!

Bile su to kućne pomoćnice, sobarice i mlade družbenice iz najbogatijih porodica Sitija. Kad se zna da Siti sada ima svega nešto preko pet hiljada stalnih stanovnika na prostoru koji je pre stotinu godina primao sto dvadeset hiljada Londonaca, onda je lako pogoditi iz kojih porodica su nestale devojke. I, začudo, svaka je bila vrlo lepa.

»Ko su otmičari četrdeset i jedne lepotice?« pitali su se listovi sipajući vatru na Skotland jard i pominjući srednji vek, trgovinu robljem, nesigurnost građana i hiljadu sličnih stvari.

»Devojke su odvedene iz dvorišta večernje škole, gde su dva puta nedeljno odlazile da uče. Četiri su Francuskinje, koje su pohađale grupu za engleski jezik. Od ostalih, tri su Engleskinje, jedna Norvežanka i jedna Rumunka...«, pisao je »Kronik«.

Zbog nestanka jedne od devojaka, Ženevjeve Dipon, naročito se uzbuđivao erl Arčibald Halibarton. Ovaj uticajni lord je već nekoliko puta zvao glavnog inspektora Skotland jarda i tražio obaveštenje. A na kraju je ljutito viknuo:

— Pored slavnog Skotland jarda ja ipak moram da najmim i platim privatne detektive!

Uzbuđenje se širilo gradom. Roditelji su se plašili za svoje lepe kćeri,

muževi za žene... Mnoga mlada dama stajala je tih dana pred ogledalom i ocenjivala da li bi ona mogla da bude oteta. Možda je poneka zaželela da i nju snađe sudbina manekenki i lepih kućnih pomoćnica, ali to su retko bile one koje bi neko stvarno i pozeleo da otme.

— U svetu je bilo i pre otmica, ali nije zapamćeno nešto slično! — uzvikivali su ljudi.

Tih dana je bilo teško videti da se neka lepa devojka ili žena kreće sama ulicom, a naročito s večeri.

Pretpostavljalo se da je oteto još desetak ili više devojaka, ali niko nije prijavljivao njihov nestanak. To je izazvalo pravu bujicu prijavy, koje su zvonile na lažnu uzbunu. Ako bi se devojka duže zadržala na sastanku sa svojim mladićem, roditelji bi već zvali policiju. Mnoge vetropiraste dame su tih dana imale neprilika kad su saznale da je prijavljen njihov nestanak dok su one bile u »kupovini« i pritom ugrabile koji sat da se sastanu s kakvim prijateljem.

Tako se trećeg dana već nije znalo koliko je lepotica zaista oteto, a koliko ih je otišlo na izlet, ili odbeglo s voljenim čovekom. A takvih je bilo mnogo u gradu sa osam miliona stanovnika.

Sve je to otežavalo istragu i policija je bila u neprilici. Najgore je, ipak, bilo to što nije nađen nikakav trag. Kao da je četrdeset devojaka isparilo i pomešalo s gustom ponoćnom maglom.

II

Nagnut nad hrpom beležaka i fotografija Artur Markinč je spremao reportažu o otmicama, koja je trebalo da ispuni deo prve i čitavu treću stranu sutrašnjeg jutarnjeg izdanja njegovog lista.

Bio je zastao i zamislio se gledajući u rasute fotografije snimljene na poslednjoj reviji.

— Do vruga, Arture, šta je s tim rukopisom!? — nervirao se urednik.

Reporter se trže i privuče pisaću mašinu koju je bio odgurnuo. A tada zazvoni telefon na njegovom stolu. On se namršti i podiže slušalicu. Lice mu se razvuče u širok osmeh i on uskliknu:

— Zdravo, stari prijatelju! Gde se to kriješ već šest meseci? Jesi li se oženio? Kako se sada zoveš? Hoću li te videti?

— Polako, hej! čuo se glas s druge strane. — Prvo, nisam nikud otišao, zatim, nisam se oženio, već nisam ne znam kako se zovem i na kraju, ne mogu da se sastanem s tobom. Jesi li sada zadovoljan?

— Naprotiv, ucveljen sam, dragi Donalde. Ti znaš koliko želim da te vidim. Šta se događalo s tobom za ovo vreme?

— Ostavi se pitanja — čuo se glas iz slušalice. — Imam jednu molbu.

— Samo kaži! — upade reporter.

— Hoću da dam izjavu za štampu.

— Oh! Šta kažeš! Ponovi, molim te!

— Hoću da dam izjavu za štampu i želim da je objavi tvoj list. Beleži! Uostalom, zapamti glavno, a sam reci ostalo.

— Slušam te, govori, raspadam se na atome od nestrpljenja!

— Dakle, reč je o ovoj otmici devojaka. To je strašna stvar. Mislim da niko nema prava da se dvoumi, ako može da učini nešto protiv zločinaca. A ja mislim da ću moći. Zato im poručujem da u roku od dvanaest časova puste devojke. U protivnom, dvanaest sati posle izlaska tvog lista sve krivce stavljam na listu osuđenih...

— Kako, kako? — upade Artur.

— Baš kao što si čuo. Sve krivce stavljam na listu osuđenih i to na smrtnu kaznu. Obećavam im raznovrsne smrti... Uostalom, to će se

videti. To je moj ultimatum. Ta banda zlikovaca će zažaliti ako ga ne prihvati.

— Divno! Ti si još uvek sjajan! — oduševljavao se Artur.

— A sada zdravo, a možda i do viđenja! — čule su se poslednje reči iz telefonske slušalice.

— Hej, čekaj! Ne prekidaj! Halo, Sikert! Halo — viknuo je Artur, ali veza je bila prekinuta.

Reporter skoči i zaigra po sobi.

— O poeta, canta lunam et stellas! — izvikivao je pri tome. — Da, da, tako je! Pevaj pesniče, pevaj mesecu i zvezdama! Lun je tu!

A zatim pojuri svom stolu, zgužva reportažu, razbaca fotografije i u mašinu stavi nov papir. Brzo, kao da ga neko goni, pisao je senzacionalni članak za svoj list. Uzgred se nasmeši pomislivši da će bar dva dana morati da izbegava susrete sa kolegama iz ostalih listova, jer će oni tražiti kavgu i želeti da mu se nekako osvete.

Još dok je pisao, s leđa mu se primače urednik i počeo neprimetno da čita tek napisane retke. Oči mu se iskolačiše, a ruke zadrhtaše.

— Imaš još jedan veliki dan, Arture! — povika.

— Ovo je velika noć. A veliki dan počinje sutra. To će, verujem, biti dan početka rata između bande otmičara i jednog čoveka. A sad odlazi, molim te — odgovori Artur.

Prsti su mu leteli po slovima mašine. Brzo je menjao listove. Urednik je iz daleka motrio i kad bi koja stranica bila gotova uzimao bi je i čitao. Markinč je pisao:

»Lun preti otmičarima. — Ako zlikovci ne prihvate ultimatum, u dvanaest sati počinje rat između njih i kralja ponoći«.

To su bili podnaslovi, a glavni naslov je bio ostavljen da odredi urednik.

Dalje je pisao:

»Tek je šest meseci od onog dana kad se završila afera oko Donalda Sikerta, nazvanog Lun, kralj ponoći. Ko u Londonu i čitavoj zemlji nije čuo za čoveka koga su tri velika gangstera pripremala da postane savršeni zločinac!

Oteto siroče raslo je među gangsterima. Oni su mu nabavili učitelja, školovali ga i pripremali. Donald Sikert učio je kod starih profesora univerziteta, a uz to kod strašnog gangstera Majnarda. Dese-tine fakira, nastavnika džudoa i džiu-džicu, opsenara, žonglera, mađioničara, obijača, revolveraša i stručnjaka svih vrsta, učile su čoveka koji je trebalo da postane savršeni zločinac.

Gangsteri su se radovali danu kad će njihov učenik početi da deluje. Trebalo je da vrši zločine širom sveta i zato je naučio nekoliko jezika. I dok bi on vikao za nos policije mnogih zemalja i Interpol, oni bi mirno nastavili da ucenjuju, krijumčare droge i vladažu trotoarima velikih gradova.

Pripremili su mu i misteriozno ime: »Lun, kralj ponoći«.

I izvršili su prvi zločin, opljačkali su banku, a tamo ostavili njegovo ime.

Ali Lun nije postao zlikovac. Držao je gangstere u uverenju da je njihov, a pripremao je veliki obračun s neprijateljima društva.

Pobedila je nauka, pobedio je humanizam — Donald Sikert je zavoleo ljude i odlučio da se bori protiv zlikovaca. I ubrzo su Majnard, Braun i Falko bili mrtvi. Lun je, umesto da postane glava gangstera, obezglavio mnoge bande od Londona do Sicilije i dalje preko Okeana do Njujorka, Čikaga i Los Anđe-losa.

Rasterao je bandu i učinio vrlo mnogo za spokojstvo i miran život ljudi. Ali on je ostao usamljen. Ostao je na listi onih koje policija

mnogih zemalja traži. On, po zakonu, nije imao pravo da se obračunava s gangsterima. Njega nazivaju ubicom zato što je bez suda ubio one koji bi inače stigli na električnu stolicu.

Takav je Lun, kralj ponoći, takav je Donald Sikert. Možda ga vredamo nazivajući ga imenom koje su mu dali zlikovci. Ali to ime je postalo pojam...«

— Dosta o tome. Pređi na stvar — upade urednik.

— Ovaj je uvod potreban. A izjavu Donalda Sikerta daćemo iznad toga, izdvojeno i upadljivo — objasni Artur.

Nastavi da piše:

»Sinoć smo iz pouzdanih izvora saznali da je Sikert u Londonu. A nekoliko minuta kasnije stigla je njegova autentička poruka kojom se obraća otmičarima četrdeset i jedne devojke i onih ostalih, ako ih ima. Evo njegovih reči:

»Zlikovci. Otmičari, zahtevam da u roku od dvanaest časova pustite žive, zdrave i nepovređene sve otete devojke. Ovo je bezuslovni ultimatum. Ako ga ne prihvatite, objavljujem vam rat do uništenja. U dvanaest sati stupa na snagu smrtna presuda. Bićete kažnjeni smrću! To vam obećava čovek koji ne govori uprazno. Ponavljam: samo povratak devojaka ili smrt za sve otmičare!«

To su jednostavne reči čoveka koji je odlučan. A uz njega su svi oni kojima je zločinačka ruka otela draga bića.

Veruje se da će Skotland jard brzo ući u trag otmičarima. Treba se nadati da će policija pre Sikerta zgrabiti zločince i poslati ih pred porotu«, završi Markinč svoj napis za prvu stranu.

A zatim pokupi razbacane fotografije i zajedno sa zgužvanim delom reportaže, koja je bila već skoro gotova, pruži ih direktoru.

— Napravite od toga nešto. Ja žurim na jedan važan sastanak — dobaci trčeci k stepeništu.

*

— Platiće mi taj pokvarenik Markinč! — psovao je inspektor Dikson čitajući jutarnje novine. — Kako se usuđuje da objavi ovakvu glupost!?

Ali ipak pažljivo pročitao čitav članak. Zatim počeo da prevrće mnogobrojne izveštaje inspektora, detektiva, policajaca i agenata. Vodila se opsežna istraga. Ispitivalo se koga su poznavale devojke, s kim su viđane, gde su se kretale... Prikupljeni su podaci o svemu i svačemu, stvarane pretpostavke, vršeni pretres... Ali ništa nije obećavalo otkrivanje značajnijeg traga, koji bi trebalo uporno slediti.

Jedino što se moglo preduzeti bilo je to da se pojača kontrola svih brodova koji se nalaze u lukama i koji se spremaju da isplove. Policija cele zemlje dobila je opise devojaka, fotografije i potpuna obaveštenja o događajima. Inspektor Dikson organizovao je sve to i obavestio novinare. Ali nije mogao da se pohvali bilo kakvim uspehom.

Nije bio razjašnjen ni slučaj policijskog narednika, koji je nađen na putu za Hedson s kuršumom usred srca.

Razmišljajući šta dalje da preduzme, inspektor Dikson je pritiskao jednom rukom leđa koja su ga bolela. A tada ga trže zvonjenje telefona. Najradije ne bi pružio ruku, ali u ovom momentu se nadao da će ipak odnekud stići kakva vest i on podiže slušalicu.

— Ovde Dikson! — Ko traži? — upita hladno.

Ali tada se trže. Poskoči kao da će se potući s nevidljivim sagovornikom. Bio je prepoznao glas, koji ga je toliko puta naljutio i izazvao laž staloženošću i priistnošću. Sećao se da ga je taj glas nekoliko

puta odveo na pravi trag. Bio je to glas Donalda Sikerta.

— Poštovani inspektore, primite moj pozdrav — čule su se ljubazne reči.

— Halo, Lun! Sikert! Davole — vikao je Dikson pomodrivši u licu.

— Ne uzbuđujte se, dragi inspektore. To je u vašim godinama vrlo opasno. Znam da vam starešine nikad nisu oprostile što niste uspeli da me pronađete. A zašto nisu izabrali nekog drugog da nastavi i postigne uspeh? — govorio je Donald.

— Gde ste sada, Sikerte? Kažite mi to i dajem vam reč da ću doći sasvim sam, bez oružja. Hoću da vam razbijem tu prijatnu njušku!

— Ali, zašto, prijatelju?

— Zbog vaše izjave Markinču. Tog mladića ću uhapsiti zbog saradnje sa osobama koje gonimo. Ali vama ću golim rukama istrgnuti glavu iz ramena. Kažite gde mogu da vas nađem — vrištao je inspektor u nemoćnom besu.

— Ostavimo svađu sada kad je jedan od nas u neprilici.

— Aha! Znači da ste dolijali, vaše ponoćno veličanstvo!

— A ne, nisam ja u neprilici, nego vi, gospodine inspektore. Vi ste nemoćni da pronađete otmičare onih lepotica. I ja hoću da vam pomognem, jer sam i inače objavio rat toj bandi.

— A kako mislite da mi pomognete, misteriozni gospodine?

— To ni sam ne znam. Očekujem da prođe dvanaest sati, pa da vidim da li su zlikovci zaista toliko ludi da ne poslušaju moj zahtev. Jer, tražiću ih ako treba do kraja svog života. I dogodiće se ono što sam im obećao. A sada ne znam šta da počnem. Tražiću...

— Pa šta hoćete od mene, Sikert?

— Predlažem džentlmenški sporazum. Povucite poteraicu za mnom i dajte mi mogućnost da se slobodno krećem. A ja obećavam da ću

vam predati sve otmičare koje žive uhvatim.

— Da razmislim... Uostalom, ja sam se nekako pomirio s mišlju da ste vi ipak na neki način pošten čovek. Istina, zaradili biste dugogodišnju robiju, ako bi se gledalo na stare, dobre engleske zakone... Ali onako... Ipak ne mogu da povučem poternicu, jer to bi bila još jedna sramota za Skotland jard, koja bi se nadovezala na ovo ismevanje Artura Markinča. Jeste li pročitali ove njegove reči?: »Veruje se da će i Skotland jard brzo ući u trag otmičarima...

— Da, tu je malo preterao, ali...

— Nema tu »ali«. Da nisam već počeo da starim, izazvao bih i istukao to piskaralo... Inače, neka ga đavo nosi, ne mogu da se otmem utisku da mi se i on sviđa, ali ne mogu da priznam. Ovako preko telefona i bez svedoka...

— Ipak ste vi dobričina, inspektore. A šta je sa našim sporazumom?

— Gledaću da vas niko ne traži... Uostalom, mogli biste i da pobegnete ako vas neki glupi policajac uhapsi umesto otmičara — škrtio se nasmeši Dikson.

— Verujem vam, inspektore. Uostalom, to je samo mera predostrožnosti. Ja imam ispravne dokumente na jedno nepoznato ime. A ni moj izgled nije uvek isti. Imam malo neprilika zbog opisa koji je Markinč dao u svojoj knjizi. Sećate li se onog: »Lun je čovek prodornog pogleda, očiju modrih kao kaljeno gvožđe, snažnih i nežno negovanih ruku, gibak, brz, visok, prosede i guste smeđe kose, veštak u prerušavanju...«

— To je taman toliko da čovek ne može da zamisli vaš lik. Ali ja sam ga zapamtio ono veče kad ste mi prišli na balkonu i ćaskali sa mnom dok sam bio malo »veseliji«. Ono vam je bilo dobro...

— Ali mi smo se raspričali. Nastavićemo zgodnom prilikom. A sada srećno, dragi Diksone.

— Da, i treba mi mnogo sreće pa da nešto postignem. Srećno i vama, gud baj, Sikert!

Spuštajući slušalicu pomisli: »Šta li bi rekao gospodin glavni inspektor Hočkins da je nekako mogao da čuje ovaj razgovor?«

•

Čitajući jutarnje novine privatni detektiv Edi Kenford se smeškao, uzbuđeno uklanjao nemirni pramen plave kose s visokog čela i pisao po stolu ne nalazeći vremena da skrene pogled sa novina i uzme cigaretu.

U naslonjači iza njega dremao je njegov pomoćnik Čarli Pipčink, koga ništa nije moglo da uznemiri.

— Hej, Čarli, zar možeš da dremaš kad se ovako nešto događa?! — okrenu se Edi svom pomoćniku.

— Šta? Pa da ... Moja Ketrin kaže...

— Mami tvoju Ketrin! Dođi da vidiš šta piše ovde. Lun preti otmičarima.

— Znam, znam. Moja Ketrin je kupila novine i kaže da će Sikert...

— Idi do đavola, pupavko! Izgleda da bi mi tvoja Ketrin bila bolji pomoćnik — nasmeja se Edi i ostavi novine.

Poče da šeta od jednog do drugog ugla sobe. Čarli ga je gledao ispod oka i prikrivajući smešak. Ali ne izdrža i reče:

— Ti si očajan što ne možeš da se umešaš u sve to, jer su umešani Sikert, Markinč, Dikson...

— Pogađaš misli, Čarli, kao da ih čitaš — zajedljivo odgovori Edi.

— Pretpostavljam da pomišljaš na mogućnost da se nekako priključiš Lunovom ultimatumu. Ali treba malo pričekati.

— Dosta mi je tvoje logike vodvorskog prodavca mleka — sad se već ljutio Edi.

— Ja samo mislim da bismo mogli jednom i za svoj groš nešto da započnemo. Ledi Seton je bogato nagradila naš trud da otkrijemo kradljivca u njenoj kući. Taj nakit je i vredeo...

— Bolje dremaj! — prekide ga Edi.

Njihov razgovor prekide energično kucanje na vratima. Uđe elegantan muškarac četrdesetih godina. Edi mu pođe u susret.

— Izvolite — ponudi gosta da sedne

— Ja sam došao do vas da vidim možete li se angažovati...

— Stojim vam na raspolaganju, milorde — nakloni se Edi.

— Vi znate ko sam! — namršti se posetilac.

— Da. Imao sam čast da budem prijatelj vašeg mlađeg brata, erla Čarlsa Halibartona, koji je u diplomatskoj službi u Americi. Zato bih bio srećan da vam budem od koristi — objasni Edi.

Erl Arčibald Halibarton se osvrnu tražeći očima gde da ostavi ogrtač, šešir i rukavice. Čarli pritrča i prihvati ogrtač, a zatim iziđe znajući da ovakvi posetioци najčešće žele nasamo da porazgovaraju sa poznatim detektivom.

— Obavešteni ste o ovim strašnim otmicama devojaka? — upita lord Arčibald.

— Da, poznati su mi svi detalji. Vidim da se umešao i jedan čudan čovek, koji je slučajno moj poznanik — odgovori Edi.

— Mislite na tog misterioznog Luna?

— Pogodili ste. Kad smo se upoznali, imao je ime Donald Sikert. Nisam ga video već šest meseci. On se, znate, skriva od policije.

— Pa šta hoće taj čovek van zakona?

— Odlučio je da goni otmičare. On je takav. Verujte, zlikovci nisu mogli navući veću bedu na svoj vrat.

— Ali ja ne mogu da verujem u takve stvari. Zato sam došao da vas angažujem. Mene ne interesuju sve otete devojke. Nestala je i Ženevjeva Dipon. Ta mlada Francuskinja je moja domaćica već godinu dana. To je jedno divno biće i ja neću žaliti novaca i truda da se ona pronađe.

— Možete li nam reći u kom pravcu treba da se vodi istraga? — upita detektiv.

— Ne mogu ništa da kažem, jer ništa ne znam. Kad smo se upoznali u Parizu...

Lord naglo prekide i pocrvene u licu. Nehotično je otkrio pravi razlog svog uzbuđenja.

— Budite otvoreni i imajte poverenja — nakloni se Edi.

— Vi sigurno shvatate šta sam hteo da kažem. Ta dama je malo slobodnije živela u Parizu. Tamo sam je upoznao... Ali njen društveni položaj je bio takav da me u Londonu niko ne bi shvatio. I zato smo našli rešenje... Jednostavno, ona je došla ovamo i ja sam je predstavio kao moju domaćicu.

— Mislim da vas razumem — upade Edi.

— Ali moram da naglasim još nešto. Nije to nikakva površna i privremena veza. Ja volim Ženevjevu toliko da moj život bez nje ne znači ništa — dodade lord i malo pognute glave zagleda se u jednu tačku na podu.

Počutaše. A onda lord Arčibald izvadi već ispunjen ček.

— Ovih sto funti su predujam za početak. Račun ćete mi podneti kad se stvar okonča — reče on i ustade.

Edi se trudio da prikrije radost, koju nije izazvao ček, nego mogućnost da se baci u vrtlog događaja.

— Ako saznate kakvu pojedinost, budite ljubazni i javite mi. A ja ću

vas obavještavati o svemu — reče on prateći lorda ka izlazu.

U predvorju ugleda jednu sredovečnu damu, koja je čekala da detektiv bude slobodan. On joj se pokloni dok je pratio lorda, a onda je pozva da uđe u njegov biro. Bio ju je prepoznao po objavljenim fotografijama.

— Izvolite, gospođo Dramond — reče ljubazno.

— Vi ste Edi Kenford? — upita ona odmerivši ga od glave do pete.

Njeno lice je odavalo da je zadovoljna prvim utiskom.

— Da, poštovana gospođo, ja sam Edi Kenford. Šta mogu da učinim za vas.

— Moje devojke su nestale. Policija neće da me obavještava ni o čemu. A ja hoću da znam šta se dogodilo. Taj užasni događaj doveo me je u strašnu nepriliku. Ako se mojim devojkaма dogodi neko zlo, moja zimska revija će propasti. Vi znate kako je teško naći trideset manekenki. Godinama pronalazim devojke i one me mnogo staju — pričala je brzo gospođa Dramond.

— Zna li nešto čime bismo mogli da počnemo, a što nije rečeno u novinskim izveštajima? — upita Edi.

— Ne znam šta da vam kažem. One su bile dobre devojke. Ja nisam primala kojekakve... A sirote, otete su u večernjim haljinama...

— Momenat, to je zanimljiv detalj. Zar nisu imale ništa drugo od odeće?

— Šta bi imale? Samo su ogrtače navukle preko večernjih haljina. Zna li, one imaju deo svoje garderobe u mojoj modnoj kući, ali haljine na njima su moje. Devojke ne kupuju tako skupe haljine — pričala je dalje gospođa Dramond.

Edi je dugo pokušavao da izvuče nešto značajno od ove razgovorne žene, ali nije ulovio ništa i zato je tražio način da prekine razgovor.

— Stvari se brzo odvijaju. Svaki minut je dragocen. Zato treba brzo delovati — reče uz blagi osmeh.

Žena shvati njegovu želju i ustade. Pri tome otvori svoju ručnu torbu i izvadi čekovnu knjižicu.

— Koliko će stajati vaše angažovanje? — upita ona.

— Za početak sto funti će biti dovoljno. A ako uspešno završimo istragu i nađemo devojke, isplatit ćete nam preostalih 200. Ako budu neophodni veći izdaci, mi ćemo tražiti vašu saglasnost — objasni Edi.

— Nije li to mnogo? — upita gospođa Dramond ispisujući iznos na čeku.

— Prosta računica pokazuje da više vrede same haljine koje su na devojkaма. A tek koliko vrede devojke! — našali se Edi.

Vlasnica modne kuće mu pripreti i ode

— Pipčini, lepotanu moj! — viknu Edi radosno.

— Pre pola sata sam bio pupavko — odazva se Čarli i pod njegovim teškim koracima zaškripaše dašćice parketa.

— Spremi se, krećemo za nekoliko minuta. Treba samo da pozovem Dijanu.

— Kaži joj da se pričuva, jer bi mogli i nju da otmu — našali se Čarli.

— Neće se, valjda, usuditi da otmu devojku jednog detektiva — odgovori Edi.

Čarli otvori mali uzidani sef i izvadi revolvere, flašicu ulja i pribor za čišćenje, pa se namesti i poče da čisti oružje.

— To je tvoja priprema?! — nasmeja se Edi i dohvati telefonsku slušalicu.

Dugo je tražio vezu, a onda mu se lice ozari. Čuo je glas ljupke Dijane Helm.

— Halo, draga! — viknu joj Edi i cmoknuvši ustima posla joj poljubac.

— Baš sam htela da te pozovem. Danas sam slobodna već od pet sati. Hoću li te videti? — upita Dijana.

— Bilo bi to divno, ali teško da ću stići. Moram i ja da se umešam u istragu oko otmice.

— Znam da to želiš, naročito otkađ si čuo da je Sikert zapretio otmičarima. Ali ne bih volela da nađeš te devojke. One su sve lepe — nasmeja se Dijana.

— Sigurno nijedna nije lepa kao ti, uveravam te u to — odgovori Edi.

— Uh, laskavče! — nasmeja se opet Dijana. — A zašto si me onda tražio kad nisi slobodan, nego krećeš u potragu.

— Treba mi tvoja pomoć. Poslaću ti Čarlija da te prati. Treba da pronadeš u kojoj je robnoj kući kupljena veća količina ženske odeće, pribora za umivanje i slično.

— Šta će ti to, pobogu?

— Devojke gospođe Dramond su odvedene u večernjim haljinama. Ako je neko rizikovao da ih otme, onda mu one nešto znače, potrebne su mu. I taj neko mora da ih obuče, da im da toaletni pribor i da ih hrani. Moraće da ih obuku, čak ako su ih oteli trgovci belim robljem. Naročito oni moraju da nabave sve što im treba, jer i to kako su obučene određuje cenu. A treba i da ih daleko prokrijumčare, čak do Azije, Južne Amerike ili Afrike...

— Razumem te, dragi. Pokušaću da pomognem Čarliju — pristade Dijana.

— Morate da radite vrlo brzo. Ne bih hteo da policija ili Sikert pronađu devojke pre mene i da mi propadne nekoliko stotina funti — nasmeja se Edi.

— Sumnjam da je to glavni razlog — dodade Dijana. — Možda bi hteo prvi da stigneš do devojaka. Čuvaj se. Edi, kažem ti. One su sada opasne. Već tri dana su usamljene i bile bi u stanju da jednog tako lepog muškarca iseckaju na

komadiće i svaka svoj deo privije na srce, radi umirenja.

— Potrudiću se da ti se vratim ceo — sad se već grohotom smeja Edi.

Pozdraviše se i Edi počeo da objašnjava Čarliju šta treba da uradi. A on se spremi da obiđe Markinča i inspektora Diksona. Nadao se da će saznati bar nešto. Uzgred je razmišljao kako bi pronašao Sikerta. Znao je da bi bilo divno da se njih dvojica udruže.

III

Visok čovek sa zadignutom jakom kišnog ogrtača stajao je na Trafalgar skveru pored bazena u koji se slivala voda bučnog trokrakog vodoskoka. Izgledalo je kao da posmatra Nelsonovu statu na vrhu ogromnog stuba i četiri granitna lava u njegovom podnožju. Ali, pažljivi posmatrač bi učinio da je zamišljen i da verovatno i ne primećuje da vetar nosi kapljice vodoskoka i naptapa njegov šešir i ogrtač.

Bližilo se večer i čovek neodlučno krenu. Zastade i mahnu jednom taksiu, koji je prolazio bez putnika. Vozač uspori i mahnu rukom prema mestu na kom je smeo da se zaustavi. Čovek ga prati.

— Vozite prema Brikstonu — reče putnik kratko i sede pored vozača.

— Hoću li vam biti dugo potreban? — upita vozač.

— Možda sve do ponoći. Zašto pitate? — reče čovek blago se osmehnuvši na vozača.

Njegovi beli zubi prijatno blesnuše.

— Za jedan sat treba da budem u Batersiju, pa bih javio jednom kolegi da on ode tamo — objasni vozač.

— Onda zaustavite kod prve govornice i javite mu — reče čovek i raskopča ogrtač tražeći cigarete.

Vozač zaustavi kola tek kad pre-
doše most na Temzi i otrča ka te-
lefonskoj govornici. Za to vreme
putnik je pušio i posmatrao prolaz-
nike. Tada ugleda čoveka s nahere-
nim šeširom, koji je prelazio ulicu.
Poznade ga i viknu:

— Halo, Sam! Dođi ovamo, mor-
narčino!

Čovek s naherenim šeširom pri-
trča taksiju i zastade iznenađeno.

— Koga to vidim! Preblagi bože,
pa to je Donald Sikert! — uzviknu
pružajući obe ruke.

— Ne viči, morski vuče, jer nije
baš dobro da neko čuje moje ime
— nasmeja se Donald, pošto je to
bio on. — Ulazi, ako imaš vremena.
Hteo bih da porazgovaram s tobom.

— Ukrcavam se na tvoj brod,
stari prijatelju, jer su me svi ostali
kapetani otpustili — nasmeja se
Samjuel Makferson.

Bio je to četrdesetogodišnji mor-
nar, kome je davno u nekoj tuči po-
mogao Sikert. Makferson je tada bio
sam protiv desetak podnapitih sum-
njivih tipova u jednoj pristaniškoj
krčmi u Vulidžu. Sigurno je da iz
tog okršaja ne bi izišao živ, uprkos
svojih kao tegovi teških pesnica, da
se nije umešao nepoznati čovek, čije
su negovane pesnice tukle brže i po-
gađale tačnije i od Makfersonovih.
Nekoliko napadača se začas našlo
na podu i mornar je otišao sa Do-
naldom.

Otada su se sreli nekoliko puta
i njihovo prijateljstvo se učvrstilo
do te mere, da je mornar posle sva-
kog povratka s plovidbe danima
tražio Donalda. Zbog toga je neko-
liko puta ostao bez posla. Zato je
i danas lutao ulicama, iako je su-
tra dan trebalo da njegov brod otplo-
vi za Kopenhagen. Uzbudila ga je
vest o Lunovoj pretnji. I on je bio re-
šen da pronade svog prijatelja i da
mu se pridruži.

I evo, već prvog dana ga je po-
služila sreća.

— Kako da te zovem? — upita
Sam videvši da vozač taksija izlazi
iz telefonske govornice.

— Zovi me onako kako si navi-
kao, mojim skraćenim imenom.

— Ol rajt, u redu je, Don. Može-
mo dići sidro — nasmeja se mornar.

— Pokupili ste i neko društvo —
primeti vozač ugledavši Makferso-
na.

— Ova tvoja olupina dobila je
prvog oficira, zar ne, kapetane Don!
Krmanošu, zavezi pramcem — pod-
viknu mornar i ugodno se zavalio na
sedištu.

Vozili su se pored sivih i starih
zgradurina Est enda. U mračnim
ulicama palila su se svetla. Kad sti-
goše u centar Brikstona, Sikert re-
če vozaču da zaustavi kod restora-
na »Orpington«.

— Jedna dobra večera neće nam
biti suvišna — reče Samu, a onda
izvadi pet funti i pruži ih vozaču
taksija. — Dva sata ste slobodni, a
onda da vas nađemo ovde. Računam
da i vi treba da večerate.

Vozačeve oči se nasmešiše kad
ugleda novac. Sada je znao da vozi
galantnog gospodina.

— Nikuda se neću udaljiti, ni mi-
nuta! — odgovori vozač. — Večeru
imam u svojoj torbi i spreman sam
da vas čekam makar do sutra uve-
če.

Donald mu mahnu rukom i pođe
sa Samjuelom prema restoranu. Iza-
braše jedan miran kutak i naručiše
piće i večeru.

— Kad treba da isplovi tvoj
brod? — upita Donald.

— Neka plovi kad hoće. Ja sam
pod komandom kapetana Dona —
nasmeja se Makferson.

— Slušaj, Sam, to ne može. Ja
sam izazvao zlikovce i počecu da se
obračunavam. To je opasno i ja ne-
mam prava da i tebe uvučem u to.
Nikako! Otplovićeš svojim brodom
i tačka — ozbiljno je govorio Sikert.

— Svakom drugom naredenju bih
se pokorio. Ali sada te ne ostavljam.

Ako me nećeš, poći ću i leći na klu-
pu u nekom parku. Štrajkovaću gla-
đu i svakom govoriti: »Moj prijatelj
Lun me je oterao. On me neće i ja
moram da umrem« — smeja se
mornar.

— Pričaš koješta! Kaži mi na kom
brodu ploviš?

— Nemam više broda, ni novaca,
ni prijatelja — napravi mornar tuž-
no lice.

— Dobro, Sam, primam te, ali uz
uslov da ne istrčavaš i da se čuvaš
— zaključí Sikert.

— Imaš li kakav plan? — upita
Makferson.

— Još ne. Ja zapravo ne znam ko
su otmičari. To je najgore u svemu.
Ali imam ideju. Neki Fred Heson je
nekad bio umešan u nešto nalik na
trgovinu belim robljem. Njega bih
hteo da nađem večeras i da ga pi-
tam šta zna o ovoj stvari — objasni
Sikert.

Kelner donese večeru i oni pre-
kidoše razgovor o otmičarima. Sam
je pričao o svom putovanju na bro-
du »Ševening«. Donald je zatim is-
pričao da već šest meseci radi na
proučavanju magnetnih pojava i
gravitacije. Pokuša da objasni Mak-
fersonu ideju o antigravitaciji i teh-
ničkoj revoluciji koju bi izazvalo
otkrivanje načina da se gravitacija
neutrališe. Makferson je zbunjeno
gledao u svog prijatelja, ne razume-
vajući čak ni ideju o antigravitaciji.

Sikert to primeti i njihov razgo-
vor skrenu na druge stvari. Bilo je
dvadeset tri časa kad ustadoše od
stola. Vozač taksija ih primeti čim
izidoše i upali svetlo u automobilu.

— Do »Tajfuna« — naredi Sikert.

— Baš me raduje što ću opet svra-
titi tamo. Jednom sam se u tom noć-
nom lokalu tukao, da je bilo pravo
zadovoljstvo. I sve zbog neke de-
vojke koja je htela da sluša mor-
narske priče, a tri odbačena džen-
tlmena nisu htela da se pomire sa
tim — pričao je mornar.

Bar »Tajfun« se nalazio na kraju
Brikstona, prema Dalidžu. Bio je to
jedan od onih noćnih lokala koji su
u ovom kraju nastajali na jedinstven
način. Vlasnik je otvarao prvo neki
mali polurestoran, polubar. Pa kad
bi nešto zaradio, tokupljivao bi
susednu prostoriju, ili zgradu.
Tako su se ovi lokali nepravilno
širili, imali mnogo skrpljenih ode-
ljenja, prolaza i hodnika. I bili su
idealno mesto za sve one koji se bo-
je policijske racije, ili žele skroviti
kutak.

U »Tajfun« se ulazilo kroz jedan
bife, za čijim šankom su uvek sta-
jali vozači taksija, nosači sa obližnje
železničke stanice, tihi pijanci koji
su naučili da stojeći piju i drugi
slični ljudi.

Iza bifea se nalazio bar. Do njega
je trebalo da se spusti niz četiri
stepenice. Barska sala se nepravilno
granala. Bilo je očito da je stvorena
spajanjem suterenskih prostorija
dve susedne zgrade.

— Mislim da Red treba da je
negde u blizini — šapnu Sikert, iako
je muzika jednog automata zagluš-
no svirala.

— Zašto misliš da je ovde? — u-
pita mornar.

— Znam da stanuje tu u blizini,
pa ako je besposlen mora da je ovde
ili u stanu. Ako ga nema, možda bi
se trebalo uputiti njegovim tragom.
Pogledajmo — odgovori Sikert.

Sedoše u ugao odakle su videli
ulaz i veći deo sale. Naručíše flašu
vina vrste kaberne i počеше da piju.
Malo kasnije Sikert ustade i prođe
salom k izlazu za toalet, što mu je
omogućavalo da pogleda zaklonjeni
deo bara.

Za jednim stolom sedeo je oro-
nuli, ali ne više od pedeset godina
star čovek. Bio je podnapit. Njegova
umašćena kravata je bila opuštena
i njen donji deo kupao se u posutom
piću na dasci stola.

Bio je to Fred Heson. Sikert mu
mahnu rukom kao da se poznaju.

Heson se blesavo nasmeši i sleže ramenima. Vraćajući se iz toaleta Sikert pride Hesonovom stolu.

— Halo, stari! Kako je? — pozdravi ga.

— Halo, gospodine! Loše. Slabo piće, mutno u glavi, hladno u duši. Staroga Freda neće niko. A koji si ti? — upita sumnjičavo Heson.

— Ti se mene ne sećaš jer sam bio mlad. Ali ja tebe poznajem još iz vremena kad si bio kod Lorana.

— Radio si kod Lorana?!

— Da. Ali otada je prošlo već deset godina. Ti si tada otišao, jer je Loran dospeo u kavez — nasmeja se Sikert.

— Vidim da znaš sve. Ti si naš čovek... Sedi, ako možeš da platiš još jednu flašu... Tebi dobro ide. Pih! Mirišeš na sapun. Čak si i obrijan — brundao je pijani Heson.

— Pogodio si, ide mi sasvim dobro. Ne radim više za druge.

— Šta kažeš!? Imaš svoj posao?

— Da, dobar posao — potvrdi Sikert.

— Valjda nisi postao trgovac, ili, oprostite bože, zanatlija?

— Koješta! Poslovi su razni i svako radi ono što je navikao — nasmeja se Sikert.

— Tak je, tako... — progunda Heson, a onda mu pogled živnu. — Imaš li kakav posao za starca? Oni gadovi su me oterali. Kažu da sam pijanica i da nisam za fine poslove... Ali neka... Imaš li pasao ili nemaš?

— Našlo bi se nešto, ali je opasno. Čovek može brzo da strada — odgovori Sikert.

— A-ha! Onda neću više da pijem. Hajdemo kod mene kući, da se malo otreznam. Vreme je da nešto radim. Poslednje funte starog Freda su otišle... Hoćemo li, a? — zurio je ljuljajući se na sedištu.

— Krenimo onda — ustade Sikert, — imam tu jednog svog prijatelja. Povešćemo i njega.

— Hajde ovuda — pokaza Heson i otetura se prema jednoj zavesi.

Sikert mahnu rukom kelneru, plati piće i reče mu da pozove Makfer-sona. Krenuše sva trojica i kad zađoše za zavesu, nađoše se u prostoriji gde je sedela stara čistačica toaleta.

— Kud nas to vodiš? — upita Sikert.

— Ona je moja stara prijateljica... Zar ne, Afus? Tako smo je nazvali pre dvadeset godina. Imala je grudi kao zrna loze afus-ali... Bila je to prava seks-gerla... Ali godine... Afus! Pusti nas da izađemo — teturao se Heson.

— Opet si pio, prokletinjo! — zakrešta žena i okrenu ključ nekog sporednog izlaza.

— Zašto izlaziš ovuda? — zainteresova se Sikert.

— Mnogo znam... Jednog dana će Kabot, ili neko drugi... Mnogi bi voleli da pijani Fred nestane. Osećali bi se bolje... Oh! prokleta bagra! — gundao je provlačeći se kroz nekakvo dvorište.

Iziđoše čak na drugu ulicu i porred kuća stigoše do Hesonovog stana. Bile su to dve sobice na mansardi trospratne zgrade, čije se stepenište ljuljalo kao da će se srušiti.

— Tu je moja jazbina — pokaza im Heson.

U jednom uglu manje prostorije bio je umivaonik. Fred odvrnu slavinu i podmetnu glavu. A onda ubrisa kosu i lice nekom krpom, koja je mogla da bude i košulja ili nešto drugo u dronjcima.

Sedeli su na dvema stolicama i krevetu iz kojeg se širio zadah nečistoće i znoja.

— Deder da čujem predlog. Meni treba novaca — reče Heson sad već pribraniji i skoro trezan.

— Imaš li oružje? — upita Sikert.

— Sačuvao sam dve pucaljke iz moje bogate kolekcije. Ostale sam prodao. Ali ovo su dobre pucaljke — odgovori Heson.

— Treba smaknuti jednog čoveka — izmišljao je Sikert.

— Koliko se plaća?

— Pet stotina — odgovori Sikert.

— To mora da je neka krupna zverka kad starom Fredu nudite toliki novac — sumnjičavo zavrte glavom Heson — Da nije neki policajac — Ja ne želim na grejalicu Pristisnu na dugme i... pft! Nikako ne želim da me kao vola ubiju strujom

— Nije policajac. Jedan naš čovek je postao nezgodan i mi bismo hteli da nestane — objasni Sikert

— A možda sada neko njemu objašnjava da je stari Fred postao nezgodan i da treba da nestane — rastuži se Heson i oči mu se napu- niše suzama

— Ako nećeš, naći ćemo nešto drugo za tebe Svršice to neko drugi i za manje para — taktizirao je Sikert.

— Moraću... Svi ste vi gadovi, ali moraću... Moj novčanik je prok- leto prazan — reče Heson i izvadi novčanik, pa ga zavitla u ugao sobe. — Ko je taj nesrećnik?

— Mi ćemo ti reći A sada ćeš dobiti sto funti unapred I računaj da si stalno namešten kod Greja — objasni mu Sikert.

— Ti si taj Grej?

— Ne pitaj mnogo — oštro odgo- vori Sikert

Posle kraćeg ćutanja Sikert poč- e igru zbog koje je i došao.

— Ko ti to preti, Hesone? — upita

— Sve njih sam ja naučio kako i gde se može prodati... Ali to nije važno. Oni igraju veliku igru i sad je stari Fred suvišan. Hulje!

— Kakva je to velika igra? — upita Sikert na izgled nezaintereso- vano

— Vi mnogo pitate! — obrecnu se Heson

— Ne zanima nas tuđa igra. Ali ja ne želim da uzmem čoveka, koji

nešto krije. I kad taj čovek voli da popije... — ljutio se Sikert.

— Ne krijem ništa i ništa ne znam. Ali ja pogađam ko je oteo devojke... Deset godina nosio sam se mislju da izvedem nešto slično i da zauvek prestanem... Svaka de- vojka doneće dve hiljade najma- nje — isprekidano je pričao

— To se nas ne tiče. Zabranju- jemo ti da o tome pričaš — preseče ga Sikert.

— Da i vi niste?... Opet sam za- boravio. Ništa, ništa... — zbunjeno je mucao Heson.

— Ali nas zanima čega se ti pla- šiš. Ko te ugrožava?

— Pa, to je isto... Oh! Taj Kabot ima veze sa Smitsonom. A Džems je hulja kao i Gordon... Sitni su oni, ali rade za nekog... Preuzeli su sve ljude »Hromog«... A to je banda kakve nema u Čikagu. Kad bih ja imao takvu bandu, vladao bih ne samo Est endom nego i Siti- jem...

— Ko je taj Džems Smitson? — prekide ga Sikert.

— Zar ne znaš ništa o Smitsonu?! — začudi se mamurni Fred.

U tom trenutku Sikert začu neki šum. Oslušnu i baš kad htjede da ustane, prozorsko staklo pršte.

Donald i mornar odskočiše, ali Heson je sedeo nepokretno, kao sle- đen. Rafal automatske puške zasikta i u oblesku plamička videlo se kako se Heson uhvati za grudi i zatetura.

Sikert je već bio opalio u sija- licu, a onda otvori vatru prema pro- zoru. Pucnjava spolja se brzo pre- kide i Sikert potrča k izlazu. Kad stiže do vrata odgurnu ih i odskoči u stranu, ali se ništa ne dogodi. On zato potrča prema uskom stepeništu koje je vodilo na krov. Otvori ka- pak i oprezno proviri napolje. Ugle- da samo kako na kraju krova ne- staje nečija senka. Bilo je kasno da se ubica stigne između mnogobroj- nih dimnjaka, ispusta, ograda i po- vezanih krovova.

Sikert se vrati u sobu i pozva Makfersona, koji je nameštao jastuk pod Hesonovu glavu. Svetlo iz susjedne sobe bilo je dovoljno da vide šta se dogodilo. Stari Fred Heson bio je mrtav.

— Treba da nestanemo — zaključí Sikert i dade znak mornaru da ga sledi.

Potrčase do kraja tavanaskog hodnika, spustiše se sprat niže i otvoriše jedan prozor. Na drugom kraju hodnika čuli su se nečiji trčeći koraci.

— Opusti se i onda skoči — šapnu Sikert.

Bilo je mračno, ali su mogli da vide da zemlja nije daleko i da je pod njima jedva malo nagnut krov dozidane šupe. Krov zabubnja kad skočiše na njega, ali održa njihovu težinu. Sad su se nalazili svega metar i po od zemlje. Skočiše još jednom i nađoše se kod izlaza.

Dva minuta kasnije bili su već daleko od mesta događaja. Obiđoše četvrt i privukoše se »Tajfunu«. Vozač taksija je dremao u kolima. Njih dvojica počеше glasan razgovor kao da izlaze iz bara. Vozač se trže i osmehnu im se.

— Odvezite nas do Sitija — obrati se Sikert vozaču.

Mornar je ćutao razmišljajući o događajima u toku protekla dva sata. Tek što je susreo Sikerta, a već je počelo da gori pod nogama. Taksi ih ostavi u centru grada i oni pođase pešice.

— Zašto se nismo odvezli dalje? — upita mornar.

— Ovde ćemo se rastati — objasni Sikert. — Imam stan u kome ne primam posete. A tebi evo adresa hotela u koji treba da odsedneš. On je tu odmah iza ugla. Ja znam broj telefona i pozvaću te. Dobro se odmori, jer ćemo sutra nastaviti.

— U redu! Ali ne zaboravi prijatelja — reče nevoljno mornar, plašeći se da ga Sikert ne isključi iz ove igre.

IV

Sikert se uputio u svoj rezervni stan kod stanice Čering krös. Vratar ga pozdravi:

— Dobro večé, gospodine. Grem! Dugo vas nije bilo. Kako je na vašoj farmi?

— Odlično, dragi Hari. Kako gospođa? — ljubazno mu otpozdravi Sikert.

U ovoj kući Sikert je bio poznat kao vlasnik farme kod Ilinga, a nosio je ime Antoni Grem. Ovde je imao i svoja kola u garaži. Sada zatraži od vratara da mu otvori kapiju za automobile. Istera svoj »Ostin«, jaku osmocilindarsku mašinu, i ostavi ga pred kućom, a on se liftom pope na peti sprat i otvori mali apartman. Uze ručnu torbu i nabaca u nju razne stvari, pa siđe i pozdravi se s vratarom.

— Javili su mi da će sutra stići veterinar da pregleda moju stoku i moram da odem tamo — objasni mu uzgred.

— Ah! Pazite samo kako vozite, jer ovih noći je jaka magla, naročito pred zoru — brinuo se dobroćudni vratar.

Sikert skrenu prema Temzi i opet je pređe. Ali sad je vozio preko Vondzverta. Uskoro se nađe pred Vimblonom. S desne strane nalazio se mali park, koji se dalje vezivao sa Tutinom. On zaustavi kola u senci velikog drveta i ugasi sva svetla.

Pet minuta kasnije visoki starac sasvim bele kose i sedih, kratko potkresanih brkova, s beretkom na glavi i kožnom bluzom na gornjem delu tela vozio je ista kola dalje. Izgledalo je da je u mraku izvršena čudna zamena, jer niko u starcu ne bi prepoznao Donalda Sikerta. Ovaj majstor prerušavanja bio je uzeo jedan od svojih mnogobrojnih likova. Čak mu ni ruke nisu bile kao pre nekoliko minuta. Niz njih su se spuštale plave vene, a po njima su

se bile osule staračke pege, koje starim ljudima i daju onaj izgled izumiranja organizma. Malo pognuta leđa govorila su da je to nekad bilo vitko, snažno telo, koje se dugo opiralo staračkom pogrbljivanju.

Ali to prerušavanje ne bi bilo čudno da pomoću njega Sikert nije postao potpuno identičan sa po godinama najstarijim inspektorom Skotland jarda. I najbolji prijatelj inspektora Rozberija pomislio bi da je to on u automobilu.

Inspektor Rozberi je bio poznat po progonu krijumčara droga. Već nekoliko puta su krijumčari pokušali da ga se otresu, ali su bili loše sreće i sami su se našli na putu u ništa, ili iza rešetaka. Rozberi je bio na zlu glasu i zato što je lako i brzo potezao oružje. Prebacivali su mu da je na svom putu ostavio nekoliko leševa, kojih nije moralo da bude. Ali Skotland jard se nije odlučivao da penzionise ovog svog inspektora, jer nijedan mlađi nije još bio dorastao da ga sasvim zameni.

Prisvajajući Rozberijev lik, Sikert je imao određeni plan.

On zaustavi automobil pred barom »Ekseter«, čiji je vlasnik bio poreklom iz istoimenog gradića u južnoj Engleskoj.

Ulazeći u bar Sikert se nije osvrtao oko sebe, ali mu nije izmaklo da ga nekoliko pari očiju prate s mržnjom. On se uputi ka vratima na kojima je pisalo »privat«. Pokuca i uđe. Bio je to biro vlasnika bara, koji ga je već nekoliko puta ispitivao i od koga se plašio.

— O! Izvolite, gospodine inspektore, izvolite — uslužno se klanjao vlasnik bara.

— Imam jedan kratak razgovor s vama, Vilijams — reče Sikert i umornim staračkim kretanjama spusti se na stolicu.

— Čime mogu da vas uslužim? — raspitivao se vlasnik bara.

— Prvo jednom jakom crnom kafom, a onda s nekoliko obaveštenja — odgovori Sikert.

Vilijams naruči kafu telefonom i upitno pogleda Sikerta.

— Bavite li se još drogama? — upita Donald.

— Šta vam pada na pamet, inspektore?! Ja se time nisam nikada bavio. Možda sam nehotično pomogao onda nekom, ali ja... Ne, tu me nećete uhvatiti — branio se Vilijams.

— To je bilo uzgredno pitanje. Za vas je, ipak, važno koliko ćete mi pomoći. Kažite mi, ali tačno, šta znate o Džemsu Smitsonu i Gordonu Kabotu — reče Sikert tvrdim glasom, koji je bio čudno izmenjen i sasvim ličio na glas čoveka čiji je lik bio uzeo.

Vlasnik bara je bio pogođen pitanjem i usta mu se zgrčiše trzajem koji ga je odavao.

— Ja ne znam ništa o njima — promuca.

— Dakle, nećete da kažete? A ja moram da vidim jednog od njih. Nadam se, bolje rečeno siguran sam, da će »Ekseter« biti zatvoren, a njegov vlasnik imati neprilika. Vam je poznato da onaj koga ja uzmem na zub loše prolazi. Ko od ljudi vaše vrste ne poznaje Džemsa i Gordona! — govorio je Sikert dok su mu oči blistale zloslutnim sjajem.

— Ja ne znam... Odnosno... Obećajte da nikad nikome nećete reći ko vam je rekao gde ih možete naći. To bi moglo da bude opasno po mene... Pa vi sigurno znate nešto o njima — mucao je vlasnik bara.

— Onda govorite, brzo! — prozbori Sikert i primače se Vilijamsu.

— Ako pođete prema Vembliju i skrenete pored velikog kanala, naći ćete na jedan stari, usamljeni dvorac udaljen svega dvesta jardi od kanala. To je onaj kod Nortolta... Slučajno sam saznao da Smit-

son živi tamo... Verujte, sasvim slučajno...

— Nije važno. Vama se neće dogoditi ništa. Hteo bih samo da znam gde se može naći Smitson ili Kabot. Ako bude trebalo, doći ću da vas pripitam za još neke stvari — zaključiti Sikert i ustade.

Uskoro Vilijams začu kako kola malopredašnjeg posetioca naglo krenuše i zaškripaše gumama na zavijutku.

A tada se na vratima pomoli šef barske sale. Bio je bled i uzbuđen.

— Kakva je to sablast? Pa to je strašno! — mrmljao je prilazeći.

— Sablast? Šta ti se dogodilo. Džo? — čudio se Vilijams.

— Je li to bio inspektor Rozberi?

— Da. Prokleta njuškalo raspituje se za neke koještarije.

— Ali kako?... Pa on... On je mrtav... — mucao je šef sale.

— Jesi li počeo da piješ ili si izgubio pamet!? — viknu Vilijams.

Džo je držao u ruci jučerašnje novine i sada ih pruži gazdi, a sam se skljkao u fotelju. Prstom pokaza stranicu i mesto gde se nalazila mala vest.

Vilijams je čitao:

»Umro poznati inspektor Skotland jarda Rozberi...

...Ovaj zaslužni inspektor umro je iznenadnom smrću u svojoj sedamdeset petoj godini života ne napuštajući svoj poziv do poslednjeg trenutka...«

— Je li moguće? — Uzviknu Vilijams.

Nekoliko minuta čuteći je čitao novine. A onda dogradi telefon i naruči jedan broj preko telefonske centrale u Harou. Nestrpljivo je čekao znak da je veza uspostavljena. A kad telefon zazvoni, on zatraži Smitsona.

— Ne možete ga dobiti, spava — čuo se odgovor.

— Ali ja moram da govorim s njim. Hitno ga probudite! — vikao je Vilijams.

S druge strane žice čula se psovka, ali posle dva minuta javio se Smitson.

— Šta je Vilijamse? — pitao je još uvek bunovnim glasom.

— Moram da ti objasnim... Izvešni inspektor Rozberi je umro prekuče i jučerašnje novine su donele tu vest. To je sigurno. A večeras se pojavio kod mene i naterao me da mu kažem gde te može naći...

— Gade! A kad se to dogodilo? — opsova i upita Smitson.

— Pre najviše deset minuta. Nisam znao da je mrtav... Ovaj, zburnio sam se i rekao... — znojio se Vilijams odgovarajući.

— Je li bio sam.

— Da, sasvim sam. Došao je i otišao kolima...

— Dobro. Ali drugi put nemoj da govoriš o meni ni svom ocu ako se povampiri. A inspektor Rozberi je stvarno mrtav i ne treba da ga se više plašiš — čuo se Smitsonov glas.

— Pa ko je to mogao da bude? — pitao je Vilijams.

— Pogađam, ali ti i previše pitaš. Zaveži i nikom ni reči o našem razgovoru. I neka ti ovo bude poslednji put što si nekom saopštio moju adresu. A ja ću se potruditi da je više i ne znaš — ljutito odbrusi Smitson i spusti slušalicu.

Vilijams je brisao znojavo lice i mučio se da shvati šta se to događa.

*

Približavajući se usamljenom zamku kod Nortolta, Sikert je vozio polako, jer je magla postajala sve gušća. Svaki drugi čovek bi teško pronašao dvorac u ovakvoj noći, ali Sikert je bio jedan od onih retkih ljudi koji poznaju okolinu Londona kao svoj džep. Putovanja u sve okolne gradiće i sela, po poljima i šumarcima, pored Temze i njenih pritoka na ovom delu, sve je to bilo sastavni deo nekadašnjeg njegovog pripremanja da postane kralj ponoći.

Sada se sećao Velikog kanala, koji ovde između Grenforta i Nortolta pravi svoj najveći meander, da odatle skrene na jug i spoji se sa onim krakom koji se odvaja prema Sautolu i dalje k reci.

Sećao se i starog zamka opasanog visokim zidom iza kojeg su provirivali krošnje starog drveća. Bio je već blizu njega te skrenu poljskim putem, pa kod prvog šumarka ugasi motor i, pošto proverio oružje, krenu pešice. Desetak minuta kasnije nalazio se pod zidom koji je ograđivao zapušteni park dvorca.

On oslušnu i pošto nije ništa čuo, lako poskoči i uhvati se za jednu granu koja se bila opustila preko zida. Oproba hoće li izdržati njegovu težinu, a zatim se hitrim pokretima izdiže do vrha ograde. Otpaci stakla uzidani na vrhu ograde zapraštase pod njegovim gumenim donovima. On se prebaci na drvo i skliznu niz deblo do zemlje.

Čudila ga je tišina u dvorcu, jer ako ga naseljavaju ljudi Smitsondvog kova, mora se čuti kakva terevenka, ili bi trebalo da primeti negde stražara.

»Možda se osećaju sasvim sigurni ovde u samoći«, pomisli. A možda su već odmaglili. Ako im je Vilijams javio da se za njih interesuje inspektor Rozberi, onda su sigurno vrlo daleko. Ali treba videti.«

Sikert priđe velikoj zgradi sa zadnje strane i počeo da osmatra kako da uđe u nju. Sa te strane dvorac je okružavalo nekoliko manjih zgrada, koje je zub vremena doveo do rušenja. Oko tih zgrada videli su se neki veliki sanduci, burad sa koje su spali obruč, ostaci nekakvih kočija i mnogo drugih otpadaka.

Baš u momentu kad je Donald opivavao mala vrata, koja su nekada očito bila određena za poslugu i vodila u suteran, sa svih strana ga obasijase jaki mlazevi džepnih lampi. Bio je zaslepljen.

— Gore šape, inspektore! — čuo se promukli glas jednog od napadača.

Sikert munjevito razmisli šta da uradi. Svaki pokušaj da potegne revolver završio bi se jedno — njegovom smrću. »Dakle, znali su da dolazim, Vilijams ih je obavestio«, zaključio i diže ruke.

— Tako! — obradova se neko. — A sada se okreni zidu, odbaci ogrtač i sve stvari!

Donald posluša i ležernim pokretom skide ogrtač.

— I sve ostalo, od cipela do sakoa. Samo već neka ti ostane — čulo se dalje naređenje.

— Čemu to? — upita Sikert.

Sada su napadači obrazovali polokrug oko njega. Dvojica su imala mašinske puške, a ostala četvorica revolvere. Bilo je nemoguće pokušati bilo šta pred sedam uperenih cevi. I zato on ponovi pitanje.

— Zašto me svlačite?

— Poznato nam je da famozni Lun ima svakakvih majstorija u svom odelu, počev od gasa u šeširu i cipelama, pa do noževa, rezervnih revolvera i sličnog — čuo se onaj promukli glas.

Tek sada Sikert shvati da oni pogodaju ko je on. Ali kako se to dogodilo kada bi i sam inspektor Rozberi ustuknuo ako bi sreo svog savršenog dvojnika? Donald nije nalazio odgovor. Ali znao je da će ga zlikovci odmah ubiti ako im se suprotstavi. A njemu je bilo potrebno vreme, koje najčešće daje šansu.

Zato on posluša i kleče, odveza cipele, skine pantalone i kožnu vinđaku i odbaci beretku s glave. Sada je Džems Smitsen buljio u njega.

— Je li moguće?! Ipak tu nešto nije u redu. Lun je bar trideset godina mlađi... — mrmljao je gledajući malo povijena leđa i sve one znake starosti na licu i rukama uhvaćenog. — Vežite ga i vodite unutra — dodade.

U dvorcu ih dočekaše još četiri naoružana čoveka i cela povorka se uputi nemljivim holom, sa čijih zidova je opadao malter. Uđoše u jednu sobu koja je iznenađivala svojim izgledom. Ova velika prostorija bila je bogato nameštena. Veliki kamin bacao je rumeno svetlo na teške plišane zastore, nove fotelje, sto i dva ležaja na kojima su čebad i čaršavi pokazivali da je tu neko spavao do malopre.

Sikerta posadiše na jednu stolicu i čvrsto ga vezaše. On ih je posmatrao mirno i sa prezrivosm smeškom. Bilo je očito da se zločinci osećaju neprijatno pod njegovim prodornim pogledom. Neki oboriše glave i povukoše se u mračniji deo sobe.

— A sada nas napustite. Ostani samo ti, Kabot — čuo se promukli Smitsonov glas. — Ostali na posao. Spremite ptice za transport, a ostali na stražu. Neka neko pođe kolima prema gradu u izviđanje. Ako naiđe policija, pružite otpor i povlačite se prema podzemnom izlazu.

— Oho! Pa vi ste se uplašili — nasmeja se Sikert.

— Zaveži! — dreknu Smitson.

— Ko si ti zapravo? — upita Kabot, krivovrati čovek dugih ruku.

— Trebalo bi da me poznajete — nasmeši se Sikert.

— Ova varka ti nije uspela, neznanče. Trebalo bi da čitaš čitulje. Šta kažeš na to? — cerio se Smitson prilazeći mu s leđa.

— Ne razumem...

— Razumećeš. Jučerašnje novine donele su vest da je stari inspektor Rozberi ispustio svoju plemenitu dušu... Ah! Kakva majstorija! Ali mi ipak ne verujemo u vampire i duhove. Inače se ne bismo nastanili u ovakvom dvorcu — smeja se Smitson.

Donald je ćutao razmišljajući grozničavo. A tada oseti da mu Smitson nadnosi nešto nad glavu. Iskrenuvši glavu Sikert vide u nje-

govim rukama otčepljenu flašu viskija.

— Da pokvasimo malo — cerekao se Smitson.

Iz flaše zaklokota piće i mlaz se sruči na Sikertovu glavu cureći dalje niz lice.

— Protrljaj ga dobro mekom krpom — obrati se Smitson Kabotu. — Nadam se da ćemo odmah videti ko se izdaje za duha onog prokletog Rozberija.

Dok je Kabot otvarao orman i vadio neku prijavu košulju, Sikert je pokretao ruke pokušavajući da se oslobodi veza. Ali one su bile suviše čvrste. Ostalo mu je jedino da mirno sačeka šta će se dalje dogoditi. Seti se mornara Makfersona i požali što ga nije poveo i ostavio na straži van ograde dvorca. Sada bi mogao da se pouzda u njegovu pomoć. Ovog momenta zaključio da usamljeni borac ipak lako strada.

Kabot grubo istrlja Donaldovu glavu, pri čemu kosa dobi mestimično plavo-smeđe mrlje, a lice porumene i dobi mladalački izgled. Smitson se sada smejaio šarenoj Sikertovoj kosi sa koje je teško silazila nekakva naročita bela boja.

— Oho! Gledaj čuda! Izgleda da sam pogodio. Tako brzo mogao nas je pronaći samo Lun, kralj ponoći. Medžesti, kakva vam je to kruna na glavi?

— Suviše rano se raduješ, Smitson! — preseče ga Sikert.

— Objavio si nam rat do uništenja. Sama tvoja pretnja je dovoljna da te odmah ubijemo — dodade Smitson mračno.

— To je jedino što možete da učinite pre nego što stignete na električnu stolicu.

— I dalje pretiš? Bilo bi bolje da se sporazumemo. Kazaćeš nam gde je tvoj novac i sve ono što si uzeo od starog Majnarda. Mislim da si uzeo mnogo i od Brauna i Falka. To bogatstvo može da spase.

— Zanimljiv predlog. Ali jednom Smitsonu se ne veruje. Takva budala ipak nisam — rugao se Sikert.

— Popuстиćeš ti kad vidiš šta zna Džems Smitson. Sada nemamo mnogo vremena za razgovor, jer treba da se selimo. Otkrio si naše najbolje sklonište — reče Smitson i iznenada udari Sikerta otvorenom šakom preko lica.

Donaldove oči sevnuse.

— Kabot, pogledaj je li sve spremno — naredi Smitson.

A sam počeo brzo da sprema svoje stvari. Isprazni fijke stola, uze mašinsku pušku iz ugla sobe, opasa još jedan revolver i nabaca veš u veliku putnu torbu. A zatim pritisnu zvonce na stolu. Jedan gangster se pojavi na vratima.

— Roj, ponesi ovog dole. Odgovaraš mi za njega. Ako nas neko napadne, ili se šta desi, isprazni mu šaržer u glavu. Jesi li me shvatio?

— Da, gazda, sasvim — isceri se Roj i počeo da odvezuje Sikerta od stolice, a onda ga umota u jedno ćebe i povrh svega uveza čvrstim konopcem. — Tako, bebice, da ti ne bude hladno. Roj te će nahraniti ako zaplačeš. Hade, ni-na-ni-na — smeja se podižući ga na snažna pleća.

V

Posle telefonskog dogovora detektiv Edi Kenford i reporter Artur Markinč su se našli u prijatnoj i tihoj kafani u Ulici Sent Džems. Bio je to njihov prvi sastanak otkad je Edi angažovan da radi za račun lorda Halibartona i gospođe Dramond.

— Rekao si da imaš neke novosti — pregovori Markinč pošto otpi gutljaj viskija.

— Došao sam na jednu ideju onog momenta kada sam razgovarao sa gospođom Dramond. To je bilo jedino čega sam se setio — počeo da priča detektiv. — Devojke su otete u večernjim haljinama bez ičeg sem

svojih večernjih torbica, pa verujem da su otmičari morali da im nabave potrebne stvari.

— To je zanimljiv zaključak, ali ne pruža mnogo nade — primeti Markinč.

— Ja sam sudio ovako: devojke su otete. To je činjenica. Postavlja se pitanje zašto su otete. Radi ucene? Svakako ne, jer ko bi platio za te siromašne devojke više nego što vrede haljine i lažni nakit na njima. Možda neki manijak, koji želi da drži u ropstvu lepe i mlade devojke. Taj bio oteo jednu ili svega nekoliko, a ne četrdeset i jednu...

— To je logika koja može nešto i da znači.

— Dakle, otmičari mogu jedino da prodaju devojke i da tako naplate svoj trud, ogromni rizik i sve troškove oko otmice.

Nije isključeno da se otmičarima ne isplati pojedinačno odvojenje devojaka, pa su odlučili da naprave veliki posao...

— Možeš li da skратиš pretpostavke? — upade Markinč.

— Nema ih više. Računao sam da otmičari moraju paziti da devojke ne izgube lepotu, da se ne razbole i slično. Zbog toga će ih obući, hraniti i čuvati dok ih ne transportuju.

— Moguće je da su one već daleko od Engleske — primeti Markinč.

— I to je moguće, ali je malo verovatno. Svi brodovi koji su od momenta otmice isplovili iz naših luka temeljno su pretreseni. Dakle, može se verovati da ih banda skriva dok se ne ukaže bolja prilika. Igrao sam na tu kartu i pokazalo se da ne grešim.

— Šta kažeš? — uzviknu Markinč.

— To nije mnogo, ali je nešto. Evo šta je. Poslao sam Čarlija i Dijanu da malo istražuju po robnim kućama. U robnoj kući »Vud & ko« neko je kupio odjednom ženskog veša, ubrusa, četkica za zube, vunених džempera, cipela i suknji, tačno pedeset kompleta.

— Oho! Veoma interesantno! —
uzbudi se Markinč.

— Naručilac je tražio da se sve to spakuje u pedeset jeftinih kartonskih kofera. Platio je gotovim novcem, a račun glasi na internat u Sautvorku. U robnoj kući su se začudili što je robu trebalo isporučiti ne u Sautvorku, koji je tu preko Temze, nasuprot Sitija...

— Poznajem London — nasmeja se malo nervozno Markinč.

— Znam, čoveče, ali slušaj. Narudžbina je isporučena i ostavljena u dvorištu bara »Ekseter«, u predgrađu Vimblndon. Ispitali smo, ipak, je li internat vršio takvu nabavku i pokazalo se da je čak i naše pitanje smešno. »Mi naše devojke ne oblačimo tako. One su kćeri trgovaca i imaju garderobu, ehej!« rekao je ekonom internata.

— A kada je nabavka izvršena? — upita Markinč.

— To je najčudnije u celoj stvari. A možda to objašnjava i broj kupljenih kompleta ženske odeće. Nabavka je izvršena tri dana pre otmičice. Zločinci su, možda, predviđali da će broj otetih biti nešto veći, ali su znali da će oteti devojke koje će biti samo u večernjim haljinama ili će imati samo po jednu haljinu, a to je sada u jesen malo.

— Šta si preuzeo dalje?

— Skoro ništa. Odgovornost je ogromna i ja bih bio dužan da ove detalje saopštim Skotlandu. Jer ako saznaju da sam bio na tragu a nisam ih obavestio, navući ću strašan bes na vrat i pitanje je da li bih mogao opstati kao detektiv...

— To je tačno — primeti Markinč.

— Šta predlažeš?

— Da pozovemo Diksona i da se sporazumemo o svemu. Uslovi su da ostvarimo punu saradnju. Zajednička istraga, ti stićeš pravo naplate, jer si doprineo otkrivanju otmičara, a ja imam prve izveštaje i podatke pre drugih listova — nabrajao je Markinč.

— To je jedini izlaz. Da pozovemo Diksona ovamo? — upita Edi.

— Učini tako, bolje je nego da mi idemo tamo. Ovde smo ipak na neutralnom terenu — nasmeja se Markinč.

Pritisnut pisanjem štampe, zahtevima vlade, uzbuđenjem i žalošću porodica i odsustvom svakog traga u isleđivanju otmičice, Dikson je bio na ivici snage. Inspektoru se činilo da ga kostobolja jače napada i da mu se kosa brže proređuje, a vid naglo slabi. Bio je već spreman da zatraži da se istraga poveri nekom drugom glavnom inspektoru i da prizna svoj neuspeh. Zahvatala ga je apatija, a nervoza se pojačavala.

Zvonjenje telefona, koje je u njegovoj kancelariji bilo tako reći neprekidno, dovodilo ga je do ludila. Ali se nije usuđivao da se ne javi stalno očekujući neku novost. Nekoliko stotinu agenata, detektiva, inspektora, policajaca i raznih stručnih saradnika neprekidno je radilo, tražeći put k otmičarima.

I sada na Edijev poziv Dikson se odmah odazva.

— Šta hoćeš, do vraga? — nervozno upita Dikson.

— Želeo bih da te vidim, stari prijatelju — veselo reče Edi.

— Nećeš me videti, jer nemam vremena ni za onu moju Helen. Već nekoliko noći nisam spavao više od dva sata. I molim te da se gubiš bes-traga i da me ne gnjaviš — čuo se umorni inspektorov glas.

— Majkl, dragi prijatelju, nemoj tako da proklinješ svog Edija. Imam za tebe jednu priču koja će te izuzetno zanimati.

— Šta imaš?

— Nešto o devojčkama. Zanimljivo je — odgovori detektiv.

Slušaj, Edi! Ako me lažeš, sigurno ću te ustreliti kad te sretnem i saznam da lažeš. A sada se nacrtaj ovde — brundao je Majkl Dikson.

— Nećemo tako, inspektore. Dođi ti ovamo. Ja sam sa Markinčom u

kafani u Ulici sent Džems, pa po-
hitaj u naše prijatno društvo. Če-
kamo te Do viđenja!

— Slušaj! Čekaj, Edi! čulo se kako
se inspektor nervira, ali Edi spusti
slušalicu.

Uskoro su se Kenford i Markinč
nagađali s inspektorom, koji je bio
zapanjen otkrićem detektiva.

— Kako se, do vraga, i mi nismo
setili toga?! — čudio se utvrđujući
kako je jednostavne zaključke izvo-
dio Edi.

— I ja sam slučajno došao na to
— umirivao ga je detektiv.

— Ali to je tako prosto, a tako...

— Sve što je genialno, uvek je
i jednostavno — smejao se novinar.

Počutaše nekoliko trenutaka, svaki
utonuo u svoje misli. Prvi se trže
inspektor.

— Krećimo! — pozva ih kratko.

Pošto se naspavao, mornar Sam-
juel Makferson je neko vreme oče-
kivao da mu se javi Sikert. Ali ga
ubrzo uhvati nervoza. Iznenada mu
sinu misao da se Donald možda
upustio u kakvu opasnost još u toku
protokle noći.

»Da, to liči na njega. Otišao je
sam, a mene ostavio da se izleža-
vam«, pomisli i skoro mu suze po-
doše.

Ipak je čekao sve do podne, a on-
da ne izdrža više i krenu. Bio je od-
lučio da nastavi tamo gde su njih
dvojica prekinuli u momentu Heso-
nove smrti. Sećao se imena Smitso-
na i Kabota. »Moram saznati ko su
oni«, promrmlja u sebi u bradu dok
se spremao.

Izlazeći, pogleda svoj novčanik.
Veći deo tromesečne zarade isplaće-
no pre tri dana bio je još tu. On uze
taksi i preveze se u Est end.

Zalazio je u krčme, kafane i bili-
jarske sale. I svuda je vešto počinjao
razgovor »o svom prijatelju Smit-
sonu«, ili pominjao Kabota, koji mu
je »dužan pozamašnu svotu«.

Bližilo se večer, a još nije znao ka-
ko da ih nađe. Uđe u jednu krčmu
blizu parka u kvartu Batersi. Kroz
prozor se videla prljava voda Tem-
ze. On se namesti i mahnu kelneru,
koji je bio poslužio jedina dva gosta
u suprotnom uglu.

— Jedan viski sa sodom, prijate-
lju, i nešto za tebe. Mogu biti i duple
čase — naruči.

Kelner ga osmotri i kad oceni da
je mornar mamuran, donese dve
duple čase za viski. U jednoj je bio
viski, a u drugoj obična voda. Kel-
ner je radije naplaćivao viski, a pio
vodu. Makferson nije ničim poka-
zao da primećuje tu malu podvalu,
nego ispi svoj viski i zatraži da se
ponovo natoči piće za obojicu. Kel-
ner opet sebi natoči vodu.

Mornaru nije bilo teško da se pra-
vi pijan, jer je već bio prilično popio
obilazeći sumnjive lokale.

— Taj Smitson se izgubio... Ni
Kabota nema, nikog... Ja ne mogu
da budem sam — mrmljao je za se-
be, ali tako da ga kelner čuje.

— Rekli ste nešto o nekom Smit-
sonu — primeti kelner.

— Ne, ništa... Jedan moj prija-
telj... Smitson je ipak hulja... Re-
kao je da će me potražiti... I Kabot
je hulja... A treba da ih vidim...
To mi je posao... — mrmljao je pi-
jano.

— O kom Smitsonu se radi?

— Smitson je hulja — zanemari-
vao je Makferson kelnerovo pitanje.

— Tražite li vi Džemsa Smitsona
i Gordana Kabota? — upita kelner.

— Još po jedno piće... Donesi,
prijatelju!

Kelner donese viski i vodu i po-
novi svoje pitanje.

— Ne mogu da ih nađem... Oni
su, znači, hulje...

— Raspitajte se u baru »Ekseter«
u predgrađu Vimbldon. Ja sam tamo
bio barmen, ali sam se posvađao sa
Vilijamsom. Znam i tu dvojicu —
pričao je kelner.

— Nikoga ja neću da tražim... Oni su... — šuenu mornar — Meni je od ovog viskija zlo — reče i ustade teturajući.

Pošto plati piće on odgega nemarno napolje i nastavi da posrće do iza ugla. A onda požuri, zaustavi jedan taksi i naredi da ga odveze do »Eksetera«.

Bio je među prvim gostima, jer se bar punio tek posle dvadeset časova. Zato sede uz šank i opet počasti barmena. Počeše razgovor.

Barmen Džo je još uvek bio pod utiskom sinoćnjeg događaja i nije mogao da izdrži a da u jednom ovakvom razgovoru ne pomene sablast umrlog inspektora Rozberija.

Mornar se trže neprimetno, ali nastavi pijano da razgovara.

— Šta može da traži jedna sablast... jedan duh... ovde? To ti ne verujem... Kako se ono zoveš?

— Džo. Veruj mi, istina je — šaputao je barmen. — Ja sam od deset sati šef sale, a ovde dolazi Poli. Ona je lepuškasta i goste vole kada je ženska za barom. A ja sam šef sale. Gazda meni najviše veruje.

— Greši... Ti pričaš o duhovima, a takve priče ne može da priča jedan šef sale — govorio je Makferson mašući prstom ispred svog nosa.

— Ali, kad ti kažem, bio je inspektor Rozberi, koji je mrtav.

— Ovde su ga ubili?

— Uh! Ne, čoveče! On je umro i kao duh se pojavio ovde, sinoć posle ponoći.

— Je li nešto pio? Možda je bio pijan? — smeja se mornar.

— Ne, čoveče! Bio je kod gazde na razgovoru — pokaza Džo rukom prema zavesi iza koje je bio prolaz ka Vilijamsovoj kancelariji.

— Kako je izgledao? Imaju li duhovi i noge? Kakve su mu oči? Kažu da ih duhovi nemaju — zanovećao je mornar.

— Do vruga, ti me zavitlavaš — pobuni se Džo.

— Je tebe? Obratno je, dragi moj! Ti meni pričaš koješta. misliš mornar je budala. Hajde, kaži ti meni, kako izgleda taj duh?

— Imao je belu kosu, prodoran pogled, modre oči, visok.

— Duh nema oči, ja to znam... Meni je Smitson pričac jednu sličnu glupost, ali ja u to ne verujem... Ne verujem ni Kabotu, koji isto tako priča gluposti.

— Vi poznajete Smitsona i Kabota? — odjednom kelner pređe na vi i zauze oprezan stav.

— Oni su moji prijatelji. A Smitson je ipak... Neka reći ću ja njemu da nije lepo da sa šefom sale »Eksetera« izmišlja priče kako bi zavitlavao starog morskog vuka... Ipak si ti, Džo, veliki lažljivac. I Smitson.

— Slušajte vi, gospodine. Taj čovek, koji je izgledao kao duh baš je tražio Smitsona. Čuo sam posle kako je gazda javljao Smitsonu...

— Sve su to priče... Dosta je toga. Daj mi još jedno piće, ali tamo za stolom. Ne mogu da čučim na ovoj stolici kao vrana na kocu — otetura se mornar preko sale.

Gosti su pristizali u grupama i pojedinačno i uskoro barmen postade šef sale, a njegovo mesto zauze devojka. Makferson plati i ostade dremajući za stolom.

U jednom momentu iskoristi priliku i šmugnu k Vilijamsovim vratima. Otvori ih i ugleda vlasnika bara, koji je prelistovao nekakve račune.

— Šta hoćete? — upita Vilijams i sledi se videći revolver u mornarovim rukama.

— Čuti! — podviknu Makferson okrećući levom rukom ključ u bravi iza svojih leđa.

A tada priđe Vilijamsu, odvuče ga u ugao i unese mu se u lice, pritiskajući mu cev revolvera na grudi.

— Slušaj, huljo, tako mi Neptuna i svih sirena, nimfi i aikula u vodama dva okeana, bićeš mrtav

onog momenta kad zaključim da lažeš! Jesi li me razumeo, mešino! — podviknu dajući svom licu najstrašniju grimasu.

— Ali ja ne znam šta vi hoćete?
— drhtao je plašljivi Vilijams.

Brzo mi ispričaj šta se dogodilo sa čovekom koji je bio prošle noći ovde!

— Bilo ih je više...

— Znaš ti, huljo, na koga mislim! Ko se raspitivao za Smitsona?

— Ali ja... nisam hteo da kažem. Uplašio me... Bio je mas... maskiran kao inspektor Rozberi... Čim je otišao javio sam Smitsonu — mucao je Vilijams misleći da je mornar Smitsonov čovek.

— Šta si rekao tom čoveku? — podiže mornar cev do pred same oči vlasnika bara.

Crni otvor revolverske cevi fascinirao je, oduzimao moć rasuđivanja i izvlačio reči kao da ugroženi hoće njima da ga začepi.

— Rekao sam mu da je Smitson u dvorcu... Ništa drugo mu nisam rekao... On je otišao, a ja sam javio... Javio sam Smitsonu i on je mogao da ga sačeka...

— Gde je taj dvorac, koji dvorac?

— Pa vaš, kod Nortalta... Imam i taj telefon... Evo ga, upisan je na ploči mog stola, radi hitnosti... Javio sam...

Mornar ga povuče do stola i traži da mu pokaže broj.

— Ako si me slagao, znaj da ću doći i uvući ti cev pištolja u usta. Skoro se nee ni čuti. Ili ću te umoriti na jedan strašan mornarski način — pretio je Makferson.

— Ništa nisam slagao, ništa! Kunem se! Smitsonu sam javio...

Mornar spusti revolver i zadenu ga za pojas. Vilijams odahnu i pokuša da se osmehne. A tada ga pogodi munjevit udarac teške mornareve pesnice. Vilijams tresnu o zid, održa se na nogama i otvori usta iz kojih poispadaše komadići zuba

i proli se krv. Drugi udarac bio je još jači, ali nije bio poslednji.

Vilijams se polako, već bez svesti, skljoka na pod. Neko je kucao na vrata. Mornar priđe prozoru, pogleda u dvorište i iskoči. Ubrzo je bio daleko od bara u kome je saznao da je njegov prijatelj u strašnoj opasnosti.

Kucanje na vratima Vilijamsove kancelarije se ponovi a onda neko provali vrata i upade. Bili su to inspektor, detektiv i novinar.

— Ovde je neko bio do maločas — osvrnu se Edi.

Dugo su drmusali onesvešćenog Vilijamsa. Markinč je probao i veštačko disanje, a Edi mu je sipao viski u usta.

— Zadavišeš ga! — protestovao je Artur.

— Uspravite ga i polijte vodom — savetovao je Dikson.

— Ko je to učinio? Šta ste uradili s mojim gazdom? — protestovao je Džo stojeći na vratima.

Inspektor mu pokaza svoju značku i otera ga da donese vode i ubrus.

— I nikome ni reči! — pripreti mu.

Tek četvrt sata kasnije Vilijams je bio u stanju da govori savlađujući ogroman bol u vilici i ustima zbog polomljenih zuba.

Ali sada, znajući da je pred njim inspektor Skotland jarda, on je pokušavao da prikrije mnoge stvari.

— Pogledajte ovo — pruži mu inspektor nalog za hapšenje pripremljen za svaki slučaj.

— Vi me hapsite? — uplašeno upita Vilijams.

— Imamo nalog. Zavisi od vaših odgovora. Zato vas opominjem da ne vrdete — reče Dikson umornim, ali pretećim glasom.

— Meni svi prete. Prvo Rozberi, pa Smitson, pa mornar... Ja ništa ne znam... Za šta me optužujete?

— Za učešće u otmici devojaka! — viknu Dikson.

Vilijams zinu.

— Šta kažete! Mene?

— Da, vas. Ovde je istovareno pedeset kofera sa opremom za te devojke. Pričajte, brzo! Inače ćemo vam dodati optužbu da ste otežali spasavanje četrdeset života, a tada vam ne gine električna stolica — brzo ga je zbunjivao inspektor.

— Ja sam mislio da su to Smitson i Kabot negde ukrali, iz kakvog skladišta. Nisam ni znao šta je u koferima... Odmah su odneli! — branio se Vilijams.

— Promislite i lepo nam ispričajte šta se dogodilo od tog momenta.

Vilijams je pričao kako su Smitson i Kabot odvukli kofere. Ništa više nije znao da kaže, iako je bio rešio da govori istinu. Od prošle noći počele su da se događaju čudne stvari. Prvo je došao duh inspektora Rozberija...

Sada je ponavljao sve ono što se dogodilo ovde prilikom Sikertovog dolaska, pa zatim razgovor sa Smitsonom i na kraju upad strašnog mornara.

— A ja ništa nisam skrivio — pravdao se opet Vilijams.

Inspektor priđe telefonu i pozva kvartovsku policiju.

— Ipak ćemo vas zatvoriti, da opet ne biste telefonirali Smitsonu — zaključio na kraju.

A onda se obrati Ediju i Markinču:

— Treba požuriti.

Mašući novčanicom od deset funti ispred nosa jednog vozača taksija, Samuel Makferson ga je pitao:

— Hoćeš li da me voziš do Vemblija i u okolinu, da me čekaš na jednom mestu i slično?

— Plaćaćete nešto i za čekanje. Ali ne bih vozio ako je to nešto... Znate, čovek mora da pazi — objašnjavao je vozač.

Mornar mu pruži novčanicu i vedro namignu.

— Ne brini, sve je to čist posao. Mora čovek malo da se razmrda — reče neodređeno i uđe u automobil.

Vozač taksija vrlo vešto se probijao kroz gust saobraćaj na londonskim ulicama. Mnogobrojni automobili su grabili da nekud stignu pre nego što se spusti magla, koja je padala oko ponoći. Približavali su se dani kada se magla ne diže ni ujutru i danima prekriva grad i celu Englesku. Ali sada se spuštala posle ponoći i proređivala se kad bi sunce odskočilo, da se u toku dana sasvim izgubi.

Stigoše do Vilezdana i na putu prema Vembliju mogli su mnogo brže da voze. Kada skrenuše na jug prema Nortoltu, mornar upita vozača zna li za usamljeni zamak.

— Vazio sam jednog gospodina tamo — reče vozač.

— Onda na tri do četiri stotine jardi ispred zamka nađite mesto gde ćemo se zaustaviti. Tu treba da me sačekate dok se ne vratim — objasni mornar.

Sve je išlo kako treba i mornar se približavao ogradi dvorca lagano koračajući i pipavajući glatku dršku svog »džepnog topa«, revolvera kalibra dvanaest milimetara, kakvi se proizvode još samo u Americi u staroj Koltovoj fabrici. Tu revolverčinu s dovoljno municije kupio je od nekog američkog mornara u Plimutu.

Prilazeći ogradi i on je oslušnuo čuje li se šta. A onda se prebaci na istom mestu na kom se bio prebacio i Sikert. Ali on nije imao cega da se plaši, jer je dvorac bio prazan.

Pregledao je sve prostorije i ocenio da je ovde bilo gužve i da je dvorac na brzinu napušten. Lutajući po podrumu naiđe na jedna okovana vrata, koja su zbog nečega cvilela na šarkama. Priđe im i otkri da vode u podzemni hodnik. Pođe njime i posle nekih dvesta jardi naiđe se u nekom šiblju, koje je prikrivalo izlaz. Odatle je nastajala

staza na kojoj su se videli tragovi mnogih nogu.

Sledio je tragove nekoliko metara, a tada se na njega sruši nekoliko ruka. On se trže i instiktivno udari najbližeg napadača.

Neko jauknu. Mornar strese jednog napadača s leđa i udari ga nisko. Ali još dvojica se baciše na njega.

— Predaj se, inače ćemo te zaklati! — pretio je jedan od njih.

Sa strane zasvetle ručna lampa i Makferson primeti kako u ruci najbližeg napadača zablista nož. Drugi je imao mašinsku pušku u ruci, ali nije mogao da puca zbog ostalih napadača, koji su se nalazili oko mornara ili pokušavali da ga dograbe. Sada su se svi pokajali što nisu odmah upotreбили oružje. Videli su da nisu uvek dovoljna četiri čoveka da osvoje i vežu jednog.

— Gore ruke! — vikao je neko.

Ali Makferson nije ni pomišljao da posluša. On se baci u stranu, ali tako da pade iza dvojice napadača koji su se previjali po zemlji pogođeni njegovim ručerdama. U istom momentu izvuče svoj »džepni top« i dvanaest milimetarska cev izbljuva nekoliko kuršuma.

I Smitsonovi momci otvoriše vatru, ali se Makferson u opštoj gužvi već bio odvaljao desetak metara udesno i sklonio se iza neravnine među šiblje. Odatle je pucao u pravcu plamičaka, koji su se pojavljivali čas na jednom čas na drugom mestu.

Neko jauknu. Makferson pomisli: »Onaj tone«. Sada pažljivo nanišani u pravcu mesta sa kog ga je jedna mašinska puška zasipala snopovima kuršuma. Kada okide mašinka se uzdiže šaljući poslednji rafal u mračno nebo, a onda ućuta.

— Policija — viknu neko.

Paljba namah prestade. Smitsonovi momci pobegoše ne pokušavajući da pomognu ranjenima, a još manje da pokupe mrtve. Izgledalo je da odlaze. A tada zaprašta još jedan

rafal. Poslednji Smitsonov momak je pucao na dvojicu svojih drugova, koji su pokušavali da ustanu. Trudio se da ne ostane niko živ od onih koji bi znali nešto da kažu. Bilo je to poverljivo Smitsonovo naređenje, iako ovi momci nisu znali gde je ostali deo bande.

Oni su imali samo naređenje da vide hoće li policija ili neko drugo stići u dvorac, da bi seznalo da li je samo Sikert otkrio njihov trag.

Sada su znali da Sikert nije jedini, jer u daljini su urvale policijske sirene. Jedva dva minuta kasnije čitava četa policajaca opkoljavala je mesto na kome se odigrala borba između mornara i Smitsonove bande.

»Šta sada da kažem?« — mislio je mornar gledajući kako reflektori obasjavaju bojište i kako sa svih strana pristižu policajci.

— Ruke uvis! — podviknu mu jedan policajac.

Mornar nevoljno diže ruke. Nekoliko policajaca pretraživalo je okolinu.

— Svi su mrtvi — zaključio jedan od njih.

— Koliko je mrtvih? — upita Dikson koji je pristizao.

— Pet mrtvih i jedan živ. Evo ga ovde — čuo se odgovor.

Inspektor priđe Samu i dobro ga osmotri.

— Šta radiš ti ovde? — upita ga.

— Izašao sam malo na čist vazduh, ali sam primetio da klima ovde nije zdrava — odgovori Sam.

— Kako se zoveš?

— Ja sam mornar bez broda Samuel Makferson, hvala mom pokojnom tati Bilu Makfersonu, koji mi je kao jedino blago ostavio to prezime — deklamovao je mornar.

Inspektor ne izdrža da se ne nasmeši.

— Imaš li oružje? — pitao ga je dalje.

— Već su mi ga oduzeli ovi momci. Nadam se da će mi vratiti tu

igračku — pokaza Makferson na policajce.

— Baš igračka! To je top od dvanaest milimetara — pokaza policajac mornarev revolver.

— Pripadaš li bandi?

— Ja? Nikako! Šetao sam ovuda. Zamolio sam jednog vozača taksija da me doveze ovamo da malo razgledam ovu znamenitost — pokaza mornar rukom prema dvorcu. — Sad me čeka i biće mu dosadno. Ali neki momci ovde mislili su da mornar može da posluži i kao meta. Vežbali su se malo, samo...

— Meta nije pristala — nasmeja se Edi, koji je stajao iza inspektora.

— Odakle si došao ovamo? — pitao je inspektor.

— Pravo iz kreveta. Baš sam spavao kad sam se trgao iz nekog ružnog sna. Sanjao sam da mi moj pokojni tata Makferson naređuje da dođedu ovamo ... — razvezao je mornar.

— Izvesni Vilijams srdi se na nekog mornara — upade Markinč neobično zainteresovan mornarevima načinom izražavanja.

— Desi se to kad se srde na mornara — malo nižim glasom odgovori A neki Vilijams je javio nekom Smitsonu... A taj Smitson je mogao I taj Don je tražio neke devojke. ga inspektor.

Policajci i detektivi pretresali su dvorac i skupljali sve što bi moglo da bude dalji putokaz. Bili su nađe-

— Vodite ga u dvorac — preseče ni tragovi devojaka: jedna otpala potpetica duga devet santimetara, raznobojni vlasi kose u podrumskoj perionici veša, njihovi potpisi na zidovima podruma, i mnoge druge sitnice. Nije bilo sumnje da su i one bile ovde.

Za to vreme mornar je morao da priča svoju priču. Malo ju je preudesio da ne bi morao da kaže nešto o Sikertu.

— Sreo sam jednog svog prijatelja — govorio je. — A mnogo sam

ga voleo. Zbog toga sam zakasnio na svoj brod.

— Kako se zove tvoj prijatelj? — upade inspektor.

— Don. Kako mu ono beše prezime? A, ne sećam se. Zove se Don... Makferson.

da spremi klopku za Dona... I meni je postavio zasedu... No, ja sam se branio...

— Kako se zove tvoj prijatelj? To hoću da znam — ljutio se Dikson.

— To bih i ja hteo da znam. Ime mu je Don — tvrdoglavo je ponavljao mornar.

— Gde stanuje?

— U Londonu, ali ne znam gde je stan. Mora da ima mladu ženu, pa ne vodi prijatelje kući.

— Šta još znaš o njemu?

— Dobar je to drug. Jednom su me napali... — počeo mornar svoju dugu priču.

— Zaveži! — viknu inspektor i počeo da šeta po sobi u kojoj je prošle večeri bio vezani Sikert.

Tada uđe jedan policajac i pokaza neko smotano odelo. U ruci je držao par cipela.

— Ovo smo našli bačeno iza jedne sporedne zgrade. To je neko čudno odelo. Puno je nekih ampula, igala, odvrtaca, turpija i koječega. Dva naša čoveka, koji su razbili dve ampule, leže bez svesti. Tu je sve — raportirao je.

Svi se skupiše i s interesovanjem su posmatrali odelo.

— Ima li još koja čitava ampula — upita inspektor.

— Nema. Bile su te dve i ispale su na kamen pri pregledu odela. Kolega se nije nadao da u njemu ima nešto lomljivo — objasni dežmekasti policajac.

U tom momentu Markinč je držao jednu cipelu. Bio mu je poznat izgled tih cipela sa debelim gumenim đonovima. »To je Sikertova obuća«, pomisli. U tom momentu na debeloj peti oseti pod prstima čvrstu ivicu i zakači je noktom. Bila je to ne-

kakva pokretna poluga, koja se teško izvlačila. On pritisnu jače i oseti kako nešto tiho prasnu, kao kad se rasprsne mehur od sapuna.

Tek tada se seti šta bi to moglo da bude, ali bilo je već kasno. Oseti da gubi svest i stiže samo da sedne na pod. I ostali se srozaše. Samo mornar, čije su oči svetlele, beše pritisnuo skut ogrtača na lice i zaustavio dah.

U poslednjem momentu pruži ruku i zadrža inspektora Diksona, koji je stajao pred otvorenim kaminom i mogao nezgodno da padne i da se udari o kamenu ivicu. Spusti ga pažljivo na zemlju, pritrča stolu i uze svoj revolver, koji je bio tamo sa rezervnim šaržerima, a zatim se lagano išunja napolje.

Nekoliko trenutaka kasnije bio je pred tajnim izlazom. Provuče se do šiblja, puzeći odmače pedesetak metara i ustade. Magla je bivala sve gušća i on jedva nađe mesto na kom ga je čekao vozač taksija.

Ali još iz daleka primeti da pored taksija stoje i jedna policijska kola. Zato tiho skrenu ka kanalu i nestade.

*

Policajac koji uđe da izvesti da je pretres dvorca završen, prestrašeno kriknu ugledavši sedam ljudi kako leže kao mrtvi, popadali po patosu sobe. Dunu u zviždaljku i napravi uzbunu. Grupa policajaca zaglavi ulaz i uskoro se nad svakim onesvešćenim nadnosio po jedan od njih.

— Živi su — reče visoki policajac.

— Ne vide se nikakve rane.

— Ni tragovi — dodade drugi.

— Ovo je čudno — čulo se dalje.

U tom trenutku pokrenu se Edi.

— Šta se to dogodilo? — upita zbunjeno.

Gledale su ga oči desetak policajaca kao da gledaju nekog duha. On postavlja pitanje koje bi oni hteli njemu da postave. Ali tada počese da se pokreću jedan po jedan i ostali. Uskoro su svih sedam onesveš-

ćenih bili na nogama. I svaki je pitao šta se to dogodilo.

— Ona cipela... — prozbori Markinč s osećanjem krivice.

— Šta je sa cipelom? — upita Dikson.

U njenoj peti bio je gas, koji je poznat samo Sikertu. To je njegovo delo — odgovori Markinč.

— Ali, kako...?

— Ja sam nehotično povukao tvrdi, ivicu na peti, jer sam prepoznao cipele, a nisam se setio šta ta ivica može da znači — objašnjavao je Markinč.

— A sam si pisao reportaže pa čak i knjigu o toj aferi! — prekor-no dobaci ljutiti inspektor, sećajući se da Skotland jard još ne zna sastav gasa koji Sikert upotrebljava za trenutno onesposobljavanje ljudi.

Taj gas je upotrebljen svega nekoliko puta. Sada ga je Sikert poneo krećući u poteru za otmičarima. Razmišljajući o tome Dikson primeti da u sobi nema mornara.

— Gde je Makerson? — viknu.

Svi se zgledaše. Ali niko nije znao kako i kada je Sam nestao. Jedino što su mogli da utvrde bila je činjenica da je odneo i svoj »džepni top«.

Bilo bi suvišno reći da je stotinak policajaca još nekoliko sati pretraživalo dvorac i okolinu. Stručnjaci su snimali sve što bi moglo da posluži kao dokaz, skidali mnogo-brojne otiske sa svega i svačega i pravili onu ogromnu dokumentaciju kakva mora da nastane u ovakvom slučaju.

A Dikson je beležio u svoju beležnicu između ostalog i ovakav zaključak:

»... Dakle, očito je da je u otmicu umešan Džems Smitson, poznat kao čovek koji je više puta odgovarao pred zakonom, ili bio pod istragom. Trgovao je ratnim viškovima, krađenom vojničkom robom i drogama. Suđen je zbog nekoliko prevara... Od pre tri godine ima malu agenciju za prodaju nekretnina, koja

je u stvari samo fasada za sumnjive poslove...

... Drugi je Gordon Kabot, poznat pod nadimkom »Krivovrati«. Pet mrtvih otmičara nisu još identifikovani...»

Čutao je nekoliko trenutaka, a onda pozva detektiva iz svog odeljenja.

— Postaraj se da se odmah utvrdi da li se među otiscima nalaze i otisci Smitsona i Kabota. Njihove otiske imamo u kartoteci, jer su bili hapšeni. Isto tako da se nađu i njihove fotografije i raspišu poternice svim policijskim stanicama Engleske, Internacionalnoj policiji, a naročito našem birou kod Interpola i graničnim i carinskim kontrolnim organima.

— Razumem, gospodine inspektore — reče detektiv.

— Pripremite i donesite meni na potpis i kratak izveštaj o celoj stvari za Intelidžens servis. Nadamo se i njihovoj pomoći. Izveštaj za nadležne napisaću sam — zaključí Dikson.

U ovom trenutku bio je prosto drugi čovek. Ni traga od umora i apatije. Osećao se kao lovac na tragu i ožiljak na licu mu je bio rumen.

— Da li da nešto preduzmemo protiv mornara — obrati mu se poručnik Mould, koji je slušao razgovor i zapovesti date detektivu.

— Hm! — progundá Dikson. — Pa, ovaj... Za njega važi isto što i za Sikerta. Neka se vade kako znaju. Taj trapavi mornar je već napravio bandi neprihika. Možda će još...

— Ali... — htjede nešto da protivreči poručnik.

Inspektor ga ošinu pogledom.

— Mislim da je vaš zaključak ipak bolji od moga — nasmeja se pomalo kiselo poručnik.

U tom trenutku uđe Markinč.

— Sedi ovde, piskaralo. Šta ćeš sve naškrabati o ovoj uzbudljivoj noći? — obrati mu se Dikson.

— Počinjem ovako: Inspektor Dikson na tragu otmičara... Ubijeno pet zločinaca... Čudni mornar nestao... Opet tajanstveni Lunov gas... Šta je sa kraljem ponoći?... Tragovi u dvorcu... To bi bili međunaslovi.

— Uh! Uh! Pa London će sutra da se zgrane... Ali mogli bismo da odredimo šta možeš da napišeš — počeo inspektor.

— Nikako! — skoči Markinč. — Sporazumeli smo se da pišem slobodno i ne želim...

— ...Da te uče policijski inspektori — pomirljivo se nasmeši inspektor. — Ali nisi pomenuo i jedan ovakav međunaslov: Slavni detektiv Edi Kenford imao je sjajnu ideju...

— E, takve primedbe primam — razveseli se novinar.

Dva minuta kasnije svađao se preko telefona sa bunovnim stenografom svog lista i diktirao reportažu.

— Jesi li pametan?! Pa rotacija već melje jutarnje izdanje već je zora — suprotstavljao se stenograf.

— Kaži da se zaustavi i daj mi dežurnog urednika — ljutio se Markinč.

Uskoro se javio urednik.

— Halo, Markinč, slučaj! Rotacija zaustavljena. Video sam prvi deo reportaže i izvestio direktora. Glavni urednik je već ispisao belešku da ti se sutra isplati nekoliko tričavih funti. Ima li tamo novinara drugih listova?

— Nikog! Ja sam slučajno ovde.

— To tvoje slučajno... U redu, evo ti stenografa. Predložiću da se kazni sa deset odsto plate zbog suprotstavljanja uglednom reporteru našeg lista. On te sluša, gud baj!

Markinč se nasmeja i nastavi da diktira.

VI

Dok su ga nosili niz stepenište, Sikert je čuo mnogobrojne ženske glasove s kojima su se mešali uz-

vici gangstera. „One su, dakle, bile ovde«, pomisli i od bola se ugrize za usnu. Uviđao je grešku, jer nije trebalo da dođe ovamo sam i upadne u osinjak.

U podrumu je bilo mračno, samo su ručne lampe osvetljivale stepenište.

— Nisu sve tu. Jedna nedostaje! — vikao je neko.

— Pretražite svaki kutak! — Ona se sklonila tu negde — čuo se ljutiti Smitsonov glas.

Snopovi svetla šarali su po podrumskim prostorijama, ali nestale devojke nije nigde bilo. A tada se iza Roja i Sikerta začu vika:

— Kuda, kuda, ptičice?

Začu se vrisak devojke, koju je jedan gangster otkrio gore u holu i sada je vukao u podrum.

— Pustite me, sama ću! — govorila je devojka videvši da je uhvaćena i da joj je otpor uzaludan.

Onako vezan i umotan, Sikert je posmatrao scenu u podrumu. Na dnu stepeništa stajao je gangster s mašinskom puškom u ruci. Priđe mu Smitson, pa obojica digoše glave prema stepeništu. Otuda je dolazila visoka devojka u dugoj večernjoj haljini sa dubokim izrezom oko vrata. Njena lepota, svila haljine i njen prkosni smešak odudarali su od podrumске vlage i grubih lica otmičara.

— Pa to je Virdžinija Grej! — reče Smitson. — Ova devojka je prokleta drska. Već treći put pokušava da pobjegne.

— I pobeći ću jednom, a onda teško vama — smejući se odgovori devojka, a onda prođe pored gangstera, prezrivo okrenuvši glavu na drugu stranu.

U tom momentu ugleda vezanog Sikerta, koga je Roj bio spustio do svojih nogu. Zagledala se u lice vezanog čoveka i zatrepkala očima, ali jedan od gangstera je gurnu napred i ona se uputi prema vratima iza

kojih su već bile nestale ostale devojke.

— A sada moraš malo da ideš, jer je hodnik nizak — reče Roj Sikertu i oslobodi mu noge.

Vukao ga je za sobom i oni se nađoše u podzemnom hodniku. Pred njima se čuo bat koraka. Uskoro se nađoše napolju.

— Vežite ih jednu za drugu — čuo se Kabotov glas.

Roj ponovo veza Sikertu noge i podiže ga sebi na leđa.

— Težak si kao zemlja, ali Roj je još uvek snažan — gundao je zločinac.

Nosio ga je za kolonom devojaka vezanih konopcima, tako da mogu da idu jedna za drugom. Sikert se seti starih gravira na kojima je video slične scene odvođenja roblja. Ovde su nedostajale klasične kamdžije i jauci. Umesto toga zlikovci su nosili automatske puške i revolve, a devojke su posrtale, jer su im potpetice upadale u raskvašenu meku zemlju.

Tako svi stigoše do kanala uz čiju obalu je bio usidren jedan šlep. Preko uske daske devojke su se pele na šlep i nestajale u otvoru na palubi. Roj unese i Sikerta.

— Kreći tamo! — ču se Smitsonov glas.

Ispred šlepa čulo se zavrjanje motornog čamca, a zatim laki trzaj označi pokretanje šlepa.

Devojke su žamorile držeći se za metalna rebra šlepa. Pred njima je stajao Kabot a držao u ruci nož na pero.

— Tišina! — vikao je prigušeno i jetko. — Kojoj odsada čujem glas, išaraću joj lice ovim nožem. Nekoliko zareza i biće rugoba za ceo život.

Devojke se umiriše. Sikert je posmatrao šlep. U prednjem njegovom delu stajala je gomila jeftinih kartonskih kofera. Nije mogao da odgonetne šta je u njima.

Dok su se vozili kanalom i slušali zvrjanje motornog čamca. Sikert je posmatrao devojke. Primetio je da ona devojka koja je pokušala da pobegne neprekidno gleda u njegovom pravcu. Njene krupne oči postavljale su mu nekakvo nemo pitanje. On joj se osmehnu. Nije mogao ništa drugo da učini.

Vožnja šlepom trajala je jedan sat i Sikert je ocenjivao dokle su mogli stići. Zaključio da bi trebalo da su negde naspram Sautola. I baš tada šlep uspori i pristade.

— Tiho i mirno izlazite u grupama po četiri! — čulo se Smitsonovo naređenje. — I svaka neka ponese jedan od ovih kofera.

Sikert je brojao devojke. Izvedeno je deset puta po četiri, a onda ostade još samo Virdžinija Gren. Nju povedoše Smitson i Kabot zašavši ispred Roja, koji ponese Sikerta.

Napolju ugledaše pustu obalu. Ostale devojke su već bile nestale i Sikert se obazirao s čuđenjem. Ali kad zađoše iza negovane šume, koja je obrazovala pravilan pravougaonik, Sikert primeti dva velika kamiona-hladnjače. Odmah mu je bilo jasno kako otmičari misle da odvezu njega i devojke do drugog skloništa.

Iza debelih vrata on ugleda devojke koje su bile poredane i vezane za kuke podešene za meso. Svakoj su usta bila vezana da ne bi vikala, iako bi se to teško čulo kada se vrata zatvore. Pored njih su bili koferi.

Na isti način otmičari smestiše Virdžiniju i Sikerta. Bilo je neprijatno osećati hladni dodir s mašću umazanim uređajima hladnjače. Telo je klizilo po podu, iako je bilo vezano, a i sedenje je bilo strašno nezgodno. Uređaji za razhladjivanje bili su isključeni, ali je unutra bilo hladno, mirisalo je na meso i iznutrice zaklane stoke.

Između vezanih devojaka smestiše se i dva Smitsonova čoveka s automatskim puškama.

— Pazite da se ne ugušimo unutra — reče jedan od njih Kabotu.

— Ostavio sam otvoren uređaj za ventilaciju, ali to nije dosta, ako se budemo dugo vozili. Zato ću zaustaviti kad bude trebalo. Iupnite onda kundakom tamo napred — objasni vozač.

I tada se vrata hladnjače zalupiše, motor zabruja i kamion počeo da skače po neravnom putu. Nekoliko minuta kasnije osetiše da je kamion izišao na asfaltni drum. Ali Sikert više nije mogao da oceni u kom pravcu se kreću.

Putovanje je dugo trajalo. Dva puta su kamioni bili zaustavljeni i vrata otvorena da uđe čist vazduh, ali oba puta je to bilo na pustim mestima, a zbog guste magle Sikert ne bi mogao da oceni gde se nalaze čak i da je mogao da se dovuče do vrata. Ovako, oba puta video je samo mrak i osećao kako se magla uvlači u već zagušljivi prostor, koji je sada bio ispunjen čudnom mešavinom mirisom ženskog tela i zaklane stoke.

— Smitson je sila! Kako se samo dosetio da iznajmi ove hladnjače! — govorio je jedan od stražara.

— Pa to je jedini način. Mora da smo noćas prošli bar pored deset policijskih patrola koje traže devojke — odgovori drugi.

— Zamisli da su se setili da pogledaju šta voze ove hladnjače.

— Nastradali bismo samo mi. Smitson i Kabot su se odvezli svojim kolima — reče gorko rošavi stražar i upali džepnu lampu da nađe cigarete.

*

Bilo je već svanulo kad su se zaustavili. Vrata hladnjače su se otvorila i s jutarnjim svetlom unutra je nahrupila magla. Sikert ugleda samo jedan zid i vrata neke podrumске prostorije. Roj ga iznese i spusti niz

stepenište, a zatim počeo da silaze devojke.

Otete devojke bile su smeštene u veliku prostoriju, koja je nekad morala biti vinski podrum, jer se još uvek osećao miris vina. Ali sada je bila preuređena da posluži kao sklonište. Primitivni ležaji pored zida bili su načinjeni od klada, koje su nekad služile za postavljanje podburad. Preko klada bili su poredani delovi nekakve ograde od letava. Svega nekoliko rasčupanih madraca s oprugama, koje su provirivale kroz prijavu platno, dopunjavali su tu i tamo dugi ležaj. Gomila slame bila je nabacana nasred prostorije, a pored nje se videlo stotinak starih vojničkih čebadi kupljenih verovatno u trgovini otpadaka. Čebad su zaudarala na konje i bila pocepana.

U uglu je bio ograđen mali prostor sa rupom vezanom za kanalizaciju, a blizu njega je u hidrant bila uključena duga gumena cev, iz koje je kapala voda. Svi ti detalji nisu izbegli Sikertovom oku. »Imaju nameru ovde da drže devojke sve dok se uzbuna zbog otmice ne stiša i dok ne urede sve za transport«, mislio je razmatrajući postupak otmičara.

Dok je on posmatrao šta se događa, devojke su otvorale kofere i probale veš, suknje i džempere. Nisu se ustručavale što je među njima jedan vezani čovek. Samo jedna od njih mu dobaci:

— Gospodin izigrava poštenjaka i skriva pogled! Drugi bi iskolačio oči i zinuo. Ovakva »revija« se retko viđa.

Ostale devojke su se smejale.

A tada se čuše glasovi u hodniku. Okovana vrata podruma se otvoriše i na njima se ukazaše cevi mašinskih pušaka, a onda uđe Roj. Priđe Sikertu, odveza mu noge i povede ga napolje. Ljudi sa mašinskim puškama opet zatvoriše vrata.

Roj odvede Sikerta uz stepenice i kroz mračan hodnik do jednih vrata. Kad ih otvori, ukaza se velika soba,

čiji su prozori bili zazidani i koja je nekad morala služiti kao magacin. Sa tavanice je visila električna svetiljka, a pod njom je bio namešten veliki sto, oko koga su se nalazile klupe i stare, rasklimatane stolice. Na jednoj je sedeo Smitson.

— Izgubili ste svoj dvorac — podsmehnu se Sikert.

— Istina je, imamo neprilika zbog tebe — isceri se Smitson. — Ali tvoje neprilike će biti znatno veće. Možeš da se spaseš, ali brzo da govoriš.

— Na primer? — upita Sikert i sede na jednu klupu.

— Daj nam adrese tvojih stanova i kaži gde su ti novac i dragocenosti. Onda ćemo te pustiti i zaboravićeš da smo se sreli. Prethodno ćemo stvoriti dokaze da si i ti učestvovao u otmici, što će nas zaštititi od tvoje osvete — govorio je Smitson.

— Lepo zamišljeno — nasmeja se Donald. — Ali ja neću da sarađujem s vama. Osudio sam vas na smrt i kazna će biti izvršena.

— Pa on je lud! — dobaci Kobot.

— Svakako je i lud, ali ne toliko da nam ne bi uspelo da ga nateramo da cvili i moli — zareža Smitson.

Čekali su nekoliko trenutaka. Tada Smitson mahnu glavom Roju dajući mu znak. Roj iziđe i vrati se noseći elegantno muško odelo. A zatim odveza Sikerta i držeći uperen revolver naredi mu da se obuče. Za to vreme Smitson se cinično smeškao. Sikert nije mogao da odgonetne taj postupak, ali obuče odelo, jer mu je bilo neophodno.

— Kao da je skrojeno za mene — primeti vedro.

— Lako je nabaviti odelo za tako skladnog i lepog čoveka samo kad se zna njegova visina — nasmeja se Smitson.

Ali taj smeh je bio čudan i nije odgovarao momentu. Sikert zaključio da se zločinac smeje zbog nečeg drugog. Ujedno ispita mogućnost da ovog momenta napadne i pokuša da umakne. Ali izgledi su bili slabi.

Roj je držao uperen revolver, a vrata su bila daleko. Pored toga, tu su bila tri naoružana čoveka, a pred vratima Smitsonovi momci s automatskim puškama. Oni bi upali čim bi osetili i najmanju gužvu, a iz zatvorene prostorije nije se moglo izići zbog zazidanih prozora. Zato je Sikert čekao. Roj mu opet veza ruke i posadi ga na klupu.

— A sada slušaj, Sikert! — počeo Smitson. — Jednom sam čuo čudnu priču. Bilo je to odavno. Jedan persijski šah kažnjavao je svoje prijatelje na čudan način. Imao je harem od pedesetak lepotica iz kojeg se nije moglo pobeći. Ubacio bi tamo svog neprijatelja...

Sikertu počeo da biva jasno šta smeru Smitson.

— Ali ti nisi persijski šah, nego prljava uštva! — upade.

— Čekaj malo, Sikert, još nisi čuo priču. Kad bi taj šah ubacio svog neprijatelja u harem, ovaj bi se neko vreme osećao ugodno. Ali tada je počinjalo... Žene u haremu su mu prilazile. Njima je bilo dosadno... Poigrale bi se sa zarobljenikom. Poneki bi izdržao nekoliko dana, a onda je shvatao šta se događa... Svaki je pokušao da se ubije, ali mu žene to nisu dozvoljavale. Umirao je u njihovim rukama, kao ptica kojom se igra dvadesetak igrača.

— Pogađam šta misliš — rugao mu se Sikert.

— Slična sudbina čeka i tebe. Ostavićemo te sa četrdeset devojaka, koje su već nekoliko dana odvojene od sveta. Njima je već dosadno... Reći ćemo im da mogu da rade sa tobom sve što žele i da si ti izmislio ovu otmicu, ali smo te mi prešli. Šta kažeš za ovo?

— One ipak nisu žene iz drevnog harema i ne veruju jednom takvom gadu — odgovori Sikert.

Ali neka jaka jeza pela mu se uz leđa. Znao je da neće biti prijatno

ostati zatvoren sa četrdeset i jednom devojkom.

— Mi sada moramo da se pritažimo — nastavljao je Smitson. — Gazda je naredio da se čeka. Ja i Kabot ćemo se ukloniti. Ostavićemo samo pet momaka sa automatskim puškama da vas čuvaju. Oni baš sada ubacuju sanduke sa konzervama, dvopekom i pićem. Ovo poslednje je zbog tebe, devojke treba da se malo napiju...

Slušajući ga, Sikert je pri pomenu reči »gazda« shvatio da iza Smitsona i Kabota stoji još neko i zato upita:

— Jesu li to »gazdine« ili tvoje ideje?

— Moje i gazdine — odgovori Smitson. — Kad se odlučiš da govoriš, momci će te spasti devojaka. A da si se odlučio da govoriš, javićeš im kad budu ulazili da pogledaju je li sve u redu. Oni će me obavestiti o tome.

Tada Roj upitno pogleda Smitsona.

— Da, vodi ga. Roj, među devojke. Ja ću doći da pogledam je li sve kako treba — zaključio Smitson.

*

Još dok ga je Roj vukao hodnikom, Sikert je osluškivao čuje li se kakav zvuk iz okoline. Ali sve je ukazivalo da je ova zgrada na nekom usamljenom mestu, daleko od puteva i grada, jer spolja nije dopirao nikakav zvuk, iako su vrata u dnu hodnika bila otvorena i kroz njih je ulazilo dnevno svetlo.

— Na kakvom prokletom mestu se to nalazimo? — upita on Roja u nadi da će mu ovaj možda dati neki odgovor.

— I da znaš ne bi ti koristilo. Ovo je idealno mesto. Na hiljadu metara niko ne može da priđe, jer je sve ograđeno. A dovoljno je daleko da niko ne može čuti tvoje jauke kad te šćepaju one devojke — pričao je Roj otvarajući okovana vrata podruma, pored kojih su stajala četiri momka s automatskim puškama.

Čim ga uvede unutra, Roj se skloni i propusti Smitsona, koji s vrata počeo da govori:

— Devojke! Vas čekaju divni dani. Kupuju vas dva istočna kralja za svoje hareme. Ideju za to je dao ovaj fini gospodin ovde. — On pri tom pokaza na Sikerta. — Ali on je hteo da prigrabi lavovski deo za sebe i mi smo ga prešli. Sada vam ga poklanjamo da se zabavljate njime kako znate.

Među devojka nastade žamor. Sve su gledale u Sikerta.

— A sada da vam kažem još nešto. Stvorili smo vam jedan mali komfor. Imate vodu, hranu i ćebad. Čim budemo mogli, prenećemo vas na luksuzni brod, gde ćete imati sve do polaska. Tamo vas čeka zlato i bezbrižan život...

— U javnim kućama neke proklete luke u Aziji ili Africi — upade Virdžinija Grem.

— Ne, mala, nije tako. Stvarno smo vas preprodali dvojici kraljeva. Jedan, stariji, kupuje samo petnaest. Njemu ćemo poslati one koje ne budu poslušne. Među njima i Virdžiniju. Ostale kupuje jedan mlad i kao bog lep kralj — objašnjavao je dalje.

— To je interesantno — nasmeja se jedna od devojaka.

— Ja se ne bih ljutila da me prodaju kralju — dodade druga.

— Nisi bila izbiračica ni pre — jetko joj dobaci Virdžinija.

Iz ugla se čulo jecanje. Jedna devojka je plakala.

Smitson im mahne rukom i iziđe. Vrata se zatvoriše i začu se spuštanje teške metalne reze.

Sa tavanice, kroz zaštitnu rešetku dopiralo je svetlo i osvetljavalo Sikerta oko koga su se skupljale devojke. Njihovi pogledi su ga ispitali.

VII

Senzacionalna reportaža Artura Markinča uzбудila je London do te

mere, da je to bila jedina tema razgovora na svim mestima. List je bio rasprodat za jedan sat i u toku dana morala su se odštampati još tri vanredna tiraža. Zato su urednici i novinari drugih listova besneli.

I već u svojim večernjim izdanjima još oštrije su napadali policiju, pravili aluzije na račun Markinča, Lunovog poznanika. A sumnje protiv Sikerta bile su provučene kao crvena nit. Bila je to svojevrсна osveta novinara. Bili su ljuti na inspektora Diksona i njegov uspeh krstili su kao juriš na prazna vrata.

»Skotland jard stiže kasno« — »Napad na praznu tvrđavu gangstera« — »Otmičari vuku za nos inspektora Diksona« — »Blaženi san od opojnog gasa zaustavio policiju« — »Skotland jard i policija nisu uspeli da zadrže ni zagonetnog mornara« — »Samozadovoljstvo zbog uspeha koji je još jedan veliki neuspeh...«

To su bili naslovi u novinama. Ispod tih naslova bilo je izliveno mnogo žuči, izraženo mnogo nepoverenja u sve ono o čemu je Markinč pisao. Jedino Arturov list je ostao miran. Reporter je između ostalog pisao:

»...Nema mesta panici! Skotland jard i policijske snage su na sigurnom tragu i samo je pitanje trenutka kada će devojke biti oslobođene... Zagonetni Lun je takođe na poslu. Imaćemo priliku još jednom da vidimo kako zločin u savremenim uslovima ne može ostati nekažnjen i da su prošla vremena trgovine belim robljem. A slučaj ove otmice je anahronizam, koji će njegove inicijatore i učesnike dovesti na gubilište...«

Čitajući te retke inspektor Dikson je uzdisao. On je najbolje znao da je to optimizam bez podloge. Policiji nije uspelo da pronađe ni Smitsona ni Kabota, a još manje neki trag koji bi je odveo devojka. Dva otmičara su se negde sklonila i sada

ih je bilo nemoguće pronaći. A postojalo je verovanje da su već napustili Englesku i odveli devojke.

Diksona je mučila i zagonetka Donalda Sikerta. Gde je taj lukavi i čudni Lun? Da li je i on pretrpeo neuspeh? Da li je živ?

Inspektor potraži broj telefona detektiva Kenorda i pozva ga.

— Edi, imaš li, zaboga, još kakvu ideju? — upitao je on.

— Ništa, dragi inspektore, baš ništa. Zakasnili smo i to nam se osvetilo — čuo se Edijev odgovor.

— Šta misliš, zašto nisu nađene devojke kad smo čitav kraj pretresli? — pitao je dalje inspektor.

I zaista bilo je čudno kako su devojke nestale. Tragovi koji su iz dvorca kod Nortolta vodili do kanala, ukazivali su na to da su devojke odvedene čamcima ili nečim sličnim. Zato su alarmirane patrole na svim pravcima kanala, na Temzi i u svim pristaništima na reci i kanalima. Pretreseni su svi plovni objekti na prostoru oko Londona u prečniku od dvesta milja.

Na drumovima policija je zavirivala u svaki automobil, svaki autobus, pa čak i mrtvačka kola. Podizane su cirade sa kamiona i pregledani tereti.

Ali, eto, dva kamiona hladnjače nisu bili sumnjivi. A što je još gore, niko se više nije sećao da su prošli nepregledani.

— Pravo je čudo kako su izmakli — odgovorio je Edi. — Ja verujem da su otmičari pobjegli s devojka u grad. To im je bilo najbliže utočište.

— Edi, ako nešto saznaš, ne budi sebičan — govorio je dalje inspektor.

Ediju je bilo žao inspektora, jer je njegov glas bio umoran, a reči su odavale očajanje. Dikson je bio pred kapitulacijom. Taj goropadni i uporni inspektor stario je i postajao slab. Pritisak sa sviju strana remetio je njegove misli, razbijao je i poslednju

trunku samopouzdanja i bacao ga u malodušnost. A to nije bilo ni čudo, jer se nije radilo o otmici jednog čoveka, nego o masovnoj otmici, koja je bacila užasnu ljagu na celu zemlju. Slične stvari se nisu više događale ni u najdivljijim krajevima Afrike i Azije, ni u prašumama Južne Amerike. A eto, usred Londona je oteta četrdeset i jedna devojka.

To je, zaista, bilo strašno. Zato je i neuspeh bio strašan. I zato nije bilo čudo što je inspektor Dikson prvi put u svom životu molio jednog privatnog detektiva da mu pomogne.

— Šta predlažete? — pitao je Diksona načelnik uprave Skotland jar-da, pola sata posle inspektorovog razgovora sa Kenfordom.

— Moramo pronaći Smitsona i Kabota. To je jedini trag. O njima znamo sve, ali se ne pojavljuju ni u svojim stanovima, ni u lokalima u koje su ranije zalazili. Svaki engleski policajac, detektiv, inspektor i carinik ima fotografiju Smitsona i Kabota — govorio je Dikson.

— Požurite, požurite, inspektore! Vlada je u neprilici. Opozicija je potrgla svoje stare argumente protiv nas... Imaćemo neprilika... — govorio je načelnik, ne znajući šta da savetuje svom glavnom inspektoru.

— Žurimo se i naši ljudi tako reći ne spavaju.

— A šta je sa tragovima kamiona kod Sautola?

— Tražimo te kamione, ali ih još nismo našli — odgovori inspektor.

— Bogamu, pregledajte sve kamione u Londonu!

— Pregledali smo. Ako su samo izmenili gume, to je dovoljno da nam izmaknu.

— Objavite to onda u novinama i tražite da vam građani jave ako nešto znaju o dva desetotonska kamiona koji su te noći išli u pravcu Sautola, Ilinga i Brentforda — zaključio je načelnik.

Dok je policija na svoj način tražila Smitsona i Kabota, još neko je želeo da nešto sazna o njima. Bio je to Samjuel Makferson. Pošto ga je u dvorcu poslužila sreća da mu se ukaže mogućnost za bekstvo, on se, kao što je poznato, nije dvoumio da je iskoristi.

Čamcem se prebacio na drugu obalu kanala i pešice krenuo ka gradu. Kada bi u daljini ugledao kakav automobil, on se sklanjao pored puta, idući tako sve do prve autobuske stanice. Tu je bezbrižno seo u autobus i odvezao se do centra grada. Svratio je u hotel, otspavao do devet sati i krenuo ponovo da traži neprijatelje svog druga.

I sada se uputio prema Vimbl-donu.

Prilazeći baru »Ekseter«, znao je da tamo neće zateći nikog. Ali on je hteo da sazna adresu vlasnika, s kojim je već imao onaj neprijatni razgovor. Zato uđe u dvorište bara i priđe zadnjem ulazu. Tamo je jedna žena izlivala u slivnik kofu prljave vode.

— Molim vas, gde mogu da nađem Viliijamsa? — upita ženu.

— U policiji. Uhapšen je i nije se vratio — odgovori ona i oštro ga odmeri.

— A gde je Džo?

— On je kod kuće — odgovori žena i htela da zatvori vrata.

Mornar stavi nogu između vrata i dovratka, a onda iz džepa izvadi jednu funtu.

— Budite ljubazni i kažite mi njegovu adresu — reče i pruži joj novčanicu.

Žena uze novac, sleže ramenima i kaza adresu.

— To je tu blizu, na mansardi, znate. Džo nije oženjen i ja sam mu stotinu puta rekla da nađe sebi jednu poštenu ženu... — pričala je otpuštivši vrata.

— Da, njemu treba jedna pametna žena — prekide je mornar i mahnu joj odlazeći.

Deset minuta kasnije peo se uz mračno stepenište stare četvoro-spratnice. Izgledalo je da u tihoj kući ne živi niko, jer se ništa nije čulo. Bila je to jedna od onih najamnih zgrada u kojima žive londonski radnici i koje ožive tek kad prestane rad u fabrikama i radionicama i kad se mnogobrojna deca vrate iz škole.

Makferson pokuca na vrata stana na mansardi. Morao je dugo da lupka, jer zvono nije radilo. Bunovni Džo, koji je spavao posle noćnog rada, jedva je otvorio oči i dogegao se do vrata.

— Ko je to? — pitao je dodirujući bravu.

— Otvori, prijatelju, šalje me Viliijams — reče mornar.

Vrata se odmah otvoriše i Džo zinu od čuda. Htede da zatvori pred Makfersonom, ali ovaj je već ulazio pošto odgurnu Džoa, sam zalupi vrata.

— Zašto si se uplašio? Ja sam hteo samo da porazgovaram sa tobom — obrati mu se razvlačeći lice u široki osmeh.

— Tvoj... Vaš razgovor sa Viliijamsom... Ja neću tako... — mucao je Džo povlačeći se natraške.

Mornar sede u rasklimatanu i prljavu fotelju i zagleda se u prestravljenog kelnera.

— Ti si mi jedina šansa, Džo. Samo ti možeš da mi pomogneš u ovoj stvari — počeo da govori.

— Ja ne znam ništa... Tako mi boga ne znam! — prekide ga Džo tresući se.

— Pa ja te još nisam ni pitao šta hoću da znam, a ti već odbijaš. Nećemo tako, Džo! Usidri se u toj fotelji, priberi se i slušaj šta hoću da znam.

Džo navuče pantalone, ogrnu se pocupanom kućnim ogrtačem i sede.

— Slušaj, prijatelju — nastavljao je mornar. — Mi smo mali ljudi i nas ne bi trebalo da se tiču neke stvari. Ali prokleti život to ne dozvoljava. Tebe teraju da radiš po dvanaest sati u onoj prljavoj rupi i da služiš najgore proklete kučkine sinove.

— To je istina! A često još moram da trpim uvrede i ponekad udarce — živnu kelner.

— Ja sam vidiš, mornar, a ti si kelner. Ja plovim u jednom gadnom i smrdljivom mrtvačkom kovčegu, a ti živiš u drugom isto tako smrdljivom, samo taj ne plovi. Ja sam usamljeni jadnik, a ti isto tako. Je li tako?

— Istina je, tako mi svega na svetu — odobravao je Džo.

— A imaš li ti prijatelja?

— Mislim da nemam.

— A ja, vidiš, imam samo jednog. Divan je to čovek. Dao bih glavu, poslednju funtu i sve na svetu za njega. Hoćeš li da stekneš dva dobra prijatelja?

— Uvek sam želeo da ih imam, ali nikada nisam uspeo da ih steknem — odgovori Džo očito se oslobodajući straha. — U onom prokletom mrtvačkom sanduku, kako ti nazivaš »Ekseter«, ne može se naći prijatelj.

— To je tačno! E, vidiš, sada bi mogao da stekneš odjednom dva prijatelja: mene i mog divnog druga. A biti njegov prijatelj, to je nešto.

— Ko je taj čovek?

— To sada ne mogu da ti kažem. Ali slušaj o čemu je reč. Neka prokleta banda otela je devojke. To je posao policije. Ali zbog nečeg je u to umešan taj moj prijatelj. Banda ga je šćepala i drži ga negde, ako već nije ubijen.

— Ali šta bih ja mogao tu da učinim? — upade Džo.

— Možda možeš. Ja hoću da upitam izvesnog Smitsona i njegovo društvo, šta su učinili sa mojim pri-

jateljem. Samo to hoću, tako mi svih uragana i morskih bura!

— Ja ne znam gde je Smitson.

— Ne plaši se i daj mi neki trag da ga nađem, pa ćeš imati prijatelja, imaćeš dva prijatelja. U svom životu pokušaj da stekneš prijatelja. Ima li smisla da se uvek plašiš i da skrivaš taj ološ?

— Rekao bih ti, ali ne znam adresu Džemsa Smitsona. Znao sam samo onu o kojoj ti je govorio moj gazda. Ja sam prisluškivao šta je pričao policiji.

— Reci mi znaš li nekog čoveka sa kojim si viđao Smitsona. To je sve što od tebe tražim. Mogao bih da te nateram da govoriš — pokaza mu mornar svoj »čžepni top«. — Ali više volim da razgovaramo kao prijatelji i da to postanemo.

Džo je razmišljao. Njegovo lice je odavalo unutrašnju borbu i strah.

— Ali moraš mi obećati da Smitson neće saznati ko te je uputio na trag — reče zatim.

— Može da me peče, ali neće saznati. Govori onda, drugar!

— Jednom sam prisluškivao razgovor između Smitsona i nekog Konora. To je čovek francuskog porekla, mislim da mu je ime Žilbert. Očito je da pripada Smitsonovoj grupi. On je doneo one koferu u »Ekseter«. Ja se nisam usudio da pričam policiji, jer kelneri koji svedoče u ovakvim prilikama ne žive dugo... Strah me je i dok tebi govorim, ali ti mi se više sviđaš. Ne znam zašto, ali verujem ti.

— Pričaj šta si čuo od tog Konora.

— Zapravo, čuo sam od obojice. Sedeli su u loži do koje sam stajao odmarajući se posle naporene večeri kad se bar počeo prazniti. »Kupi tu kuću, Konor«, rekao je Smitson. »Neupadljiva je i usamljena, a gleda na Epinšku šumu«, klimnuo je glavom Konor. »Treba je urediti i snabdeti. Hoću da imam mesto na kom mogu da budem miran i za koje

ćete znati samo ti i Kabot.« dodao je Smitson.

— A da li su govorili gde se nalazi? — upade mornar.

— Nisam čuo adresu, ali je bilo upadljivo to što se lako može naći. »Kuća ima lepo dvorište koje gleda na ušće rečice u rezervoar. Blizu je bazen za kupanje«, rekao je Konor. »Saglasan sam, kupi je, Konor. I prepisi je na svoje ime, jer će ostati tebi kad odem iz Londona. Gazda mi je rekao da ćemo se preseliti u Irsku posle velikog posla«, govorio je dalje Smitson. Posle toga nisam više ništa čuo. Zaboravio bih i taj razgovor da se nije radilo o usamljenoj kući. A uvek sam sanjao o takvoj kući.

— To bi moglo da bude zanimljivo — upade Makferson.

— Posle sam gledao po planu grada. Tamo su divne vile, Ima ih malo i nisu velike. Na tom delu prema ušću rečice u rezervoar ima svega sedam kuća. Tamo bi mogao da bude Konor, a on bi mogao da zna gde je Smitson — završi Džo.

— Lepe stvari si mi ispričao. Imam još nešto novaca i evo ti dvadeset funti. To te časti novi prijatelj. Ako si mi kazao istinu, nećeš se nikad pokajati... Ako nisi... — mornar tu zastade i licem mu prođe senka.

— Veruj mi, prijatelju! Svaka moja reč je bila istina — odgovori Džo, dok mu je lice odavalo iskrenost.

*

Dva sata kasnije mornar je izlazio iz totenhamskog katastarskog ureda i nosio adresu kuće koja se vodila na ime Žilberta Konora. Sve se slagalo sa onim što je ispričao Džo.

Samjuel je zviždukao neku mornarsku pesmicu osvrćući se na natpise oko totenhamskog raskršća. Tražio je kakav pristojan ali jeftin restoran u kome bi utolio lavovsku glad. Ubrzo ga je našao i smestio se naručujući obilan obrok, koji je

trebalo ujedno da mu bude i ručak i večera.

Pošto se najeo, zapalio je veliku cigaru i pušio pijuckajući jeftino vino. U njegovoj glavi stvarao se jednostavan plan: »Nekako ću uhvatiti tog Smitsona i nateraću ga da kaže gde je Donald. A tada me ni svi morski đavoli neće zaustaviti da mu ne priteknem u pomoć«. Bio bi sasvim zadovoljan svojim planom i dosadašnjim uspesima, na nije bilo jedne senke u njegovim mislima. Iako nije hteo u to da veruje, negde u dnu duše krio se užasni strah da se nešto teško dogodilo njegovom prijatelju. »Poubijao bih sve te proklete bandite!«, pomisli pritom.

*

Približavalo se veče kad on izađe. Uskoči u autobus i odveze se prema Fonders endu. Tu iziđe i peške pođe pored pruge zapadnom ivicimo rezervoara, ka li je ličio na jezero dugo skoro dva kilometra.

Bio je mrak kad pređe most na rečici više rezervoara i nađe se na pola kilometra od kuće koju je tražio. Usamljen usred noći gledao je u tom pravcu. Brojao je svetlosti kuća i gledao ka Epinškoj šumi, koja je takođe bila opkoljena razbacanim svetlima, kao zvezdama palim na zemlju. To ga je podsećalo na noći na moru kad nema meseca i kad je voda mirna. Tada se zvezde ogledaju u tamnoj morskoj vodi.

Pošto osmotri ceo kraj, pođe ka kući koju je tražio. Znao je da je to treća s ove strane puta. Ali samo iz dve je dopiralo svetlo. Kad se nađe blizu kuća, utvrdi da je ona koju traži u potpunom mraku.

Polako je obilazio ogradu opipavajući svoj revolver. A onda, pošto se osvrnu, jednim zamahom se prebaci preko ograde. Pažljivo je prilazio preko dvorišta. Psa nije bilo, a niotkud nije dopiralo svetlo.

»Valjda nisu pobegli!«, pomisli i stade uz dovratka.

A tada mu se lice razvuče. Iz kuće se čula muzika.

»Domaćini su kod kuće«, zaključio i opipa kvaku na vratima.

Vrata su bila zaključana. Mornar pogleda ka gornjem delu kuće. Na spratu je jedan prozor bio otvoren, ali u sobi nije bilo svetla. On opipa zid — bio je gladak i uz njega se nije moglo popeti. Ali tamo na uglu kuće jedno drvo se pelo do krova i dodirivalo ga granama.

Makferson nije bio čovek koji bi se dugo dvoumio. Priđe drvetu, mornarski vešto i bez šuma se uspuza, a zatim pođe preko grane i dotače krov. Rukama opipa površinu i spusti se na nju. Krov je bio načinjen od pločica eternita. Smesa cementa i azbesta bila je dovoljno čvrsta da izdrži pritisak mornarevog tela. Ali on ipak sede, skide cipele i čarape, pa ih stavi u velike džepove svojih mornarskih pantalona. Ovako bos kretao se tiho i sigurnije.

Na krovu nađe otvor za tavan, ali je on bio iznutra zaključan. Mornar leže pored otvora i pažljivo počeo da odvaljuje jednu ploču eternita. Uskoro ona tiho prсну i ukaza se rupa dovoljna da se provuče ruka. Mornar počeo da vidi nije li neko čuo taj šum, ali sve je bilo mirno. Iz kuće je i dalje dopirala jedva čujna muzika.

Pošto provuče ruku, on napipa rezu kojom je poklopac tavanskog otvora bio zakačen i skinu je. A zatim se tiho spusti na tavan. Malom džepnom lampom, kupljenom na jednom putovanju u Japan, on osvetli tavan. Bez smetnji stiže do stepeništa i nađe se na spratu.

Išao je polako hodnikom i otvarao vrata tri sobe, ali u njima nije bilo nikog. Zato siđe u prizemlje i pođe prema prostoriji iz koje je dopirala muzika, koju je prekidao govor. Mornar zaključio da neko gleda televizijski program i spremi lampu.

A tada pritisnu kvaku i oseti da vrata nisu zaključana. Zvuci televi-

zora omogućivali su mu da to učini neprimećen. Naglo ih otvorio. Pred njim se ukaza idiličan prizor.

Na jednom kauču sedeli su zagrljeni muškarac i žena, a na dvema foteljama još jedan muškarac i još jedna žena. Svi su gledali prema televizoru, na kome je bila slika klaviriste čija je ruka munjevitno prelazila preko dirki.

— Šta je Konor? — upita promukli glas.

Makferson napipa prekidač i svetlost blesnu. Stajao je na vratima držeći revolver u ruci.

— Momenat, gospodo! Hteo bih da vam postavim samo nekoliko pitanja — reče brzo.

Dva muškarca podskočiše, a žene preplašeno vrisnuše.

— Samo bez galame! Ruke gore i...

Reči mu prekide udarac koji bi svakog drugog svalio na pod. Ali mornar se samo zatetura i brzo okrenu. Iza njega je stajao čovek i ponovo zamahivao komadom oblog drveta.

— Udri ga, Konor! — uzviknu jedan od muškarca i baci se takođe prema mornaru.

Ali mornar pritisnu na oroz i Konor zamahnu u prazno, svaljujući se na pod. Drugi napadač ščepa mornarevu šaku s revolverom, pokušavajući da ga drugom rukom udari u lice.

— Sto mu...! — podviknu Makferson i njegova pesnica nađe napadačevo usko lice.

Mornar oseti kako se pod njegovom pesnicom razarsnu raskavica čovekovog nosa. To je bio poslednji momenat, jer treći čovek je već napadao. A taj je bio krupna ljušina, teška najmanje sto dvadeset kilograma.

Samjuel se izvi i ujedno napadača pogodi niskim udarcem, od koga se ovaj zgrči i kleče na pod.

— A sada mir! — podviknu mornar uperivši revolver.

— Ko si ti? — upita stenjući i jedva dolazeći do vazduha Smitson.

Da je to on, mornar je znao po opisu koji je dobio od Džoa.

— Valjda si čuo za Luna, kralja ponoći. Imaš čast da ga sada vidiš pred sobom — blefirao je Makfer-son.

— Ne... Nemoguće... On je zatvoren... Imam ga... — mucao je Smitson.

— Ja sam njegov duh. A to priznanje mi je i trebalo. Govori. Ako za deset sekundi ne budem znao gde je Donald Sikert, ti ćeš biti užasno mrtav. Bićeš tako mrtav, da te neće prepoznati ni specijalni stručnjaci Skotland jarda — reče Makfer-son.

— Nikada ga nećeš naći! Ja ne znam ništa! — vikao je Smitson.

— Brojim do deset, a onda pucam! Jedan... dva... tri... — počeo je mornar prilazeći Smitsonu.

Kod sedam Smitsona probi znoj i on klonu.

— Govoriću, proklet bio! A ovo ćeš platiti životom.

Makfer-son ga udari preko lica.

— Ne preti, ljigava hobotnice! Meni ne preti! Gde smo ono stali, kod devet, je li?

— Rekao sam da ću govoriti. Sikert je zatvoren u staroj fabrici likera kod Epinga. To je iza Epiške šume, na njenoj ivici...

— Kakva je to zgrada i kako se može naći?

— Kad se od Voltama skrene prema Epingu i pride šumi, levo se vidi ograđeno polje usred kojeg je napuštena fabrika. Mi smo preostale zgrade zakupili i zatvorili Sikerta. Pustićemo ga... Ali mogu nešto i da ti predložim.

— Da čujem.

— Ovde imam dve hiljade funti. To je bogatstvo! Možeš ih uzeti pod uslovom da ne tražiš Sikerta i da se izgubiš.

— Zar je Sikert za vas tako dragocen.

— On nije, ali nešto drugo. Pustićemo ga, ali da se ne mešaš u ostale naše poslove.

— Misliš na devojke... hm! Zanimljiv predlog. Ali ne verujem da imaš dve hiljade funti.

— Evo ovde su u sefu. Meri, evo ti ključevi i pokaži momku tih dve hiljade funti — obrati se Smitson jednoj od devojaka koje su preplašeno stajale iza fotelja.

— Hajde pokaži, lepotice! — dodade mornar.

Devojka, bila je to jedna lepuškasta frizerka, Smitsonova ljubavnica — pride sefu skrivenom iza banalnog goblena i otvori ga. Držala je u ruci dva svežnja od po hiljadu funti.

— Baci to ovamo! — naredi mornar.

Ova poslušala. On strpa novac u duboke džepove.

— Dobićeš još toliko kad se uverim da se držiš dogovora. A sada odlazi — reče Smitson.

— Nikakvog dogovora nema dok ne čujem šta o tome misli Sikert — dobaci mornar i približi se Smitsonu.

Golema pesnica iznenada polete i Smitson pade bez glasa.

Makfer-son pride devojka i naterala ih da sednu, a onda ih veza. Zatim pride Kabotu, koji je još uvek bio u nesvestici i iz čijeg nosa je lopila krv. Veza i njega. A onda sakupi sve gajtane, kaiševe, ubruse i slične predmete pogodne za vezivanje.

Čvrsti mornarski čvorovi ređali su se oko dvojice onesvešćenih muškaraca i dve prestrašene devojke.

— Tako, žgadijo! — zaključio mornar i iziđe odgurnuvši Konorov leš s praga sobe.

Pošto iziđe u dvorište, oslušnu da vidi nije li neko čuo pucanje u kući. Ali sve je bilo tiho. Samo bi s vremena na vreme drumom prošlo poneko vozilo. Negde u daljini čulo se

brektanje mašine nekakve fabrike, a iza rezervoara klopavanje voza.

Pregleda dvorište i otvori garažu. Velika luksuzna kola bila su spremna za vožnju. On ih istera u dvorište, a onda se vrati gore i povuče Smitsona, koji je bio pretežak da ga čovek natovari sobi na leđa. Noge vezanog zlikovca udarale su o stepenište, ali to mornara nije nimalo brinulo. Pošto ga smesti na pod ispred zadnjeg sedišta automobila, on otključa i otvori kapiju, a onda istera kola iz dvorišta, pa se hladnokrvno vrati, opet zatvori i zaključa kapiju, zazvižda jednu stranu mornarsku melodiju i priđe kolima.

Vozio je prvo drumom na sever, onda skrenu na istok nekim poljskim putem. Na jednom mestu se zaustavi i pogleda vezanog Smitsona, koji se beše osvestio. Podiže ga na sedišta i upita:

— Vozim li dobro? Gde je to mesto?

— Ne! Ne voziš dobro, proklet da si! Nećeš nikad ni voziti. Ubij, ali nećeš stići tamo... Lagao sam te i nikad ti neću kazati! Tvoj Lun je mrtav i to će ostati! I ti ćeš biti mrtav — urlao je Smitson.

Mornareva ruka polete k njegovom licu i glomazno telo se sruši na pod automobila.

— Prenaglio sam, hiljadu mu havajskih gitara — opsova Makferson i dunu u pesnicu.

A zatim je drmusao onesvešćenog razbojnika, koji je ležao kao mrtav. Mornar je u sebi proklinjao osluškujući kuca li srce u mlitavoj telesini. »Živ je, prokleti morž, ali je ovo i za njega bilo previše«, zaključa nervozno i osvrnu se razmišljajući šta da uradi. Ostajalo mu je samo da sačeka dok se Smitson ne osvesti.

*

Za to vreme u Smitsonovoj vili Gordon Kabot se osvestio i počeo da ječi, teško dišući zbog marame na ustima i previjajući se od bolova

zbog smrskanog nosa. Gledao mu je bilo puno krvi, koja je dolazila iz nosne šupljine. On se pokrenu i počeo grozničavo da razmišlja, pri čemu mu se krivi vrat nadimao kao da se sva njegova snaga skuplja u taj defektni deo tela.

Pogleda devojke. One su se grčile ne mogući ništa drugo da učine. Samo im je iz očiju izbijao strah, a na licima se odražavala patnja zbog neugodnog položaja i vezanih usta. Televizijski program se bio premenio. Sada se davao film u kome je mlada lepotica plakala zbog saznanja da je verenik vara sa sredovečnom, bogatom udovicom. Kabot skrenu pogled na ugašenu stojeću lampu, koja je bila visoka metar i po, načinjena od teške bronzene. Uz šipku lampe savijala su se dva bronzana lista, čija je ivica bila tanka.

»Možda bih nekako mogao da je oborim, pomisli i s mukom se otkotrlja do nje. Sruši je jednim naglim pokretom i vide kako se priključak odvoji od zida i gajtan pade na pod. On se nekako prevali preko srušene lampe i njegovo telo se nađe na šipki... Ivica oštrog bronzanog lista dugog čitav metar žuljila ga je nesnosno. Ali on nije napuštao jedinu nadu i počeo brzo da se pokreće pazeći da veze struže o rapavu i oštru ivicu bronzene.

Trajalo je to čitavih pola sata. Bio je sav moker od znoja, ali odjednom oseti da mu veze popuštaju. Uspe mu da izvuče levu ruku. Sada je išlo brzo. Za nekoliko trenutaka oslobodi i desnu ruku, a onda odveza mnogobrojne čvorove, slobodno odahnū i priđe devojka. Htede da ih odveže, ali oceni da bi izgubio mnogo vremena i zato priđe telefonu. Okrenu jedan broj i počeka.

— Halo! Ovde Drugi! Jeste li to vi, gazda? — upita kad se sa druge strane začu miran glas.

— Jesam. Ali zašto zoveš, prokleti nespretnjakoviću? — Zar nisam re-

kao da se čuti i miruje! — čuo se odgovor.

— Znam, ali desilo se nešto nepredviđeno...

Kabot brzo ispriča šta se dogodilo ove noći.

— Sto mu gromova! Upotrebiću poslednju rezervu! Evo me za petnaest minuta. Ti dotle osmatraj hoće li se pojaviti policija. Čim stignu ljudi, vodi ih tamo. Sikerta treba... No, shvataš valjda da taj treba zauvek da nestane. Ako je mornar obavestio policiju, treba svi naši ljudi da nestanu. Ti se skloni gde znaš i da o tebi ne čujem ništa bar tri meseca. Je li jasno?

— Sve, gazda! — odgovori Kabot uzdahnuvši.

Osvrnu se na devojke, koje su molećivim pogledima očekivale da ih oslobodi. »Bolje neka ostanu ovako, manje će nam smetati, pomisli i istrča iz sobe zalupivši vrata za sobom.

Pope se na sprat, gde je bila njegova soba. Utrča u kupatilo, ispra lice i nos, a zatim se brzo obuče. Pet minuta kasnije stajao je na kapiji vile i posmatrao drum. Sve je bilo tiho. Nekoliko kola prošlo je u razmacima, ali nijedna nisu bila policijska, niti je u njima bilo više lica.

A tada se začu zujanje velikih kola »karavan«, u kojima se moglo smestiti devet osoba. Zaustaviše se tačno pred kapijom i iz njih istrčaše tri uniformisana policajca i dva čoveka u civilnim odelima, ali sa automatskim puškama pod ogrtačima.

— Ulazi! — viknu mu jedan od njih.

On brzo uđe u kola i zavalio se u zadnje sedište. Kola poskočiše i jurnuše prema severu, a zatim skrenuše poljskim putem pravo na istok prema Epinškoj šumi.

VIII

Onog trenutka kad se našao opkoljen devojka, koje su ga posmatrale svaka sa svojom mišlju i pla-

nom, Donald Sikert nije mogao da se seti kako da se brani. A da mu je odbrana bila potrebna govorili su različiti izrazi devojačkih lica. Neke su ga gledale sa mržnjom i videlo se kako šire prste u želji da ga noktima razderu kao divlje mačke. Druge su imale nečeg sadističkog u pogledima koji su svetleli zapaljeni nesvesnom požudom, a neke su ga jednostavno prezirale.

Ali bilo je i takvih koje su bile samo radoznale i spremne da se priključe onima koje nešto započnu. Jedino ga je Virdžinija Gren gledala prijateljski, ali on nije ni primetio njen uznemireni pogled.

— Presudimo mu, devojke! Ja ću mu odgristi uvo! — viknu Marija Šaron zvana Bibi.

— A ja ću mu iskopati desno oko! — oglasi se Ženevjeva Dipon, lepa »štićenica«¹ erla Halibartona.

Dve Francuskinje pokazale su strašno raspoloženje dobrog dela devojaka.

— Da razmislimo, devojke. Možda bi nam zgodno došao u ovom robovanju — upade tamnoputa Florika Kostakeanu.

— Neka se jave one koje ga hoće! Meni se sviđa i ja bih ga htela za nekoliko noći, a onda ćemo ga obesiti! — trudila se da nadviče ostale Merdžori Seton, devojka u čijim je žilama teklo nešto gusarske krvi, jer joj je praded bio član jedne od poslednjih gusarskih družina.

Ređali su se predlozi, ali još nijedna devojka nije dotakla uznemirenog Sikerta. A tada mu priđe Alisa Benet, najvišljastija od svih devojaka.

— Govori kome si to hteo da nas prodaš! Ili bolje, šapni sestri na uvo! — viknu ona i baci mu se u krilo.

Seja je na njegova kolena, kao da je to kakva fotelja.

— Skloni se, bestidnice! — začu se prodorni i zvonki glas Virdžinije Gren.

— Sta? To ti kažeš meni? Možda bi ti htela prva ovo udobno mesto — jetko zagrakta Alisa Benet.

— Zar među vama ima i takvih koje hoće da ga zaštite?! — viknu vatrena Bibi.

— Smislimo nešto lepo. Ova igra treba da bude duga i zanimljiva — čuo se glas iz zadnjih redova.

To je izrekla Venis Tenison, visoka vamp-devojka, koja je upadljivo ličila na Džaonu Kraford. Ona se progura malo napred i podboči se obuhvatajući dugim prstima svoj tanki struk.

— Tišina! — snažno viknu Virdžinija Gren. — Tog čoveka ja znam i sigurna sam da on nije umešan u taj gangsterski posao! Prvu koja mu učini nešto nažao preklacu ovim nožem!

U ruci joj blesnu oštrica kame, koju beše našla na mestu gde su gangsteri večerali one noći kad je u dvorcu pokušala da se sakrije i pobegne.

Devojke se nehотиčno odmakosе od nje.

— Otmite joj nož! — ciknu Merdžori Seton.

— Tebe ću prvu! — odgovori Virdžinija i podiže nož.

Merdžori poskoči i ostavi Donalda, koji se nasmeši razmišljajući grozničavo šta da uradi. Osećao je da može da počne katastrofa, koju više niko ne bi mogao da zaustavi. Ako se devojke bace na Virdžiniju i njega, razum će prestati da upravlja njima i samo će strasti, nakupljeni jed, požuda i mržnja zaigrati stravično kolo.

— Devojke! — viknu on snažno i ustade. — Imajte smisla za ovakve stvari i dopustite da optuženi kaže nešto u svoju odbranu.

— Govori, šarmantni razbojnice! — dobaci plavokosa Asta Bjernson.

— Pomislite na mogućnost da su gangsteri skovali pakleni plan i prevarili vas u nadi da ćete u ogorčenju ubiti čoveka koji je nedužan i koji

je hteo da vam pomogne — nastavljao je Donald.

— Ne verujte mu, devojke! On hoće da se izvuče — upade Merdžori.

— Ja mu verujem i znam ko je on! — Viknu Virdžinija.

Sikert je pogleda u neverici. Bio je siguran da tu devojku nije video nikada pre susreta u dvorcu. Nije želeo da sve ove devojke saznaju istinu o njemu, ali sada je morao da pazi i ne dozvoli da buknu strasti.

— Govori onda, Virdžinija — umeša se Venis Tenison.

— Šta ima da se govori? Ja ne želim da budem spasena! Neka me gangsteri prodaju tom kralju. To može da bude zanimljivije od posluživanja u kući bankara, koji žali svaku funtu kao da će mu zbog toga propasti banka. Poigrajmo se sa ovim lepim čovekom! To će biti prava zabava — predlagala je Fransoaz Bono.

— Slušajte me! — viknu Virdžinija. — Čule ste za Dijanu Helm, zar ne?

— Koja je to? — upade Merdžori Seton.

— Ne prekidajte me ako hoćete nešto da saznate — nastavi Virdžinija. — Dijana Helm je devojka Edi Kenforda, poznatog detektiva. On je učestvovao u aferi oko »kralja ponoći«. Tada je Dijana bila oteta i spasio ju je ovaj čovek. Jednom mi ga je pokazala i pričala mi o svemu.

— Valjda nećeš reći da je to Lun, kralj ponoći?! — upade jedna od devojaka.

— Baš to hoću da kažem. Ako ste čitale reportaže Artura Markinča, onda ćete se setiti Donalda Sikerta, odnosno Luna...

Devojke zagrajaše. Svaka je znala ponešto o čoveku koji je trebalo da postane gangster, a postao je popularni borac protiv gangstera i strah i trepet londonskog podzemlja.

— Lun ne bi nikada dozvolio da upadne u ovakvu rupu — primeti jedna od devojaka.

Sikert podiže ruku dajući znak da ga puste do govori. Žagor se stiša.

— Ako budem poricao ovo što je rekla devojka koju ja ne poznajem, biće zlo za mene. A ne mogu da dokazem ni ko sam ni šta me je dovelo ovamo. Ali mogu da va iznesem plan kako da se spasemo odavde — govorio je Donald, a pogled mu je svetleo, jer je imao ideju koja je bila ostvarljiva.

— Kako da se spasemo? — upade Alisa Benet.

— Napašćemo gangstere kad otvore vrata.

— A gospodin će ići prvi — nasmeja se Alisa.

— Ne! Svi ćemo napasti odjednom. Imam plan i dozvolite da vam ga izložim. Hajdete da budemo prijatelji da sednemo i mirno porazgovaramo. To će nas odvesti na pravi put — dodade Sikert osećajući da je kriza prebrođena.

Devojke su ga sumnjičavo gledale, ali pođoše za njim i poređашe se u grozlovima po ležajima oko njega. A tada on poče da izlaže plan.

— Gangsteri su naoružani i spremni na sve. Oni se neće ustručavati da ustrelje nekoliko ljudskih bića i naprave red u ovom podrumu. A mi smo nenaoružani i bilo bi pametno da ostanemo mirni — govorio je.

— Malopre ste govorili da ćemo napasti gangstere. Kakva je to kraljevska podvala? — upade Merdžori Seton.

Sikert se nasmeši.

— Malo strpljenja, molim — reče blago. — Rekao sam da smo nenaoružani izuzev Virdžinije, koja ima nož. Ali to je malo i mi bismo morali da čutimo. Je li to jedini izlaz i da li je to uopšte izlaz? Nije! Ako gangsterima zapreti opasnost, oni bi mogli sve da nas poubijaju i pokušaju da zametnu trag. A to je ono čega se treba plašiti i zbog čega treba nešto učiniti.

— Ludost je preduzimati bilo šta! — prekide je jedna od devojaka.

— Dakle, moramo napasti gangstere — nastavi Donald. — A za to je potrebno oružje i mi ga moramo nabaviti.

— Naručimo četrdeset i jedan damski pištolj, jednu mašinsku pušku za džentlmena, a možda i koja oklopna kola — nasmeja se Merdžori.

— Čovek je u svojoj istoriji upotrebljavao uvek ono oružje koje mu je bilo pri ruci i koje je mogao da napravi — nastavljao je Sikert strpljivo. — I mi ćemo da učinimo tako. Napravićemo četrdeset lukova i strela...

— A od čega, pobogu?! — upade Bibi.

— Virdžinija, dajte mi nož da se pomognem pri izradi jednog luka i strele.

Devojka mu pruži nož i on se brzo dade na posao. Odabra jednu letvu i otkide je sa ležaja, a zatim snažnim zamasima obreza nožem i uskoro je u ruci imao grubi luk. Zatim raspori jedan od starih madraca i poče da vadi kanap kojim su bile utvrđene opruge. Nekoliko devojaka mu pomogoše. Njegove čvrste ruke zatim razvukoše oprugu i lomljenjem on dobi osamdeset santimetara dugo parče metala, pogodno za strelu.

Devojke su s interesovanjem posmatrale kako on brzo i vešto pravi delove ovog čudnog oružja, koje treba da bude upotrebljeno protiv mašinskih pušaka. A kad Donald prvi put odape strelu, koja se zabode u drveni stub, devojke potrčaše da je donesu. Ali nijedna nije mogla da je iščupa iz drveta... Udar strele je bio dovoljno jak da teško rani čoveka koga bi pogodila.

— A sada na posao! — veselo reče Sikert. — Svaka od vas neka otkine po jednu letvu i pripremi kanap za tetivu. A ja ću dovršiti oružje za svaku.

Za nekoliko minuta i poslednja letva je bila otkinuta. Nekoliko devojaka bilo je ražalošćeno što nije bilo dovoljno drveta za lukove za sve njih. Svega trideset i dva komada

pogodnog drveta moglo je da se upotrebi za pravljenje oružja.

— To će ionako biti dovoljno — objašnjavao je Sikert. — Ja ću se poslužiti nožem, jer ga odlično bacam, a moram imati slobodne ruke da jurnem k vratima i otmem bar jednu mašinsku pušku. Neke od vas imaće druge dužnosti i tako ćete sve učestvovati u napadu.

Pošto načiniše trideset i dva luka i po tri strele za svaki, Sikert počeo da obučava devojke kako se luk za teže i kako se gađa. U grozničavom radu sati su brzo prolazili. Napolju je već bio mrkli mrak i svi osetiše umor i glad.

— Sakrijte oružje za svaki slučaj, a onda da nešto pojedemo — predloži Sikert.

Uskoro su bile otvorene konzerve, isečen hleb i počela je čudna večera četrdeset i jedne novopečene Amazonke i tajanstvenog Luna, kralja ponoći. Njemu sada više nisu smetali pogledi devojaka, koji su u većini bili suviše topli. Nadao se da će se stvari brzo odvijati i da devojke neće ponovo zahvatiti apatija i dosada, jer bi se tada opet moglo dogoditi da on postane igračka u rukama vragolastih lepotica.

— A sada treba da se spremimo. Postavićemo zaklone i podeliti se u dve grupe za dežurstvo. Moramo biti spremni svakog trenutka, jer niko ne zna kad će oni doći da otvore vrata i pogledaju šta se ovde događa — objasni im ustajući.

Od kanapa izvučenog iz preostalih madraca načiniše uže o koje povešale potreban broj čebadi. Sve to postavili na četiri metra od vrata, tako da se strelci s lukovima zaklone od momenta kad treba odapeti lukove. Onda bi dve devojke naglo spustile zavesu da padne, a ostale bi strele i kišom oštrih metalnih šipki zasule vrata.

Sa strane je bilo određeno mesto za Donalda, koji je imao nameru da baci nož na najbližeg gangstera. Bio je

siguran da neće promašiti. Izdao je poslednja uputstva i podelio devojke u dve grupe, koje će na smenu strazariti.

•

Za to vreme gore u prostoriji bez prozora čuvari su igrali karte i pili kiselkast i rđav brendi. Bili su uznemireni i kartanje ih nije dovoljno zabavljalo. Još nijedan nije bio pomenuo misao koja ih je sve mučila. Ali osećali su da svi misle ono što ih je ovde i držalo — na devojke.

Grubim, zlim ljudima nije bilo lako da čuvaju toliko londonskih lepotica. To bi teško izdržali i mnogo bolje vaspitani ljudi, čija bi shvatanja morala da imaju čvršće temelje. Dok su gangsteri imali na čelu Smitsona i Kabota, nisu smeli ni da pokažu želju da se zabavljaju sa otetim devojka. Ali sada, kad im je zapovedao samo priglupi Roj, njih je sve više obuzimala pomisao kakvo blago čuvaju i za koga. Smitson i Kabot su se sklonili, a njih će ovde policija opkoliti ako im uđe u trag. Možda će otići na večitu robiju, ili biti pogubljeni. I nikada, ako to bude samo robija, neće oprostiti sebi što nisu iskoristili ovakvu priliku. A bilo je i razloga, što su neprekidno imali pred očima poneku, ili više devojaka.

Zar im Fransoaz Bono nije dobacivala zavodljive i izazivačke poglede? A kako ih je tek izazivala Merdžori Seton! Ta devojka se neprekidno igrala vatrom. Nije nikada propustila da otkrije svoje duge, vitke noge kad god bi se neki od gangstera našao u blizini. A barska pevačica Madlena Sešar? Njeni bokovi su se njihali dok je pevala u podrumima dvorca kod Nortolta... Možda ih je najviše ipak uzbudivala Virdžinija Gren, čije su oči svetlele sjajem naljućene tigrice, a telo treptalo stegnuto i izazivački lepo pod uskom večernjom haljinom.

Neke od njih golicala je pomisao na Venis Tenison, koja ih je podsetila na Džoanu Kraford, filmsku di-

vu koju svako pamti, pošto ju je video na platnu bioskopske dvorane...

Karte su bacali nervozno i bez razmišljanja. pa je igra postala još dosadnija. A brendi, iako slab i kiselkast, povećavao je njihov nemir.

— Šta je s vama? Svi ste kao ljudi — progunda Roj.

Njih šestorica ga mrko pogledaše i niko mu ne odgovori. On je ćutao neko vreme, a onda baci karte i počeo da šeta od zida do zida.

— Roj... — počeo jedan od gangstera. — Ovako više ne može...

— Šta ne može?

— Dole su devojke... Neke od njih bi bile srećne da se malo zabave s nama — izusti gangster svoju toliko skrivanu misao.

— Ti si lud! Hoćeš da te Smitson ustreli kad stigne! — pobuni se Roj.

— Smitson je daleko i neće se pojaviti skoro ovde. Kad gori, on se drži podalje od vatre. Ako policija naiđe, mi ćemo izgutati — prekide ga gangster sa ožiljkom preko lica.

— Džimi! Ponovi to Smitsonu, a mene ostavi na miru! — goropadno dodade Roj.

Ali i njega samog je uznemiravala pomisao na devojke. Pred samim sobom je priznavao da je Smitson po nečijem naređenju uvukao celu grupu u ovaj strašni poduhvat. U početku su stvari išle glatko, ali se umešao taj Lun, a onda je počelo...

— Mi ne znamo ni ko vodi sve ovo, šta ćemo mi dobiti od toga — pogodi neko njegovu misao.

— Pa, šta hoćete, kog vruga? — upita Roj.

— Ništa rđavo... Hajde da pozovemo sedam devojaka na čašicu brendija. I to samo one koje budu želele... Uzgred ćemo videti šta je sa Lunom. Tom prokletom momku je noćas lepo. Smeo bih da se opkladam — objasni čovek sa ožiljkom.

— Ali kad Smitson sazna...

— Neće on ništa saznati.

— Ako ne od nas, a ono od devojaka i Luna.

— Reći ćemo da je to obična laž i da je to Lunovo maslo, da zavadi protivnički tabor — nasmeja se jedan od čuvara.

Roj je vrteo glavom, ali pomisao na Venis ga je kolebala. On je najviše želeo baš nju i ova tri dana često su mu sve misli bile obuzete njome. Sada se trudio da suzbije svoju slabost i da zabrani dovođenje devojaka u društvo, ali ga u tome sprečiše reči jednog od gangstera:

— A možda ćemo već sutra morati da napustimo sve. I onda ćemo žaliti što sebi nismo priredili jedno lepo veče. Ovde smo daleko i noćas nas niko neće posetiti. Po ovom što piše u novinama, Smitson i Kabot će se dugo čuvati da pokažu lice.

— Da, oni sada sede u kakvom tajnom stanu. I sigurno nisu sami. Oni su doveli svoje devojke — dodade drugi.

— Onda, hajdemo! Bićemo oprezniji — reče čovek sa ožiljkom i ustade.

Roj sleže ramenima i pođe za ostalima.

*

— Kad gangsteri uđu i začude se otkud ova zavesa, ja ću im reći da su dame podigle zid kako im ne bi smetao pogled jednog muškarca. A onda će reći: »Devojke, spustite zavesu, imamo posetu«. Vi ćete imati zategnute lukove i izbacićete strele čim zavesa padne. Tu se radi o trenucima — objašnjavao je Donald devojka.

Izvršiše generalnu probu. Trideset i dve strele poleteše ka vratima i zaobiše se u drvo ili odskočiše od okova. Videlo se da sve funkcioniše odlično i da su vrata »pokrivena vatrom«. Devojke je pomalo podilazila jeza od pomisli kako će razbojnici biti izbodeni njihovim strelama.

Pošto ponovo namestiše zavesu, Sikert se postavi kod zida. U ruci je držao nož spreman da ga baci. Pušio je poslednju cigaretu, koju mu je dala jedna od devojaka.

— Bilo bi dobro da bude tišina i da pripazimo kako bismo na vreme čuli kad dođu — reče Sikert.

Ućutaše. Devojke su sedele i ležale iza zavesa, a pred njima su bili lukovi i strele, spremni da ih dohvate kad zatreba.

— Nešto se čuje — tiho reče Sikert.

— Dolaze! — uzbuđeno uzdahnu Virdžinija.

Trideset i dve devojke su klečale svaka na levom kolenu a desna noga im je bila zgrčena u položaju za odapinjanje strele. Bio je to čudan stroj, koji je izazivao divljenje, a mogao da ospe smrt.

Lukovi tiho zveknuše i onda se sve utiša. Napolju je kloparala reza na vratima i zvonio katanac udarajući u okove.

Pola sata pre toga mornar Makferson je stajao pored onesvešćenog Smitsona. Bio je u nedoumici šta da uradi. Pomisli da se vrati u vilu i uzme Kabota, ali tada ugleda kako dolaze jedna kola. On pripremi revolver i stade iza automobila.

Velika kola stigoše i stadoše ispred Makfersonovih. On podiže revolver, ali tada ugleda policajce, koji se uputiše k njemu. On brzo stavi revolver iza pojasa i izađe iza kola.

— Ko je to? — upita jedan od policajaca.

— Ja sam mornar Makferson. Imam ovde jednog razbojnika koji zna gde su otete devojke — objasni Samjuel.

— Ruke uvis! — naredi najbliži policajac i priđe mu s uperenim revolverom.

Samjuel nevoljno diže svoje ruke, a policajac mu zađe s leđa. Opija ga i oduze mu revolver, a onda ga gurnu k drugoj dvojici, koji ga vezaše. Njemu bi čudno što se policajci ne služe lisicama i osmotri ostala lica u kolima.

A tada se trže. Prepoznao je pomodrelo lice Gordona Kabota, koji mu je prilazio.

— Zašto je ovaj razbojnik slobodan? — upita mornar najbližeg policajca.

— Čuti, uštvo! — prekide ga policajac.

— Gde je novac? — upita Kabot prilazeći mornaru.

Makferson je ćutao dok mu je zločinac oduzimao one dve hiljade funi i trpao ih u svoje džepove. Nije mislio na novac. Preklinjao je samog sebe zbog izgubljene šanse da pomogne svom drugu. »Trebalo je ubiti ovoga«, pomisli dok je Kabot zamahnuo i udario ga pesnicom. Mornar samo odmahnu glavom, a krv mu poteče niz lice.

Dva gangstera u civilnim odelima već su bili odvezali Smitsona, koji se bio davno osvestio, ali je to skrivao plašeći se mornareve pesnice.

— Da ga sklonim? — mahnu glavom prema mornaru jedan od gangstera, vadeći nož.

— Ne još! Treba da kaže je li izvestio policiju. Čudno je i kako je saznao gde se nalazimo ja i Kabot — reče Smitson.

— On treba mnogo štošta da kaže i pretrpi — dodade Kabot i gurnu mornara prema automobilu.

Oboja kola krenuše i uskoro su njihova mala svetla obasjavala poljski put, jer gangsteri nisu hteli da se služe jakim reflektorima svojih kola, čije je svetlo moglo da se vidi iz daleka i privući pažnju kakvog policijskog osmatrača.

IX

Edi Kenford je bezuspešno jurio po Londonu skupljajući podatke o Smitsonu i Kabotu. Tražio je neki novi trag, nešto o čemu još nije razmišljao.

Dolazeći u svoju kancelariju najviše se plašio dosadnih pitanja, koja su mu postavljali njegovi klijenti gospoda Etel Dramond i ser Arčibald Halibarton.

Bilo je veče kad je otpratio vlasnicu modne kuće, koja se dugo ner-

virala što devojke nisu pronađene i psovala londonsku policiju. Ali pri-
tajeno se radovala ovoj aferi, jer ot-
kad se o njoj i njenim devojkama pi-
salo u svim listovima, prodaja i na-
rudžbe su se udvostručile. Besplatna
reklama je bila dobrodošla, a naro-
čito ako se sve dobro svrši.

Detektiv se premao da iziđe, jer
je imao ugovoren sastanak sa Mar-
kinčom, kad se začu telefon. On po-
diže slušalicu i nabra čelo. S druge
strane žice bio je ser Arčibald Hal-
ibarton. Ovaj dosadni lord je zvao
svakog dana po nekoliko puta. Ner-
virao se kad ne bi dobio vezu sa
Kenfordom.

— Molim vas, Kenford, šta ima
novoga? Zaboga, je li policija već na
nekom tragu? — čulo se kako pita.

— Nemamo baš ništa novoga. Čim
nešto bude, mi ćemo vam javiti, ser.
Nadajmo se da otmičari nisu učinili
devojkama ništa nažao — tešio ga
je Kenford.

— Ipak bih hteo da porazgovaram
sa vama o svemu — dodade erl Ha-
libarton. — Biću slobodan u ponoć,
pa ako bi vam odgovaralo u našem
klubu...

— O, kako da ne, ser! Biću tamo
sa novinarom Markinčom tačno u
dvanaest — složi se Kenford, nadajući
se da će mu razgovor sa lordom ma-
kar i nehotice pružiti kakvu ideju.
Ionako nije znao kud da se okrene.

Već nekoliko puta u toku dana
razgovarao je sa inspektorom Dikso-
nom. Skotland jard je pronašao da
je jedan vlasnik velikih hladnjača bio
iznajmio dvojica kola bez vozača, koja
su mu vraćena u ispravnom stanju.
Upoređivanje tragova nađenih na o-
bali kanala i guma na ovim kamio-
nima — hladnjačama pokazalo je da
su se gangsteri poslužili baš ovim vo-
zilima.

Ali uzalud su prikupljani podaci o
pravcu vožnje ovih kamiona, jer te
noći je na prilazima grada i na pu-
tevim oko njega viđeno na stotine
sličnih vozila, koja su prenosila na-
mirnice za preko osam miliona sta-

novnika Londona. Uzalud je sva sila
policajaca i agenata Skotland jarda
ispitivala tragove na kamionima. Sve
je to bilo traženje igle u plastu sena.

*

Sa Markinčom se Kenford sastao
u restoranu »Južna zvezda« na Če-
ring krosu. Bio je to stari ali udo-
ban restoran u kome su se mogla
dobiti jednako dobra jela kao i u
najluksuznijim restoranima, dostup-
nim samo londonskim milionerima.

Večerali su razgovarajući o sve-
mu, ali nešto je nedostajalo da bi
njihovo raspoloženje došlo u pravi
kolosek.

— Noćas bih se rado opio — uz-
dahnu Markinč.

— I moji živci su premoreni —
dodade Kenford.

— Čutali su pijući dobro stono vi-
no i čekajući naručene kafe.

— A šta hoće taj Halibarton? —
upita Markinč.

— Ni sam ne znam. Čudno je ko-
liko se raspituje šta je policija ot-
krila. Mora da je neki pasionirani
čitalac kriminalnih hronika i roma-
na. Čovek kome je stalo samo do
njegove devojke trebalo bi da se
drugačije ponaša. On nije pokušao
ničim da nam pomogne, a stalno sa-
mo pita — objašnjavao je detektiv.

— Taj čudak će nas ugnjaviti no-
ćas — zaključio novinar i pomeri se
da napravi mesta kelneru, koji je
donosio kafe.

Pošto kelnej ode, Kenford na-
stavi:

— Celog dana tražio sam poznani-
ke Smitsona i Kabota. Ali ništa za-
nimljivo nisam otkrio. Ostao mi je
samo onaj kelner iz Vilijamsovog
bara. Tražio sam ga, ali je bio iza-
šao. Trebalo bi da ga posetimo do
ponoći, a onda da se nađemo sa Ha-
libartonom.

— Moramo raditi nešto, inače ću
morati da se napijem i da naljutim
Meri. Ionako se žali da sam je ovih
dana sasvim zaboravio — reče Mar-
kinč.

Polu sata kasnije njihova kola se zaustaviše pred »Ekseterom«. Ulazeći, ugledaše Džoa kako stoji kraj zida bara, jer je u sali bilo tek nekoliko gostiju, koje je služio mladi kelner.

Džo se trže prepoznavši detektive i novinara, koji su bili ovde one noći kad je Vilijams uhapšen, pošto ga je mornar onako prebio. Detektiv mu prijateljski mahnu vodeći Markinča k jednom usamljenom stolu u uglu. Džo pritrča i pokloni se.

— Flašu najboljeg vina i čašu za vas — naruči detektiv.

— Gospoda će mi oprostiti, ali ja sam na poslu — izvinjavao se Džo.

— Čaša dobrog vina u ovo doba ne može škoditi ni čovjeku koji je na poslu — namignu Markinč.

Dok je spremao vino i čaše, Džo je razmišljao o svemu. Mislio je na mornara, koji mu se svidao. Ali još u toku dana, kad je mornar otišao. Džo je zaključio da je nehotično poslao čoveka u skoro sigurnu smrt. Ako taj čova ne obavesti policiju, sigurno će ga Smitson i ostali ucekati kao ništa. Pomišljao je da sam o svemu obavesti policiju, ali se plašio da zbog toga ne bude neprilika. Ali sada, kada su ljudi iz policije već tu... On je verovao da su Edi i Markinč iz policije.

Priđe im i stavi piće na sto. I onda otvori flašu, čiji čep muklo prсну. Gledao ih je ispod oka i kolebao se da li da izbegava razgovor, ili da im ispriča sve o mornaru i ono što mu je rekao o Smitsonovoj kući kod rezervoara prema Epinškoj šumi.

Opet mu se u mislima ukaza prijatni lik mornara, koji je obećao da će mu postati prijatelj. On u tom momentu odluči da prihvatiti poziv.

— Sedite, Džo — ponudi ga Kenford.

Kelner prihvati i sede.

— Ja nerado sedim u društvu ljudi iz policije, jer ovde dolaze gosti koji to ne vole da vide — iskreno reče Džo.

— Ali mi nismo iz policije — upade Markinč. — Ja sam novinar, a ovo je popularin detektiv Edi Kenford.

— Utoliko bolje — prekide ga Džo. — Video sam vas sa inspektorom kad je gazda uhapšen, pa sam mislio...

— Izgleda da ste iskren čovek — primeti Kenford.

— Hteo bih to da budem... Imao sam nešto da kažem policiji, ali to vas možda neće zanimati — reče kelner.

— Nas zanima nešto o Smitsonu i Kabotu. Pričajte nam šta znate o njima. Za tu uslugu... — reče Kenford i stavi na sto dvadeset funti.

Kelner odgurnu novac rukom.

— Ja ništa ne prodajem. Hoću da vam kažem, jer se plašim da je moj prijatelj u opasnosti. Čitao sam članak gospodina Markinča u kome je rečeno o mornaru. Mislim da je on prijatelj čoveka koji je bio maskiran kao umrli inspektor Rozberi. I mislim da je to Lun... Onda slušajte!

Brzo im je govorio o mornarevom dolasku u njegovu sobu i svemu što su razgovarali. Edi i Artur su ga prekidali samo kad su želeli da im bude jasniji neki važan detalj. Postajali su i nestopljivi. Ali Džoova priča nije bila duga i oni samo za trenutak razmisliše.

— Hajdemo! — reče Markinč.

Edi bez reči ostavi onih dvadeset funti, mahnu rukom kelneru i njih dvojica istrčaše. Uskoro su se vozili prema severu birajući ulice kojima se mogu kretati brzo.

Uz put se dogovoriše da pozovu inspektora Diksona. Stadoće kod jedne govornice i Edi dosta brzo dobi vezu sa Skotland jardom.

— Dolazim, čekajte me kod autobuske stanice u Ponders endu! To je kod »Slomljenog koplja«. U toj krčmi možete popiti po čašicu dok ne stignem — reče inspektor Dikson shvativši odmah o kom rezervoaru je reč i kuda će se dalje ići.

Reporter i detektiv behu tek stigli na označeno mesto, a već se začu sirena policijskih kola. Inspektor Dikson iskoči i pritrča im.

— No, dečaci, opet ste nešto namirisali. Star Dikson će morati da vam podigne spomenik, umesto da sebi sagradi porodičnu grobnicu. Idemo li? — govorio je brzo.

— Imate li nalog za pretres kuće — upita detektiv.

Inspektor namignu i izvadi pripremljeni papir na kome ispuni imena stanara usamljene kuće.

Dok su se peli u automobile, Kenford i Markinč primetiše da pristižu jedna kola puna policajaca, koja htede da se zaustave, ali produžiše za inspektorovim.

Nekoliko minuta kasnije kuća iza Vudlansa kod rezervoara bila je opkoljena. Jedan narednik obi kapiju i oni pođuše unutra. Morali su nasilno da otvore vrata na kući, jer se na zvonjenje nije javio niko.

Napred je išao narednik, a za njim inspektor Dikson, pa detektiv Kenford i novinar Markinč. Njihove lampe osvetliše leš Žilberta Konora. Odnekud je dopirala muzika. Otvoriše vrata sobe i ugledaše televizijski ekran na kome je u tom momentu titrala figura neke balerine, koja je izvodila snažnu piruetu.

Inspektor okrenu prekidač i zastade gledajući dve vezane devojke kako se grće na ležaju. Lica su im bila poplavila od naprezanja i teškog disanja.

— Odvežite ih, naredniče! — reče on i vrati se u hodnik da naredi pretres kuće.

Policajci se rastrčaše po odajama, a on priđe devojčkama koje su trljale svoje udove.

— Hapsim vas zbog saučesništva u razbojništvu i saradnje sa progovorenim gangsterima Smitsonom i Kabotom — trudio se da ih uplaši.

I devojke su se zaista prenerazile. Bile su to dve prijateljice Smitsona i Kabota, koje su mislile da se oni bave trgovinom. Svračale su i u

Smitsonovu agenciju ali nisu naslutili čime se on zapravo bavi. A već tri dana su se nalazile ovde i do njihovih ruku nisu bile dospele novine sa podacima o najnovijim događajima. Tek sada im je postalo jasno zašto je Smitson isključio televizor kada je u programu vesti spiker počeo da govori o događajima u zamku.

— Mi ne znamo... Nas su doveli ovamo... Onako... Nismo nikad... — mucala je jedna od njih.

— Govorite brzo šta znate, jer to je jedini način da olakšate svoju krivicu — mračno reče Dikson.

I one su govorile, ali iz toga nije moglo da se izdvoji ništa što policija i ostali nisu već znali. Zato inspektor naredi da se u zgradi sve utiša i postavi zaseda. A svom pomoćniku je diktirao podatke o dosadašnjim događajima i rekao mu da se odveze u Upravu i pokrene prikupljanje podataka o Konoru, njegovim vezama, eventualnim kupovinama drugih zgrada i slično.

— Ostaje nam da sačekamo i vidimo hoće li koja ptica doleteti u ovo gnezdo — zaključio Dikson.

Dok je vršen pretres kuće i postavljana zaseda, Edi Kenford je sedeo pored telefona i razmišljao. U jednom momentu mu pogled pade bronzani pritiskivač u obliku ležeće patke. Na postolju je bio izguben jeova vldljiv broj. On ga je posmatrao, a onda se odluči.

Podiže slušalicu telefona i okrenu brojčanik. Pritom utvrdi da je tačno dvadeset i tri časa i dva minuta. Čuo je kako signal pokazuje da traženi telefon zvoni i on pričekao. A tada se javi glas, koji mu se učini odnekud poznat.

— Halo, ovde Smitson! Ko je tamo? — javi se Edi.

— Ko, ko? Ponovite ime, ali pravo — čuo se odgovor.

— Ovde Smitson! Treba da vam javim... — počeo Edi.

— Ne znam nikakvog Smitsona!
— čuo se ljutit glas i veza se pre-
kide.

Edi počuta videvši kako ga Dik-
son posmatra sa interesovanjem i
nečim prekornim u očima.

— Tačno je, stari. Izgleda da sam
pogrešio. Čova kaže da ne poznaje
nikakvog Smitsona. Ipak treba pro-
naći gde je ovaj telefon i ko mu je
gazda — reče skrušeno detektiv.

— Ne treba istrčavati — pomirlji-
vo ali prekorno reče inspektor i po-
gleda broj telefona na postolju pri-
tiskivača.

Zatim pozva Skotland jard i za-
povedi da se pronade ko je vlasnik
telefona koji je maločas pozvao de-
tektiv. A onda se u kući sve utiša.
Svetla su bila pogašena i samo je
televizor treperio dajući meteorološ-
ki izveštaj i najavljujući sledeće
tačke programa.

X

U trenutku kad je trebalo da se
otvore podrumka vrata. Roj je sta-
jao na vrhu stepeništa. On tada za-
ču zvrjanje automobila i viknu:

— Pažnja! Neko dolazi, čujem au-
tomobile! Svi za mnom!

Čuvari otetih devojaka brzo po-
novo spustiše rezu i katanac škljoc-
nu, a onda potrčaše uz stepenište i
prema izlazu. Pretrnuše i instinktiv-
no uperiše oružje prema kolima iz
kojih iziđoše tri policajca. Ali im
laknu kad ugledaše Smitsona i Ka-
bota, koji se nisu obazirali na poli-
cajce.

— Stoj! — viknu najbliži od ču-
vara. — Šta se to događa, Smitso-
ne?

— Ne brini, ovo su naši! Samo i-
maju uniforme radi šale — odazva
se Smitson i pođe unutra.

Uniformisani ljudi i dvojica u ci-
vilnim odelima ostadoše kod kola, a
samo Kabot pođe za njim vukući ve-
zanog mornara.

U sobi bez prozora počеше da sa-
slušavaju Makfersona. On ih je gle-

dao i psovao na onaj čudni mornar-
ski način, prizivajući sve morske
stanovnike, vetrove i ptice. Udarali
su ga nemilosrdno da kaže ko mu
je otkrio vilu kod rezervoara.

— Slučajno sam naišao — ponav-
ljao je mornar tvrdoglavo i upinjao
se iz sve snage da se otme.

— A jesi li obavestio policiju o
našem stanu? — pitao je dalje Smit-
son.

— Nisam stigao, jer mi se žurilo.
To sam pogrešio, a trebalo je da se
poslužim vašim telefonom. Ipak sam
ja samo glupi mornar — odgovori
jetko.

— Kome si hteo da pomogneš?

— Nikome... Uostalom to sam
vam rekao u vili.

— Hteo si da oslobodiš Luna. Sa-
da ćeš se naći u njegovom društvu
— zaključí Smitson i dade znak da
mornara odvedu u podrum.

Onako krvav i izubijan, ojađen
porazom i ponižen, mornar je jedva
koračao niz stepenište. Vrata se ot-
voriše i on ugleda Luna ispred za-
vese od ćebadi.

— Devojke... Ne, ništa... — pro-
muca Sikert videvši kako dva gang-
stera gurnuše pretučenog mornara i
zatvoriše vrata za njim.

Makferson se skljoka onako vezan
pred samu zavesu iznad koje se po-
moli četrdeset zlatokosih, crnokosih
i smeđih čuperaka i isto toliko pari
očiju. Devojke su gledale povređe-
nog mornara, a Sikert mu pritrča,
odveza ga i položi na jedan ležaj.

— Šta se dogodilo, prijatelju? —
pitao ga je tiho.

— Opet sam naseo. Prevarili su
me, prokleti — izusti Makferson.

— Ne žalosti se, imamo šansi —
tešio ga je Sikert.

Uskoro povređenom mornaru o-
praše lice i dadoše mu da popije ne-
koliko gutljaja pića spremljenog da
raspali devojke u trenutku kada se
okome na Sikerta. Ovo ga osveži i
Makferson podiže glavu. S čuđenjem
je posmatrao devojke naoružane lu-

kovima. A tada prasnu u zarazan smeh.

— Okeana mi, ti si pravi đavo, Don. Prosto me jeza hvata kad pomislim na one koji će se pojaviti pred njima.

— Pričaj šta se dogodilo otkad smo se rastali — prekide ga Donald.

Mornar ukratko objasni svoje zamisli i postupke, ispriča šta se dogodilo u zamku i šta pišu novine, kako se našao sa Džoom i saznao mesto gde se skrivaju Smitson i Kabot i kako je napokon dospeo ovamo. Pri poslednjim rečenicama glas mu je drhtao i bilo je očito da malo nedostaje pa da se stari vuk rasplache.

— Nije to ništa — potapša ga Sikkert po ramenu. — Odmori se malo, pa ćemo pokušati da se oslobodimo čim se gangsteri pojave.

Za to vreme gangsteri su se savetovali. Jedan od novopridošlih bio je došao unutra i saopštio Smitsonu i Kabotu:

— Gazda je naredio da vam pomognemo i vidimo kako stoje stvari, a onda odmah da nestanemo. Naša grupa ne sme da bude umešana u sve ovo.

— A kako ćemo da stupimo u vezu sa gazdom?

— Nikako, sem pomoću telefona, ako bude htelo da primi vezu. Sada je postalo opasno i treba čekati. On priprema transport i mi ćemo doći da preuzmемо devojke, ali ne znamo kada.

— Ali mi ne znamo da li je otkriveno ovo naše sklonište primeti Kabot.

— Da je otkriveno, već bi bilo opkoljeno od nekoliko stotina policajaca, a iz vazduha bi nam mahali piloti helikoptera — nasmeja se gangster iz rezervne grupe.

— Ne smemo se vratiti kući da odvežemo devojke — nastavi Kabot.

— Znaju li one nešto? — upita gangster.

— Ne znaju, ali će se ugušiti — primeti Smitson.

— Dok ne saznamo kako je mornar otkrio tu kuću, niko ne sme da joj se približi, jer je i policija mogla isto to da sazna. I u zamku su se pajkani pojavili odmah posle mornara — primeti nepoznati gangster, koga su se Smitson i Kabot sada plašili, jer su osećali da su činili greške.

— Ali taj gad neće a govori! — opsova Smitson.

— To je vaša stvar. Imate vremena na raspolaganju, pa saznajte. Odredite dežurnog kod telefona i čekajte. Glavni je rekao da imate telefon.

— Imamo neku krntiju koja, začudo još uvek radi i nije iskopčana — odgovori Kabot kriveći glavu i šmrćući kroz razbijeni nos.

— Onda je sve dogovoreno. Mi odlazimo — zaključio nepoznati gangster i uputi se ka izlazu.

Nekoliko trenutaka kasnije začu se zujanje automobila koji odnese tri lažna policajca i još dva gangstera iz rezervne grupe misterioznog „Glavnog“.

Smitson i Kabot su ćutali nekoliko trenutaka, a onda se pogledaše.

— Idemo dole — predloži Smitson.

— Neka otvore — složi se Kabot.

— Već je ponoć i trebalo bi što pre nešto da saznamo.

*

Makfersonov dolazak bio je uzbuđio sve devojke, pa su poustajale i one koje su bile otišle na počinak. A sada, kad ponovo začuše klopovanje katanca, sve se postrojiše iza zavesa od ćebadi. Njihove ruke zategnuše lukove, a srca zalupaše od uzbuđenja.

Vrata se bučno otvoriše i prvi uđe Roj, držeći mašinsku pušku na gotovs. Iza njega se pojaviše još dva gangstera sa revolverima u rukama.

— Šta je to? — upita Roj ugleđavši zavesu, koja mu je zaklanjala pogled u ostale delove prostorije.

— Devojke ne žele da spavaju zajedno sa muškarcima, pa su se ogradile — odgovori Sikert očekujući hoće li se pojaviti još neko iza trojice gangstera.

Ugleda Smitsona i Kabota, koji zastadoše na vratima.

— Devojke! Spustite zavesu, imamo posetu! — viknu on i zamahnu rukom.

U istom trenutku pade zavesa i fijuknu njegov nož.

Čudna slika koja im se ukaza paralisala je gangstere. U tom trenutku zviznuše strele iz odapetih lukova. Samo jedan gangster stiže da opali i u redovima devojaka začu se jedan vrisak.

Propratiše ga urlici gangstera. Roja beše pogodio nož pravo u grudi i on ispusti pušku. Gangstera koji beše opalio pogodi jedna strela u otvorena usta i on je zagrizao zubima padajući, dok mu telo okiti još nekoliko metalnih šipki. Treći gangster bio je pogođen u trbuh i vrat i teturao je stenjući.

Smitsonu jedna strela beše probušila uvo a druga mišicu, a Kabot se baci ustranu i samo jedna metalna strela zabode mu se visoko u butinu.

— Napred! — viknu Sikert i baci se ka Rojevoj pušci.

Za njim skoči mornar i dokopa revolver drugog gangstera. Sad nastade puškaranje. Na stepenište su hrupila četiri preostala gangstera pucajući kroz vrata. Ali devojke su po predviđenom planu bile popadale na pod i zaklonile se.

Sikertova mašinska puška zaštekta i kuršumi oboriše jednog gangstera a raniše drugog. Preostala dvojica šmugnuše natrag.

— Dižite ruke, prljavi sinovi ajkula! — vikao je mornar istrčavši za Smitsonom.

Nađe ga gde pokušava da se zakloni za jedno bure u uglu i da potegne revolver. Mornar ga udari iz sve snage i vođa gangsterske grupe skljkao se na betonski pod.

U tom trenutku Kabot nanišani na mornara, ali ga Sikert preteče i izbi mu oružje iz ruku. Zatim ga udari po glavi kundakom mašinske puške i, kad se ovaj sruči, potrča mimo njega ka stepeništu.

Odgurnu vrata i posla nekoliko metaka niz hodnik, ali odgovora nije bilo. Čulo se kako napolju neko pali kola. Dva preživela gangstera spremala su se da pobegnu. Sikert istrča, ali bilo je kasno — kola su prolazila kroz kapiju. On opali poslednje metke iz okvira i vide kako na automobilu pršte staklo, ali ipak produži i nestade u noći.

— Sam, Sam! — vikao je Sikert. — Je li sve u redu?

— Neprijateljski brod je potonuo, a naš vetar je povoljan! — odazvao se mornar.

Devojke su u grupi, sa spremnim lukovima i strelama nastupale uz stepenište i smeјale se radosno zbog uspešnog okončane bitke i čudne avanture.

— Ah! Nikad neću saznati ko bi me kupio — žalila se Fransoaz Bono.

— Gde je Virdžinija? — upita Donald.

Svi zastadoše. Tek sada se setiše jauka među devojčkama. Ali niko nije stigao da na to obrati pažnju. Čim su videle da je izlaz raščišćen, devojke su potrčale napolje ne osvrćući se ostaje li neka.

Sikert utrča i nađe Virdžinju gde leži iza zaklona. Njen beli džemper, kojim je bila zamenila dekolte večernje haljine bila je na grudima obojila krv.

— Šta je s vama?! — skoro jeknu on i obuhvati je rukama.

— Oni su me... ubili... Stegnite me... jače... jače...

— Brzo zavoj! Pomozite! — zvao je Donald.

— Ne može... Mnogo me boli... Stegnite, dragi... Ali šta je to... — sve slabije je govorila.

Sikert ju je stezao u naručju i užasnut gledao u devojku koju je napuštao život.

— Virdžinija, vi morate živeti! Neću vas dati! — prvi put nesuvislo je govorio čelični kralj ponoći.

Njen pogled za trenutak živnu, grudi joj zadrhtaše, a onda klonu. Bila je mrtva.

Sikert je ponese rukama prema stepeništu gore u sobu bez prozora i položi je na ćebad koju je neko podmetnuo. Svi su s tugom gledali u mrtvu devojkicu, koja je pomogla da se svi oslobode.

— Šta da činimo sada? — upita mornar.

— Video sam telefon u susednoj prostoriji. Vidi da li radi i pozovi policiju. Ja ću uzeti kola koja su ostala, jer su druga odvezla dva preostala gangstera. Odvešću Smitsona i Kabota. Oni moraju reći ko je organizator otmice — objasni Sikert.

— I ja ću s tobom — dodade mornar.

— To ne smemo da učinimo, jer preživeli gangsteri mogu odnekud da dovedu pojačanje. Utvrdite se ovde i čekajte policiju — objasni Sikert.

Bilo je jasno da on ne može da dočeka policiju, ali je bilo čudno zašto odvodi Smitsona i Kabota. Možda bi bilo bolje da je i njih predao Skotland jardu. Ali Lun je imao svoje principe i svoj način rada.

On još jednom pogleda nesrećnu Virdžiniju i skloni se u senku. Možda su mu tog momenta bile suze u očima. Nekoliko minuta kasnije on pozva Makfersona.

— Same, pomoci mi da dovučem zlikovce.

Njih dvojica čvrsto vezaše Smitsona i Kabota, koji su krvarili iz lakih, ali bolnih rana. Poprskaše ih vodom i kad se osvestiše, poteraše ih prema kolima. Uzgred, mornar uze od Kabota svežanj novčanica.

— Sada je sa vama svršeno! — rugao im se mornar. — Devojke su slobodne i sve vaše lađe su potonule. Jedini pojas za spasavanje otišao vam je na dno.

Sikert pogleda ima li benzina u kolima, ugura vezane zarobljenike na zadnje sedišta i veza ih još za alke za pridržavanje, da neki od njih iako vezan ne bi neprimećen iskočio.

Mahnu mornaru i devojkama i potera prema izlazu. Vozio je neko vreme na zapad, a kad stiže na drum, skrenu prema severu. Uskoro opet side na jedan poljski put, koji je vodio prema Trent-parku. Zarobljenici su gledali kako Sikert bira puste puteve i vozi prema Nju Bernetu.

Odjednom kola skrenuše na jednu usku stazu i prosto se uvukoše pod grane voćki koje su je opkoljavale.

— Izlazimo! — oglasi se Sikert i odveza ih od automobila, pa ih potera pred sobom ka kućici skrivenoj iza zida i gustih vreža.

Pod njihovim nogama šušalo je vlažno lišće, koje se bilo nakupilo na stazi i pokazivalo da ove jeseni još niko nije uređivao prostor oko kućice.

— Kuda nas vodite? — prestrašenim glasom upita Kabot.

— Na jedan razgovor. Držite se čvrsto i ne kukajte — opomenu ih Sikert.

Uđoše u kućicu koja je nad zemljom imala svega dve prostorije, ali zato u zemlji bilo ogromno odeljenje od betona. U jednom delu skrovišta nalazila se laboratorija, a drugi je bio uređen za odmor i kratke predahe. Nekoliko lepih naslonjača bilo je poređano okolo, a u uglu se nalazio zastakljen bife u kojem se video red flaša različitog pića.

— Sada ćemo da razgovaramo, a onda će se odlučiti vaša sudbina. Poznato vam je da sam vas osudio na smrt. Ima samo jedan način da dobijete neku šansu: da mi odmah predate glavnog šefa bande — reče Sikert i njegov prodorni pogled počeo da čita skrivena osećanja sa njihovih lica.

Dežurni u Skotland jardu je isko-
lačio oči slušajući reči koje je Mak-
ferson izgovarao preko telefona:

— Ovde mornar Samjuel Makfer-
son! Nalazim se opkoljen sa četrde-
set londonskih lepotica! Sve one i-
maju lukove i strele i posle pobune
na gusarskom brodu nestrpljivo če-
kaju da obaveste svoje mile i dra-
ge...

— Šta vi govorite? Jeste li vi lu-
di? — pitao je dežurni.

— Ni najmanje, mladiću. Sada ću
vam kazati tačku na kojoj smo se
nasukali. Mislim da vam neće biti
teško da nađete Epinšku šumu. A
još lakše ćete nas pronaći ako mi-
moidete rezervoar kod Vudlanda i
skrenete na drugi poljski put koji
vodi pravo ka Epinškoj šumi. Vide-
ćete usamijene zgrade napuštene
tvornice alkohola. U tim zgradama
smo sada četrdeset devojaka i ja. Po-
žurite! — objašnjavao je mornar.

— Ako je to bezobrazna šala na
naš račun...

— Vi me ljutite, mladiću. Pozva-
ću neku privatnu transportnu agen-
ciju da nas odveze u grad, raspusti-
ću devojke i posle će vam se smeja-
ti ceo London — podviknu Makfer-
son.

— Ali ja... To je nemoguće! —
upade dežurni.

— Ništa nije nemoguće. Lun i ja
smo bili uhvaćeni i zatvoreni sa de-
vojkama. Iskoristili smo momenat i
napali gangstere. Oslobodili smo se
i čekamo da se pojave gospoda iz
Skotland jarda. Evo vam broj tele-
fona ovog mrtvačkog sanduka. Po-
zovite nas i javite kad ćete stići.

— Da, da, obavestiću...

— Ali slušajte, mladiću...

— Prestanite da me oslovljavate
tako, jer mi je tačno pedeset i jed-
na godina! — prekide ga dežurni.

— Kako neozbiljno shvatate svoju
dužnost, niko vam ne bi dao više od
petnaest — nasmeja se mornar.

— To je drskost, ali nastavite i
kažite to što ste hteli — uzdahnu
dežurni.

— Čuvajte se da nam ne pridete
iznenada, jer su pre nekoliko sati
ovde bila tri razbojnika u policijs-
kim uniformama. Pridite polako i
neka iziđe jedan od vaših ljudi i iz-
govori lozinku.

— Kakvu lozinku?

— Kažite, na primer, »po moru
plovi stara karavela«.

— Kako, kako?

— Pišite: »Po moru plovi stara
karavela«. Je li u redu? E onda do
viđenja — zaključio mornar i odah-
nu.

Nekoliko minuta kasnije telefon
ponovo zazvoni i mornar podiže slu-
šalicu.

— Da, ovde mornar bez broda
Samjuel Makferson.

— Hteli smo da proverimo da ni-
je kakva neukusna šala čuo se glas
sa druge strane žice.

— Dolazi već jednom. Uostalom,
evo slušajte glasove devojaka.

Mornar mahnu rukom trima de-
vojkama i one zažagoriše pred slu-
šalicom.

— Dolazi već jednom! — viknu
Mardžori Seton.

— Halo, dečko, požurite! — na-
smeja se Alisa Benet.

— Ne zaboravite da dovedete do-
voljno kola ili autobus, jer ovde ima
četrdeset lepotica! — doviknu mor-
nar.

U Skotland jardu je vladala prava
uzbuna. Ljudi su se u čudu pitali šta
se to događa. Niko nije mogao da
pronađe inspektora Diksona. I već je
poručnik Mould na svoju ruku bio
spremio policijsku brigadu, kada se
slučajno javi Dikson. Pitao je ima
li šta novog.

— Ima nešto čudno — objašnja-
vao je poručnik. — Neko javlja da
su devojke oslobođene i da se na-
laze u napuštenoj fabrici alkohola
kod Epinške šume. Evo vam broj
telefona sa kog su se javili.

— Pa to je u mojoj blizini. Spremite se i dodite. Čekam vas kod rezervoara na drumu koji vodi za Volton. Za to vreme razgovaraću sa tim koji se izdaje za mornara — zaključiti inspektor.

Dva minuta kasnije razgovarao je sa Makfersonom.

— Kakva čast, inspektore! — uzviknu mornar. — Tamo u Skotland jardu imate nekoliko glupih mladića koji neće da poveruju da je Lun, uz pomoć devojaka i moju, potukao bandu otmičara.

— Dajte mi Luna — zatraži inspektor.

— Nije tu momentano. Do malo pre se zabavljao sa nekim Smitsonom i Kabotom. Bojim se da ih više neće niko naći — nasmeja se mornar.

— Ali, to nije pošteno! On mora da ih preda nama u ruke! — nervirao se inspektor.

— Ja tu nemogu ništa. Moja dužnost je da vas sačekam i da vam predam devojke — zaključiti mornar.

— Sto mu gromova, pa to je nečuveno! — psovao je dalje inspektor.

— Dodite, inspektore, i ne zaboravite da priđete pažljivo i sa lozinkom: »po moru plovi stara karavela«.

— Idite do sto đavola! — opsova inspektor.

Nekoliko minuta u kući u kojoj su bili inspektor Dikson, detektiv Kenford i reporter Markinč. vladalo je ogromno uzbuđenje. Novinar je već zabeležio sve ono što je bilo rečeno u razgovorima telefonom, a sada je gledao kako da se izvuče i pojuri prvi na mesto gde su se nalazile devojke. Ali inspektor ga je gledao ispod oka, pogađajući njegovu želju.

— Budi miran, Markinč! — doviknu mu. — Dovoljno je ako ti dozvolim da pođeš sa nama.

Uskoro se na drumu pored rezervoara začuše sirene policijskih kola, koja su bezglavo jurila. Inspektor

ostavi zasedu u kući i sa ostalim izađe. Zaustavi kolonu i njegova kola se priključiše, a detektiv i novinar su morali da se postave iza policijskih kola.

Dok se kolona kretala, Kenford primeti da pristiže još nekoliko kola.

— Šta je ovo? — upita on novinara pokazujući na novu kolonu, koja je smanjivala odstojanje do njihovog automobila.

— To je nešto čudno. Postoje dve mogućnosti. Ili je banda tako mnogobrojna i jaka da se usuđuje da krene u otvoreni sukob sa policijom, ili je neko obavestio štampu. I u jednom i u drugom slučaju biće zanimljivo — nasmeja se reporter.

Ali i policajci behu primetili dolazak nove kolone automobila. Jedna policijska kola zaostadoše, propustiše detektiva i novinara, a onda se preprečiše na drumu.

— Hrabro, momci, ne dajte im da prođu! — doviknu reporter.

Škripa kočnica i glasni povici označiše dolazak dvadesetak automobila u kojima su bili novinari londonskih listova, radio-stanica i televizije. Bili su u takvom raspoloženju da su bili spremni da navale na policiju.

— Ko ih je samo obavestio? — psovao je jedan policijski narednik.

— U opštoj gužvi sigurno niko nije obratio pažnju na dežurne novinare koji su čekali u Skotland jardu i policiji. Oni su nekako proključili šta je posredi — objasni jedan mlad i okretan policajac.

Naredniku nije preostalo ništa drugo nego da se sa svojim kolima stavi na čelo povorke i da držeći stalno sredinu druma spreči gužvu i prestizanje.

*

Na čelu policijskog odreda poručnik Mould je prilazio zgradi napuštene tvornice, koju su osvetljavali jaki reflektori sa automobila. On je isprednjačio, ljutito izgovorio lozinku i sačekao odgovor.

Tada istrčase devojke još uvek držeći u ruci lukove. Na vratima je stajao mornar držeći mašinsku pušku. Poručnik Mould mu priđe i oni se rukovaše. Mornar se kreveljio i uozbilji se tek kada ga poručnik zamoli da preda automatsku pušku.

Reporter Markinč je radio kao mašina. Obišao je sve prostorije, škljocnuo malim blicom nad leševima poginulih, postavljao pitanja devojka-ma, saznao kako je poginula Virdžinija Gren i sve ono što mu je bilo potrebno da obavesti svoju redakciju. A onda se zatvorio u prostoriju sa telefonom i počeo da diktira izveštaj za prvo jutarnje izdanje.

Tek tada je druga kolona automobila nahrupila u fabričko dvorište. Ali reporterima je bio otežan rad, jer je policija bila počela da saslušava mornara i oslobođene devojke, a pretres zgrade još nije bio završen.

Za to vreme je Markinč već obavestio svoju redakciju o svemu i zaključio:

— Pošaljite fotoreportera koji će nastaviti snimanje kad policija dozvoli, ali uz njega i sigurnog čoveka sa brzim kolima, koji će uzeti moj film. Mislim da ćemo imati sve što treba, a i više od ostalih listova.

— A sada se javite glavnom uredniku. Obavestili smo ga i on vas zove iz svog stana — saopšti mu dežurni stenograf.

— Halo, gospodine Rajt! Nešto ste hteli — javi se Markinč.

— Hoću da ti kažem samo: bravo, mladiću! Jednom ćeš mi otkriti tajnu kako se uvek nađeš tamo gde treba. To plaćam sa sto funti — reče glavni urednik.

— Mislim da ste dobar trgovac i umete da kupite dobru robu za male pare — nasmeja se Markinč.

— Ol rajt, boj! Pitaću direktora može li da se plati još toliko. Ali slušaj...

— Ne mogu da slušam. Neko navaljuje na vrata i vidim da već po-

puštaju. Moram da isparim — prekide ga reporter.

A zatim stade iza vrata, koja se s treskom otvoriše i udariše ga. Nekoliko novinara jurnuše prema telefonu. Ostali su se svađali kojim redom će moći da ga koriste.

Markinč iskoristi gužvu i neprijetno iziđe iz svog skloništa i pobeže hodnikom. Znao je da bi susret sa ostalim reporterima mogao da se pretvori u nešto neprijatno, jer su ga imali na zubu zbog izveštaja iz dvorca.

Pred zgradom ugleda kola radio-stanice, koja su emitovale prvu vest. Uzdahnu pomišljajući sa zavišću da ovoga puta on neće biti prvi koji je svet obavestio o jednom uzbudljivom događaju, ali ga je tešilo to što je imao najpotpunije podatke i što je znao da je Lun odveo Smitsona i Kabota, što ostali novinari još nisu bili prokljuvili, jer je policija ćutala o tome. Inspektor Dikson je bio jedan od onih klasičnih inspektora koji ne vole mnogo da govore i nerado daju podatke novinarima.

Uskoro pristigoše kola iz Markinčovog lista i on predade film iz svog aparata. A onda se ponovo baci na posao. Trebalo je da prikupi još podataka za novo izdanje.

*

Bližila se zora kad od napuštene fabrike krenu duga povorka kola. Oslobođene devojke su bile klonule i spavale su u kolima, a mornar je glasno hrkao naslonjen na rame poručnika Moulda, koji se mrštio gledajući izubijano i izgrebano lice mornara bez broda i njegove čvornovate pesnice izguljene i krvave od tuča.

— Ovog zvekana bi trebalo uzeti u policiju — progundā on naginjući se ka inspektoru Diksonu, koji je sedeo pored šoferā.

— On na to ne bi pristao. Znam ja takve. Za koji dan on će bez pare u džepu moliti da ga prime na kakav brod.

— Ne izgleda baš da je bez novaca. U njegovom džepu ima najmanje dve hiljade funti.

— Jeste li ga pitali otkuda mu?

— Kaže da je njegov običaj da sve svoje nosi sa sobom. To mu je, navodno uštedevina za skoro dvadeset godina plovidbe. Ispitivao sam devojke i ranjenog gangstera, ali niko ne zna ništa o nekom novcu — objasni poručnik.

Da je u tom momentu pogledao mornarevo lice, primetio bi kako se osmeh sakri među ožiljcima i oteklinama oko njegovih usana.

XII

— Opet vam je izmakao, inspektore! — ljutito je siktao načelnik Diksonovog odeljenja u Skotlandu.

— Uхватite ga vi, gospodine. Ja sam bio nemoćan i Lun me je pretekao — gorko odgovori Dikson.

— Zar mislite da mi nije poznato kako ste u toku ove kampanje bili spremni da »ne primetite« Dolanda Sikerta. To bi moglo da vas dovede pred sud! — vikao je načelnik.

— Ne verujem da ćete uspeti da to i dokažete — sad već drsko odgovori Dikson.

— Ja vam naređujem da pronađete tog famoznog Luna!

— A ja vam ovde u četiri oka kažem da je posao inspektora Diksona završen. Lekar me šalje na lečenje — uzdahnu inspektor, pružajući papire sa dijagnozom i odobrenjem bolovanja. — Mislim da ću se podvrgnuti komandi moje Helen i otići sa njom u banju. A posle... Možda penzija, a možda i otkaz starom inspektoru...

Načelnik ga je iznenađeno gledao. Bio je spreman da više, da zahteva kaznu i da natera ovog čoveka da ga sluša. Ali znao je da niko neće odobriti takav postupak prema Diksonu. I zato samo dodade:

— Mislim da biste bili srećni kad biste mogli da se udružite sa tim zlikovcem.

— Možda bih to želeo da sam mlađi. Ali slušajte! Ja verujem da bi četrdeset i jedna devojka sada bila još uvek u rukama otmičara, da se nisu umešali Doland Sikert i onaj mornar.

— A jeste li sigurni da želite da ove vaše reči sazna javnost?

— Ona ih je saznala. To je nedvosmisleno, iako pažljivo da me ne uvredi, rekao reporter Markinč — zaključujući Dikson i ustade.

Izlazio je sporim korakom.

Toga dana završio je izveštaj, predao istragu inspektor Braunu. A naveče, zavaljen u naslonjaču, čitao je novine prepune izveštaja o oslobođenju devojaka. Tek sada, kad je Helen bila tu i kad je bio oslobođen svih briga, negde u dnu duše osećao je da ga zahvata nemir i da je nečim razočaran. Nije hteo ni sebi da prizna da mu je žao što neće učestvovati u konačnom raspletu ovog zamršenog slučaja.

Po čelu mu se osuše krupne graške znoja.

— Ti si bolestan! — uzviknu Helen, primetivši kako se svetlost odbija o krupne kapi.

— To su živci, Helen. Daj mi lek — uzdahnu Dikson.

•

Uzbuđenje se nije stižalo. Štampa je opširno razglabala opise događaja, izjave devojaka, mornara i zarobljenog ranjenog gangstera i tako sastavljala čudnu priču bez završetka. Mnogostruko su se ponavljala pitanja gde je Lun i šta se dogodilo sa dva opasna gangstera.

Detektiv Kenford je bio primio poslednji ček od gospođe Dramond i spremio račun za lorda Halibartona. Ali to je samo uzgradno zaokupljalo njegove misli. Mučila ga je profesionalna radoznalost i on pozva Markinča.

— Halo, Artur! Ima li šta novoga, pobogu? Je li ti se ko javio? — pitao je misleći na Sikerta.

— Razumem pitanje. I ja bih ga mogao tebi postaviti. On će se već nekako javiti. Obavešću te ako nešto saznam, a i ti učini isto.

Detektiv tek beše spustio slušalicu kad neko zakuca na vrata. Pojavi se lord Halibarton. Bio je bled i očito neispavan, o čemu su svedočili modri i podnaduli podočnjaci. Edi se jedva uzdrža da se ne nasmeje lordovom izgledu, pomišljajući na uzbuđenja koja je ovaj čovek morao doživeti pri susretu sa ljubljenom Ženevljevom Dipon.

— Bio sam ljut na vas, gospodine Kenford! Čekao sam vas preksinoć u klubu i vi niste došli. Ali kad mi se vratila Ženevjeva, razumeo sam vaš izostanak. To je ogroman uspeh, kažem vam! Ogroman uspeh! — govorio je smeštajući se u fotelju.

Edi ga je slušao stojeći. U tom momentu nešto podsvesno ga je mučilo. Ove reči su ga podsećale na nešto, ali nije mogao da se seti šta bi to moglo da bude.

— Kako se oseća gospodica Dipon? — upita.

— Ah! Njoj je dobro. Ona to prima kao zanimljivu avanturu i očarana je tim čudnim Lunom — odgovori lord.

Dok je izgovarao poslednje reči, u njegovom glasu osećao se neki prizvuk negodovanja. Edi to protumači kao ljubomoru i prikri osmeh.

— Pričajte mi kako je sve to teklo — nastavi lord. — Kako je taj mornar saznao gde su devojke i slično?

— Mnoge od tih stvari nisu ni meni jasne, a neke spadaju u profesionalne tajne i ja nemam pravo...

— Ah! Ta, čoveče, vi ne razgovarate tamo sa nekim...

— Razume se, milorde, razume se! Mislio sam na neke profesionalne tajne policije, koje ni meni nisu saopštene. Ostalo ću vam reći, ali to

je sve već ispričao onaj reporter Markinč — nasmeši se Kenford.

— Ja sam pomalo radoznao i to je sve. Iz svih tih izveštaja ne vidi se kako je mornar otkrio kuću kod rezervoara, a ni kako ste je vi otkrili — insistirao je lord.

— To nam je rekao jedan čovek, kome smo dali reč da njegovo ime neće biti pomenuto nigde i nikada — objasni Edi.

— O, razumem, razumem! Ima čudnih shvatanja u vašem svetu — malo uvređeno se nasmeši lord Halibarton.

Tada izvadi čekovnu knjižicu, upita koliko treba da plati i predade ček detektivu.

— Molim vas, kažite mi kako bih mogao da nađem mornara Makfer-sona. Ženevjeva me je molila da mu dam neku nagradu, pa bih hteo da joj ispunim tu želju — zaključio lord i ustade.

— To je lepo od nje. Ali pazite da ga ne uvredite, jer to nije mladić bez novaca. Možda ne bi neka druga pažnja više... Uostalom, vi ćete to najbolje znati. A ja vas obaveštavam da je policija kod njega našla dve hiljade funti — objasni detektiv.

— To je čudno. Pa šta je bilo sa tim novcem? — zainteresova se lord.

— Morali su da mu vrate, jer je tvrdio da mu je deseti deo toga novca ostao od svog pokojnog oca, osmi deo je dobio za prodaju porodičnih dragocenosti, a ostalo je uštedeo u toku dvadeset godina. Zanimljiv je to čovek. Ipak policija nije mogla da mu oduzme taj novac, iako bi se moglo poverovati da nije tačno ono što govori — objasni detektiv.

— Izgleda da je vrlo zanimljiv. Baš želim da ga upoznam. Biće i Ženevjevi milo da ga opet vidi — zaključio lord i zapisa adresu mornarevog hotela.

Te večeri mornar Samjuel Makfer-son se osećao malo nelagodno, u novom večernjem odelu, kakvo ni-

kada pre toga nije obukao. Išao je na sastanak sa Erlom Arčibaldom Halibartonom i gospođicom Dipon.

U dvadeset časova u hotel stiže uniformisani lordov šofer, koji ga poziva da ga odveze u lordov klub.

Večera je bila bogata i mornar je morao da pazi kako barata ogromnim šakama među tanjirima i mnogim čašama. Znojio se i malo jeo, prihvatajući se nešto slobodnije samo čaše s pićem. Posle nekoliko čaša on se ohrabri i već je nehotično bacao suviše tople poglede na Ženevjevu, koja se smešila slušajući njegove priče.

— Pričajte nam kako je tekao vaš susret sa zločincima u kući kod rezervoara — započinjao je lord.

— Sve se dogodilo brzo. Potukli smo se... A onda su mi ponudili dve hiljade funti... — mornar učuta.

Nehotično je pomenuo taj detalj. Lord to primeti.

— Razume se da ste odbili — okuraži ga.

— Svog prijatelja ne bih izdao ni za milion — nastavi Makfer-son.

— Čudno da vam ih nisu posle oteli, kad su vas ponovo uhvatili — nemarno upade lord.

— Bili su ih uzeli. Ali posle... Nek nosi đavo te nitkove, baš smo im potprašili — nasmeja se mornar i otpi dobar gutljaj.

Lord podiže čašu i time ga podstače da isprazni ostatak pića. Uskoro je u sebi imao toliko pića da se zaboravljao i njegova teška šaka često se spuštala na Ženevjevinu nežnu ruku. Ona se smejala ne opirući se. Lordu je bilo neprijatno i on požuri kelnera da posluži kafu.

Bližila se ponoć i lord predloži da se krene. Odvezoše mornara u njegov hotel, a sami pođoše u lordovu vilu kod Kriklvuda.

Mornar se peo uz stepenište ka svojoj sobi i baš kad htjede da otključa vrata oseti kako ga nešto pritisku pored kičme u leđa.

— Ne mrdaj i šape gore, inače pu-
cam! — čuo se zapovednički glas
čoveka koji je stajao iza njega.

Mornar diže ruke i polako se okre-
nu. Pred njim je stajao policajac.

— Šta hoćete od mene? — upita
mornar.

— Uhapšeni ste zbog pljačke dve
hiljade funti, koje ste morali pre-
dati. Imamo dokaze da su pripadale
Smitsonu — odgovori policajac.

— Do vraga i vi i Smitson! — op-
sova mornar.

— Gde je taj novac? — upita po-
licajac.

— Ono što je ostalo, tu je kod
mene u džepu — prozbori mornar
malo se ljuljajući pred policajcem.

— Onda napred! — naredi ovaj
mornaru da pođe.

Portir je bio u policajca i »ju-
naka dana«, jer je bio pročitao sve
novine o otmiči devojaka i video
mnogobrojne slike mornara, a uz to
je već bio i razgovarao sa Makfer-
sonom. Taj čovek mu se svidao i
zbog toga što je davao bogovske na-
pojnice, kakve nikada ne daju bo-
gati ljudi.

— A vi ste mi rekli da treba da
prenoćite u sobi do mornareve —
obratiti se portir policajcu.

— Zaveži! — viknu policajac i
prođe pored portirske lože.

U automobilu mornara dočeka još
jedan policajac i šofer u civilnom
odelu. Šofer mu je bio odnekud poz-
nat i on ga upita:

— Gde smo se mi sreli, prijate-
lju?

— Saznaćeš uskoro! — grubo od-
govori šofer. — Vežite ga i oduzmi-
te mu novac.

Dok su ga dva policajca vezivala,
mornar je buljio u šofera. Naglo se
treznio i počinjao da shvata. Ovaj
šofer je vozio one noći lažne poli-
cajce koji su ga uhvatili i oslobodi-
li Smitsona. Ali to saznanje je došlo
kasno, jer su mu ruke bile vezane, a
razbojnici su mu sedeli sa obe stra-
ne, držeći revolvare u rukama.

Kola naglo podoše. Skretala su po manje prometnim ulicama i probijala se kroz maglu, koja je počinjala da biva sve gušća. Mornar nije mogao da oceni kuda ga voze, ali im nije rekao da zna u čije ruke je zapao.

XIII

Iako je izgledao miran, Doland Sikert je bio na ivici snage. U njemu se zgušnjavala žalost zbog smrti Virđinije Gren i tek sada je shvatao šta je ta devojkica bila počela da znači za njega, usamljenog i progonjenog čoveka. Uz to ga je savladavao umor od neprospavanih noći i uzbuđenja, jer ni njegovo žilavo i snažno telo nije moglo da ostane tako dugo bez odmora.

Zato je čvrsto vezao Smitsona i Kabota, položio ih na jedan ležaj, zaključao i proverio ulaze u kuću i otišao u svoju sobu da se odmori.

Sunce je već bilo probilo i rastevalo maglu kad se probudio. Bilo je jedanaest sati pre podne. On se istušira, promeni odelo, otvori konzervu kuvanog mesa i počeo da doručkuje. Pod njegovim zubima prštao je dvopek. Za to vreme voda za kafu je bila provrela i on pripremi sebi veliku šolju jake, crne kafe. Njen miris se raširio po gornjim odajama.

A tada on siđe u prostoriju pod zemljom. Zarobljenici su spavali. Izgleda da su se u strahu dugo borili sa snom i zaspali tek kad su ih izdale sve snage.

On ih prodrma.

— Probudite se, počinjemo naš poslednji razgovor! — reče im oporim glasom.

Oni su ga bunovno gledali izvijajući tela da pokrenu utrnule vezane udove. Sikert ih je gledao nekoliko trenutaka, a onda počeo da postavlja neke daske uza zid, po kome su bili ukovani klinovi za police. Zatim ih dovede do zida i postavi ih tako da im se glave nadoše između dve daske, što im je onemogućavalo da

ih okreću. Zatim ih veza za čvrste gvozdene klinove, tako da su stajali kao razapeti, nemoćni da se pokrenu. Noge su im jedva dodirivale zemlju.

— Šta hoćete od nas? Mi nismo... Mucao je Smitson.

— Baš hoću to što vi niste. Hoću odmah da znam ko je voda, jer pretpostavljam da niste sve sami izmislili. Govorite — naredi Sikert.

— Nema nikakvog drugog vođe. Bili smo sami — upadne Kabot.

— Onda ćete sami i umreti, a ja ću ostale ipak pronaći.

— Ali mi ne znamo — reče Smitson.

— A ko su bili ljudi u policijskim uniformama i ko ih je poslao? — upita Sikert.

Oni ućutaše.

— Nećete da govorite?

I dalje su ćutali. On tada privuče jedan sto, a zatim donese nekakvu tešku spravu, od koje je išao gajtan do električnog priključka. Njih dvojica su zurili u tu spravu, ne shvatajući šta se događa.

Tek kad Sikert uključi struju, oni shvatiše da je to ventilator velike snage, jer do njegovih lica stiže talas vazduha takvom snagom da se zagrenuše. Sikert popravi mlaz vazduha tako da im udara u lice, a onda iziđe.

— Hej! ug... ug... ušićemo... o... se! — prostenja Smitson.

Ali Sikert se ne osvrnu.

Njih dvojica su osećali da se guše i pokušavali da skrenu glavu, ali daske sa strane to nisu dozvoljavale, a i među njima je bio takav pritisak, da malo iskretanje nije ništa pomagalo. Vazduh im je tada duvao u uši i njima se činilo da će im probiti glave. Ulazio im je kroz nos i oni su ga udisali, gutali i grickali. Osećali su da im vazduh prodire u prazne stomake i nadima ih tako da im se činilo da će se raspući.

Pokušao da dozovu Sikerta, ali je mlaz vazduha pritom naglo ulazio u njihova tela. Sada su shvati-

li da se čovek može udaviti u vazduhu isto kao i u vodi, samo, valjda, na još strašnji način.

Činilo im se da neće izdržati ni minut, ali tada se pojavi Sikert i iskopča ventilator. Oni splasnuše. U njihovim očima se ogledala izbezumljena molba.

— Ne! Ne više... — promuca Smitson.

— Govorićemo, proklet bio! — Huknu Kabot.

Sikert pusti ventilator i njih dvojica se zagrcnuše. Onda ga opet isključi.

— Ne proklinjite i ponašajte se pristojno! — viknu Sikert i privuče fotelju do stola.

Njihove oči su bile prikovane za ventilator, kao da će iz njega skočiti stotinu zmija.

— Prvo Smitson neka ispriča svoju priču. Čim primetim da je slagao jednu jedinu reč, pustiću ventilator. Ti, Kabot, pazi na njegove reči i ispravi ga da ne bih puštao struju — objasni im i izvadi cigaretu spreman da sluša.

Gangsteri su ćutali nekoliko trenutaka, a tada Smitson duboko uzdahnu, nakašlja se i podrignu vazduh.

— Govoriću sve što znam, ali bih voleo da čujem hoćemo li imati kakvu šansu da se spasemo — izusti glasom u kome je bilo molbe.

— Kakvu šansu biste hteli, Smitson? — upita Doland.

— Mi smo vam dali šansu. Ostavili smo vas živog, a to nas je i upropastilo. Ali mi ćemo dati reč da ćemo zauvek nestati. Dajte nam neku šansu i bićemo zahvalni — odgovori Kabot umesto Smitsona.

— U vašem slučaju moguća je samo jedna šansa — počeo Sikert. — Ja sam vas osudio na smrt i ne mogu povući tu osudu, jer za nju znaju milioni ljudi. I izvršiću je, ako budem živ.

— Čemu onda da govorimo? — upade Kabot.

— Zbog one jedne šanse — odgovori Sikert.

— A kakva je ona? — upita Smitson.

— Rekao sam da postoji samo jedna mogućnost. Kada budete ispričali sve što znate, proveriću sve i okončati ovu stvar. A onda ću se vratiti i pustiti prvo jednog da se bori sa mnom pod jednakim uslovima. Ako pobedi, ubiće me i osloboditi drugog. Ako podleće, pustiću sledećeg i borićemo se za život. Je li šansa poštena?

Oči gangstera sevnuše, ali ih strah nije napuštao.

— To je ipak šansa — odgovori Smitson.

— Onda pričajte. Ko to stoji iza vas? Gde ga treba tražiti? Kako je počela ova velika akcija? Pričajte sve što znate.

Gangsteri su ćutali. Sikertova ruka pođe ka prekidaču ventilatora.

— Ne! To više ne mogu da izdržim! — vrisnu Smitson.

— Onda govorite! — oštro ih upozori Sikert.

— Počelo je to još pre šest godina. Nas nekolicina, od kojih smo danas živi samo ja i Kabot, upoznali smo se u Vilijamsovom baru. Počeli smo kao i mnogi drugi, da kontrolišemo devojke u tom kraju.

— Ta je jedna od starih priča — upade Sikert. — Ko je još bio sa vama?

— Tada je bio Fred Henson...

— Onaj starac koga ste ubili kad smo ja i mornar bili u njegovom stanu?

— Da, taj. Poslali smo Roja da ga učutka, jer je pijanac znao i suviše. Sa nama je bio i Vili »Zmija«. Njega su ubili u Džakarti, u nekoj tući... Novac od devojaka nije bio dovoljan, pa smo tražili i drugi način. Jednom smo se upoznali sa Ričardom Bilberijem, koji nam je predložio da mu nabavimo nekoliko devojaka za Južnu Ameriku!

— Znači, počeli ste i trgovinu belim robljem!

— Nije baš tako. Te devojke su i inače bile na ulici. Išlo je sve i na njihovo zadovoljstvo. Bilberi je dovođio momke i upoznavao ih sa devojka. Počinjala je »ljubav« i momci bi ih zaprosili. Tada smo mi stupali na scenu i zabranjivali devojka da se viđaju sa verenicima. One bi plakale, a mi smo ih oslobađali za pet stotina funti. Tada ih je Bilberi skupljao i obećavao im da će ih odvesti preko Okeana. On im je uzimao i poslednju paru, pa su zavisile od njega.

— Šta se dalje događalo sa njima?

— U Rio de Žanciru, Buenos Ajresu ili Santijagu, one su saznavale da su se momci »pokazali«. A kako su bile bez prebijene pare, tražile su pomoć od Bilberija. On im je »pomogao« i smeštao ih u svoje »kuće«.

— Koliko vam je on plaćao?

— Još po pet stotina funti.

— Šta je bilo dalje?

Heson je bio pijanica i mi smo ga napustili. Skupljali smo nove ljude, koji su bezuslovno slušali. Naš posao se širio i mi smo već mislili na to na jednom prestanemo. Ali trebalo nam je još novaca.

— I odlučili ste se na veliku otmicu.

— Bila je to Hesonova ideja, ali mi nismo mogli da je ostvarimo. Tada je ponovo došao Bilberi. Kasnije smo saznali da se zvao Aldo Fraskone i da je rodom sa Sicilije. Ubili su ga u Baiji. Bio je to obračun članova mafije... Kad je Bilberi došao predložio nam je da se povežemo sa jednim moćnim šefom u Londonu. Hteli smo da odbijemo, ali on je rekao da taj šef ili »Glavni«, kako smo ga otada nazivali, ima dokaze protiv svih nas, uključujući i Bilberija i da ćemo brzo biti uništeni. Pokazivao nam je kopije izjava tridesetak devojaka, nekoliko naših fotografija snimljenih u momentima kada smo predavali devojke i slične smicalice... Morali smo da pristanemo. Uslovi su bili dobri.

— Ko je bio glavni?

— To je ono što je najteže. Ja sam postao »Prvi«. Kabot »Drugi«. Dobili smo broj jednog telefona, kojim smo mogli da se poslužimo samo u krajnjoj nuždi i da tako dobijemo Glavnog. Ali nikada ga nismo videli. Slao nam je svoje ljude i preko njih smo opštili. Neki su bili u uniformama policajaca. Imao je sopstvenu grupu.

— Ne pokušavajte da me prevarite! Ako ne saznam ko je Glavni, nećete imati svoju šansu — opomenu ih Sikert.

— Mi to ne znamo, ali smo saznali nešto drugo — upade Kabot.

— Mi imamo dosta na vratu i hoćemo našu šansu, koja je, iako suviše mala, ipak nešto — nastavi Smitson umornim glasom. — Glavni je predlagao da preotmemo još jedno područje. Bilo je to područje Džeka Brauna, koji je kontrolisao preko trista devojaka. Ali mi nismo smeli da se upustimo sa tom grupom, kojoj su pripadali vama poznati Majnard i Braun. Vi ste ih uništili, Sikert...

— Šta ste onda predložili?

— Setili smo se Hesonove zamisli da se odjenom otme mnogo devojaka i proda negde daleko... Takvih mogućnosti je bilo dosta. Čekali su haremi muslimanskih kraljevina i država Azije i Afrike, javne kuće od Honolulua do Santijaga i Rija... Devojke su tražili sa svih kontinenata. Glavni je bio oduševljen. Naredio je da pripremimo plan, a on je našao kupce, pripremao transport i sve ostalo. Mi bismo dobili po dve hiljade funti, ali samo za devojke najveće lepote, sveže i mlade. Takve su bile samo manekenke i poneka glumica, ili nezaštićene strankinje, koje su dolazile da rade u Engleskoj kao kućne pomoćnice ili slično. Glavni nas je upozorio na večernju školu devojaka i modnu kuću gospođe Dramond.

— Devojke su mi pričale kako ste to izveli. Ko je ubio policajca na drumu?

— To je... moram li to da kažem? — zaista Smitson.

— Sve morate da kažete — hladno izgovori Donald.

— Morao sam to da učinim, jer smo tom vražjem policajcu bili sumnjivi i on nas je zaustavio. Devojke su htele da traže zaštitu i ceo plan bi propao...

— Kakva je uloga vlasnika bara Viliijamsa?

— On nije bio direktno angažovan i nije znao ništa o otmici. Ali mi smo dolazili kod njega i on nam je činio neke usluge. Javljao nam je kako se ponašaju devojke, jer mi smo zadržali svoj stari posao. Zato sam mu dao broj telefona dvorca kod Nortolta. Taj dvorac nam je bio pogodan da se sklanjamo, a kasnije bi pripao jednom od nas, kada se povučemo... Zato smo kupili i napuštenu fabriku alkohola... Hteli smo jedan deo novca da uložimo u neki posao. Tamo pod šumom bi se dalo lepo raditi sa jednom kućom za zabavu. Hteli smo da izgradimo motele i bar sa drugim pogodnostima...

— A sada recite kako ću naći Glavnog!

— To je opasno. Ako vas tamo ubiju, mi ćemo ovde umreti vezani — upadne Kabot.

— Jedina šansa vam je da mi sve dobro objasnite i da me ne ubije. Ko je Glavni?

— Mi ne znamo. Pokušavali smo da dođemo do njega. Ali to je bilo uzalud. Zato smo jednom pratili njegovog čoveka koga smo znali i koji nas nije primetio na ulici. Videli smo da je otišao do jedne vile koja se nalazila blizu obale Temze kod Vulidža. Ja i Kabot smo nekoliko puta osmatrali tu vilu. Tamo su dolazila društva... To je privatna vila koja se vodi na ime nekog Džeka Asgrimsona. Po broju telefona koji nam je dao Glavni za vanredne slučajeve, utvrdili smo da je to jedno od njegovih skloništa. Ali nismo mogli da saznamo ko je on. To je sve — zaključio Smitson.

— Čudno je da se niste dalje interesovali — primeti Sikert.

— Imali smo nameru da se jednom obračunamo sa tom grupom, ali kada je bolje upoznamo. Omeli su nas poslovi koje je trebalo da završimo — dodade Kabot.

Sikert donese veliki plan grada i položi ga na sto. Sam je tražio vilu prema objašnjenju, a onda plan pri- nese Smitsonu pred oči.

— Je li to ova vila?

— Ne. To je ona malo istočnije — odgovori Smitson.

— Ovde?

— Da. Prilaz je težak, jer je ograda zidom na kome je učvršćena još i ograda od metalnih šiljaka. Nešto lakše bi se moglo doći sa reke...

Gangster je savetovao Sikerta kako da se čuva. To nije bilo čudno, s obzirom da je jedina nada za njega i Kabota bila u tome da Sikert pobedi Glavnog i da se čitav vrati, a da onda oni pobeđe njega.

— Oslobodite se svakog straha za moj život. Čuvaću se i vratiću se da vam pružim vašu šansu — nasmeši se Sikert.

Njih dvojica su ga odmeravali, misleći na to hoće li biti u stanju da ga savladaju u pojedinačnoj borbi. A on ih skide sa zida, dovede do ležaja i počeo da ih namešta tako da im ne bude neugodno, ali da se ne mogu ni osloboditi. Svaku ruku im je vezao, a tako isto i noge. A onda iznad njih obesio neki fini aparat i objasnio im da će, ako počnu da viču, aparat ispustiti gas koji će ih trenutno omamiti. A ako bi se i oslobodili, iz betonske podzemne prostorije ne mogu da provale napolje, čak i kad bi imali savršen alat.

— A sad treba da se nahranite — zaključio Sikert.

Donese im nekoliko konzervi, dvopeka i flašu vina. Oslobodi im po jednu ruku i sačeka da završe obed. Jeli su halapljivo i brzo. Sikert dodade još hrane i otvori drugu flašu vina. Kad prestadoše da jedu, on

im veza ruke i krenu. Za sobom zatvori metalna vrata i specijalna brava zujeći učvrsti čelične ploče. Sikert rasturi brojeve na krugu brave i pope se u svoju spavaću sobu.

Pola sata kasnije ka gradu je pešice polako išao prozed čovek u elegantnom odelu. Niko u njemu ne bi prepoznao Donalda Sikerta.

Za to vreme Smitson i Kabot su razgovarali pokušavajući se da se oslobode veza, ali im to nije uspevalo.

Tada Smitson urliknu od besa. Iznad njih se začu lagano šištanje. Jedan minut su preplašeno gledali u aparat, čija osetljiva membrana beše oslobodila mehanizam koji je, otkucavajući kao časovnik, ispuštao gas.

— On nas ubija! Prevario nas je! — glasom punim užasa viknu Smitson.

— Ti si urlao, životinjo! — Viknu Kabot.

Ali tada obojica osetiše da gube svest. Klонуše na ležaje i u prostorijsi zavlada tišina. Samo je mehanizam još nekoliko trenutaka otkucavao, a onda i on stade.

XIV

Detektiv Kenford još uvek nije mogao da odgonetne ono što mu se uporno nametalo. Njegov instinkt mu je ukazivao na izvesnu činjenicu, koju on nije mogao da izdvoji u svojim mislima. Mučen tim stanjem odlučio da potraži mornara Samjuela Makfersona. Rano izjutra njegova kola su se probijala ulicama pritisnutim maglom.

Zaustavi se pred hotelom u kom je bio odseo mornar i uđe u hol. Portir ga pogleda ispod oka i nastavi da prelistava neke papire. Kenford ga pozdravi i upita:

— U kojoj sobi je Samjuel Makferson? To je moj prijatelj i hteo bih da ga vidim. Možete li da ga pozovete?

— To je nemoguće, jer on nije ovde — odgovori portir.

— A znate li gde je?

— Uhapšen je. Policija ga je odvela kad se vratio posle ponoći.

Kenford zastade iznenađen. A onda se uputi telefonskoj kabini i pozva Skotland jard.

Tražio je inspektora Diksona. Kazao mu da inspektor više ne radi jer je na bolovanju i uputiše ga da se kasnije obrati inspektoru Džordžu Braunu.

Detektiv ljutito ostavi govornicu i uputi se ka svojim kolima. Pola sata kasnije zvonio je na vratima stana Artura Markinča. Otvori mu Arturova žena Meri. Ona se nasmeši starom poznaniku i uvede ga u sobu.

— Artur još spava. Odmah ću ga probuditi — reče i otrča u spavaću sobu.

Petnaest minuta kasnije pojavi se reporter. Bio je već obrijan i u košulji. U hodu je dovršavao vezivanje kravate.

— Halo, Edi! Kakva srećna ideja te je dovela na doručak? Baš se radujem. Meri sprema nešto što miriše na biftek — čavrljao je stežući ruku prijatelju.

— Nisam došao na doručak, ali ga ne odbijam — nasmeja se Kenford.

— Je li se šta dogodilo? — upita Markinč.

— Policija je uhapsila mornara Makfersona. To će naljutiti Sikerta, a nije fer od Skotland jarda. Ima još jedna neprijatna novost: Dikson je napustio posao i otišao da se leči. Garantujem da su starog strasno uvredili — objasni detektiv.

— Malo ćemo im potprašiti preko novina. Takvo nepoštenje prema Makfersonu, koji je pored Sikerta najzaslužniji za oslobođenje devojaka, ne može im se oprostiti — nervirao se reporter.

— Doručkujte sada, a posle grdite Skotland jard — nasmeši se ljutito Meri donoseći jelo.

Posle doručka oni se odvezoše u Skotland jard i nađoše inspektora Brauna. Ovaj ih dočeka ljubazno, ali nije bilo onog tona koji je imao Dik-

son. čije je brundanje bilo strašno, ali koji se držao reči i nije varao. Braun se smešio i bio ljubazan, ali se nije znalo šta stvarno misli.

— Možemo li saznati zašto je uhapšen mornar Makferson? — upita detektiv.

— Ko kaže da je uhapšen? — iznenadi se Braun.

Kenford ispriča šta se dogodilo u hotelu prema portirovom iskazu.

— Odmah ću proveriti — reče inspektor i počeo da telefonira.

Razgovarao je sa više ljudi, a onda pogleda i Markinča. Bio je zamišljen.

— Niko nije izdao nalog za hapšenje, niti je priveden u neku policijsku stanicu. To je provereno — reče napokon.

— Ali, to je nemoguće! Kakva je to igra? — upita Markinč.

— Čekajte još desetak minuta, naredio sam da se proveri cela stvar. Javiće mi — odgovori inspektor Braun.

Za to vreme detektiv Kenford se bio zamislio i pogled mu je odavao odsutnost. A tada prozbori:

— Ja verujem da nije policija...

— A ko bi bio? — upade reporter.

— Nismo se setili jedne činjenice. Pa otmičari su se već služili policijskim uniformama — odgovori Edi.

— Skrenuli smo pažnju našim ljudima na tu stvar i data je lozinka svim policajcima. Lažni će naleteti, jer se vrši međusobna kontrola policajaca — reče inspektor.

Detektiv je gledao nekud mimo njega i samo jednim delom svesti pratio ove reči. Nešto drugo mu se tog momenta vrmalo po glavi. Ali to je bilo tako krupno, da se nije usuđivao da progovori. Zato samo zamoli inspektora da se mornarev nestanak shvati kao otmica, a onda reče reporteru.

— Hajdemo. Markinč! Treba da uredimo jednu stvar!

Inspektor ga sumnjičavo pogleda.

— Vi nešto skrivate. Ako biste to rekli Diksonu, kažite i meni. Ja ga zamenjujem i želim da budem prijatelj onima kojima je bio on — reče zatim.

— Ne skrivamo ništa. Ako nešto saznamo, javićemo vam — odgovori Kenford ustajući.

•

Dok su se vozili prema Vestminsteru, reporter upita:

— Na šta si mislio kad si rekao da treba da uredimo jednu stvar?

— Moramo nekako naći Sikerta. Molim te da preko lista pokušaš da mu nekako saopštiš da ga tražimo — odgovori Kenford.

— To nije teško. Imam jedan detalj o kome niko ne zna, a datira iz prvog susreta sa Sikertom. Tada se našao sa mnom — počeo Markinč.

— Misliš na ono kad te je uplašio zmijom i kad ti je podmetnuo žabu iz špiritusa u džep — nasmeja se Kenford.

— Da, mislim baš na taj slučaj. Oglas može da glasi: »Čovek koji je A. Markinču podmetnuo žabu i dresiranog miša u džep neka se hitno javi. Odličan angažman u izgledu...« i slično. Šta misliš?

— Moglo bi da upali. Hajdemo u redakciju — složi se Edi.

Tek što uđu u Arturovu sobu, zazvoni telefon. Markinč se javi i lice mu dobi izraz uzbuđenja i radosti.

— Da, ja sam. Gde si ti, stari prijatelju? Ja i Edi Kenford smišljamo način kako da te pronađemo. Baš smo pripremali oglas za novine — nasmeja se novinar.

— A je zivkam već deset puta. Meri mi je rekla da si izašao sa Edijem. Hteo bih da vas vidim. Dodite u pab »Zeleni zmaj« kod stanice Vatterlo.

— Znam taj ćumez! Dolazimo odmah! — viknu Markinč.

Njih dvojica požuriše i četvrt sata kasnije već su ulazili u pab. Ova mala krčma bila je tiha, jer se otva-

rala vrlo rano zbog železničkih radnika i svih onih koji rano odlaze na posao, ili se uzoru vraćaju s posla. Sada su oni već bili prodefilovali isпивši svoje kafe, brendije ili čaše rumna

Osvrnuše se okolo. Među nekolicinom ljudi nisu videli Sikerta. Za-uzese jedan sto u uglu, ali tako da vide ulaz. Jedan stariji čovjek pro-se-de kose priđe im i učtivo ponudi:

— Jednu srećku, džentlmeni?

— Hvala, ne treba — odbi detektiv.

Čovek se nasmeja i tek sada ga prepoznaše.

— To je crna magija! — nasmeja se reporter.

Radosno mu učiniše mesto između sebe. Nestrpljivo su očekivali da progovori, ali on je prvo naručio čašu džima i tek onda počeo da govori:

— Ptičice su propevale. Juče sam osmotrio mesto gde treba da se nalaze zlikovci Glavnog. Tako se zove onaj koji stoji iza Smitsona i Kabota. Njihovo je sklonište u jednoj vili na obali Temze. To je osinje gnezdo i treba da ga posetim. Tražio sam mornara, ali je nekud odlunjaio. Čuo sam da je sinoć bio u društvu sa zahvalnim lordom Halibartonom...

— Ali je naleteo kad se vratio — upade Edi.

— Baš sam hteo jutros da upitam za njega, ali kad sam stigao u hotel, zatekao sam policajce kako saslušavaju portira. Oko hotela se muvalo nekoliko onih kojima nije potrebna uniforma, pa da čovek zaključí odakle su...

— Policija, znači, ispituje celu stvar — zaključí Markinč.

— Ali šta se dogodilo sa mojim vernim Samom? — upita Sikert.

— Mislio sam da ga je policija uhapsila, ali nije. Izgleda da ga je banda otela i odvela. Poslužili su se uniformama, kao i kad su ga uhvatili dok je bio na putu da ti pritekne u pomoć kod napuštene fabrike — objasni detektiv.

— To će ih skupo stajati — procedi Donald i ostade zamišljen nekoliko trenutaka.

Ostala dvojica su takođe ćutala, pa onda Edi počeo da priča sve ono što Sikert nije mogao da zna. Kad pomenu Diksonovo povlačenje i »odlazak na lečenje«, Sikert se tužno nasmeši.

— Starom večito prebacuju što se nije obračunao sa mnom — primeti uzdahnuvši.

— Šta sada da radimo? — upita Markinč.

— Ići ćemo naveče sa njim u tu vilu — odgovori detektiv.

— To ne može. Ne smem vas uvaljivati u sve ovo. Ja ću to sam. Vi ćete mi pomoći ako prikupite podatke o tome ko je Džek Asgrimson, na čije ime se vodi kuća. Ostavite mi poruku gde ćete biti, jer kad mi zatrebate, pozvaću vas — zaključí Sikert.

Iako su znali da ga je teško nagovoriti, Edi i Artur pokušase da ga privole da ih povede sobom kad bude išao da ispita tu vilu.

— To ne smemo da učinimo. Ali zato ćete imati važnu ulogu. Ako vam se ne javim do ponoći, obavestite Skotland jard i tražite da se ta vila opkoli i pretrese, jer će to značiti da nisam uspeo — zaključí Sikert pružajući im istrgnuti list iz beležnice, na kome je bila ispisana tačna adresa vile.

•

Elio je već prošlo vreme ručku kad Edi i Artur završiše utvrđivanje identiteta Džeka Asgrimsona. Bilo je nešto u tim podacima što ih je vanredno uzbudilo. Zato su žurili prema redakciji. Nisu ni primetili da ih je jedna velika siva kola iz daljka pratila.

— Da pojedemo nešto nabrzinu — predloži Markinč kad stigoše do jednog restorana.

Zaustaviše se i iziđoše. U tom momentu između njih i restorana stadoše velika siva kola. Dva policajca

sa revolverima u rukama iskočiše iz kola i pozvaše ih da brzo uđu.

— I najmanji pokret mogao bi da znači vašu smrt — reče grubo jedan od njih.

Oni poslušашe. Bilo im je jasno da su ova dva uniformisana čoveka lažni policajci. Jedinu nadu su polagali u ono što im je inspektor Braun saopštio, da policajci vrše međusobnu kontrolu pomoću lozinke. Ali nada ih ostavi kad videše da u kolima lažni policajci zbacišе kape i ogrnuše se mantilima, koji su skrili njihove uniforme.

Sivi automobil je besomučno jurio, prelazeći most na glavnoj saobraćajnici prema Sautvorku i skrećući na istok ulicom koja vodi prema Griniču. Kad stigoše do Vulidža, zarobljenicima je bilo jasno da idu u pravcu vile čiju su adresu imali. Kenford je mislio kako da uništi taj komadić papira.

Obojica su ćutali, a u glavama im se radala slika svega što bi moglo da se dogodi zbog njihove neopreznosti. Sikert će misliti da su oni na slobodi i upašće u opasnost. A ako i njega uhvate? Bar da će biti u sigurnosti, jer Skotland jard ništa ne zna o njihovim sumnjama i o vili na obali Temze.

Bili su pogodili kuda ih vode. Pred sivim automobilom otvori se velika kapija.

— Izlazite! — naredi jedan od lažnih policajaca.

Uvedoše ih kroz niska vrata neke pomoćne zgrade. Unutra je bio mrak i jedan od pratilaca upali džepnu lampu, obasjavši stepenište koje se spuštalo u zemlju. Uperenim revolverima poteraše ih napred o okovanih vrata. Pred vratima ih vezaše, pa tek onda otvoriše teški katanac. Reza zalupa i škripnu, a onda se ukaza velika ali niska podrumaska prostorija, ozidana krokenhilskim kamenom.

— Dolazi društvo, sto mu vagona kitovog mesa! — dočeka i ih glas mornara Makfersona.

Ugledaše ga kako čuči u uglu prostorije. Videlo se da je vezan i pričvršćen za neku metalnu cev koja je izbijala iz poda i prodirala kroz tavanicu prostorije. Zatim zlikovci vezaše nove zarobljenike i povukoše se gaseći svetlost. U prostoriji je bilo mračno kao u grobu. Mornar se raspitivao šta se dogodilo i pričao kako je uhvaćen i doveden ovamo.

— Ko je taj prokleti đavo koji stoji iza svega ovog? — upita on na kraju.

— To bismo i mi hteli da znamo — odgovori Markinč.

— Mislim da ćemo uskoro znati — dodade Kenford.

XV

Toga dana Donald Sikert se vratio u svoje udaljeno sklonište. Zarobljenici su ga gledali očima iz kojih je sevala mržnja. Strah od ovog zagonetnog čoveka i sve ono što su doživeli u sukobu sa njim potvrđivali su zaključak da su pogrešili što su propustili prvu priliku da ga ubiju. Proklinjali su svoju gramzivost i nade da će se domoći bogatstva, jer su verovali da Lun ima ogromno blago. Sve ono što je štampa pisala o Donaldu Sikertu navodilo je na zaključak da on još uvek poseduje novce i dragocenosti koje su u svojoj mračnoj karijeri stekli gansteri Vilijams Majnard, Karmelo Falko i njihovi saradnici. Svi oni stradali su u obračunu sa Lunom, a njihova bogatstva su nestala.

Niko nije znao da je Donald Sikert opremio veliku naučnu laboratoriju pored Temze u Moulziji i u njoj radio na ispitivanju plemenitih i drugih gasova. Tamo je podigao i nekoliko modernih radionica i oko sebe okupio desetak mladih pronalazača, čije su pronalasci fabrikanti odbijali, da ne bi uništili njihovu industriju.

Niko nije znao da je Sikert morao da se skriva pod raznim imenima i likovima i da zbog toga održava ne-

koliko svojih stanova. Jedino je on znao da su njegova novčana sredstva iscrpljena i da će izdržati još samo koji mesec. A onda će morati da se odrekne krupnih samostalnih naučnih ispitivanja i da se ponudi nekoj fabrici ili naučnom institutu, gde bi za tuđ račun upotrebljavao svoj ogromni talenat i znanje stečeno tokom najraznovrsnijeg školovanja kroz koje je mogao da prođe jedan čovek. Strepeo je od tog dana.

I sada, dok je posmatrao dva osuđena zločinca, razmišljao je koliko truda i novaca društvo utroši boreći se protiv kriminalaca, beskrupoloznih političara i svega onog što pretili mirnom čoveku. A kad se tome dodaju ratovi? Čovečanstvo bi moglo da živi u sreći i blagostanju da u svojim nedrima ne skriva toliko razornih snaga. Za trenutak njegove misli naslikaše svet u kome žive potpuno ravnopravni ljudi... Pustinje Sahara i Gobi bile su cvetni vrtovi, morske struje i plime davale su energiju čoveku koji se nije ni time zadovoljio, nego je upregao sunce da svoje zrake izliva u generatore hiljada sunčanih centrala... I čovek je putovao svemirom, i silazio u dubine okeana, i pevao novom srećom životu, i živio vekovima obnavljajući svoj istrošeni organizam...

— Kada ćete nas ubiti, Sikert? — prekide ga grubi Smitsonov glas.

Donald se trže. Iznenadeno ga pogleda i pritom mu oči zasvetleše.

— Odmah, razbojniče! — viknu i ustade.

— Znači, verujete da smo govorili istinu — procedi Kobat pomirljivo.

— Da. Noćas ću da posetim tu kuću... A da vas ne bih dovodio u opasnost da izgubite šansu, imaćete je odmah — odgovori on i počeo da priprema mesto za borbu.

Pomače sve pokretne predmete u drugu polovinu prostorije, a onda pride zidu i počeo da okreće ručicu koja je do tog momenta bila sklopljena i prikrivena malim goblenom. Sa tavanice počeo da se spušta pre-

grada od talasastog čeličnog lima i tako stvori odeljenje u kome nije bilo nikakvih predmeta, kojima bi čovek mogao da se posluži u borbi.

Smitson je sve to gledao ne trepćući. Srce mu je udaralo kao da će iskočiti iz grudnog koša. Bilo ga je strah, ali je u njemu živela i nada da će svojom medvedom snagom uspeti da savlada protivnika.

— Odvezaću te, a onda se razmrđaj i spremi — reče Sikert.

Dva minuta kasnije Smitson je stajao pored zida i raširenih ruku motrio na Sikerta.

— Udari prvi, jer to je oduvek prednost — nasmeja se Sikert i primače mu se.

Smitson zamahnu levom rukom u nameri da upotrebi trik zavaravanja i da udari desnom pesnicom. Ali on nije bio dorastao Sikertovoj veštini. Donald se izvi i pri tom tresnu Smitsona po vilici. Zatim počeo da pljušti udarac za udarcem, a da Smitson još nije bio uspeo da zada ni jedan jedini. Njegove ruke su letele u prazno.

— Pridi mu bliže! Poduhvati ga! Ne daj da te mlati! — vikao je Kobat trzajući veze kojima je bio kao prikovan za zid.

Smitson opsova i jurnu u klinč. Njegove ogromne šake nadoše protivnikov vrat. Donald napreže vratne mišiće i munjevito proturi ruke između protivnikovih i taj momenat iskoristi da ga udari čelom u lice. Smitson urliknu, ali ne ispusti Donaldovo telo, iako je morao da pusti vrat.

— Jak si! — huknu Sikert.

— Udaviću te kao pticu! — urliknu Smitson.

Ali u tom momentu se nađe u vazduhu, raširi ruke da se dočeka i oseti kako mu protivnik izmače u stranu. Smrtonosni zagrljaj je bio prekinut.

— Nećeš mi pobedi! — dahtao je Smitson prilazeći pognuto i isturenih ruku.

Bio se rešio da upotrebi onaj strašni ispad: da zgrabi protivnika, razjapi čeljust i ugrize mu nos ili šta uhvati. Ali baš tada ga pogodi jedan strašan udarac u usta. Zubi prorezaše kožu i mišiće, a neki ispadoše polomljeni. Smitson pomisli da je Sikert sam đavo i da je prozreo njegovu nameru da se posluži zubima. Zato samo zakrklja i nastavi da ide napred.

Donald ga dočeka udarcem sečimice dlanom po vratu. Gangster jeknu i otkri prsa. Sikertova pesnica ga pogodi posred grudi. Izgledalo je da to nije strašan udarac, ali baš od njega Smitson zastade, iskolači oči i zatetura se.

Obema rukama se hvatao za grlo. Nešto ga je gušilo i on pomodre u licu. Pao je bezglasno.

— Je li to trik, Smitson? — upita Sikert.

Ali ovaj nije odgovarao. Njegove oči zakoluštaše, telo se zgrči i opusti. Bio je mrtav.

Zureći u njega Sikert tek tada primeti sve znake srčanog udara. Ugojeni i preteški čovek nije imao dovoljno jako srce za ovakvu borbu. Krajnja prenapregnutost tela i krvotoka i snažan udarac u predelu srca učinili su svoje.

— Red je na tebe, Kabot — procedi Lun i priđe novom protivniku, koji ga je gledao kao pile kome prilazi zmija.

Iako je bio odvezan, Kabot nije načinio nikakav pokret.

— Kreni, ili ću to ja sam učinite! — viknu Sikert dahćući još neočmaren od prethodne borbe.

— Ne! Ne mogu... Ja neću da se borim... — promuca Kabot i sede na pod.

Sikert mu priđe, zgrabi ga rukom za prsa i uspravi ga na noge.

— Bori se za svoj goli život, bedniče! — izaziva ga je Sikert.

— Ne mogu... Ubij ovako... — jedva izgovori Kabot.

Sikert ga je lako udarao da ga pokrene, ali Kabot je samo jecao i

cvileo, ne pokrećući ruke kao da su mu paralizovane. Čak nije pokušavao ni da zaštiti lice. Sikert zastade. Bilo mu je mučno da udara ovu bedu od čoveka. A da ga ubije dok se ovaj ne brani bilo je za njega sasvim neprihvatljivo.

— Nećeš da se boriš? — upita Sikert još jednom.

— Ne... Ja to neću! — odgovori Kabot i oči mu se vnuše.

— Pobedio si, Kabot. To je bio jedini način da mi izmakneš... To će me stajati ovog skloništa, jer ti si zapamtio put i znaš da smo kod Nju Barneta. Ali kad ne može drugačije — uzdahnu Sikert i priđe zidu.

Podiže pregradu i htjede ponovo da veže Kabota, ali ovaj jurnu porred zida ka maloj težgi na kojoj je bilo čekića, sečiva i metalnih poluga.

— Ne! Čuvaj se, Kabot! — viknu Sikert.

Ali bilo je kasno, jer ovaj sruši nekoliko flaša sa susedne police. Staklo se rasprsnu i rasu po betonu. Sikert se naglo uhvati za usta i nos i pritrča najbližem ormanu. Brzo zgrabi jednu fijoku izvuče specijalnu gas-masku i grozničavim pokretima je namesti na lice.

Kabot mu je prilazio unezvereno držeći u ruci metalnu polugu. Ali Sikert nije obraćao pažnju na njega, nego potrča vratima i kada htjede da ih zalupi, vide kako Kabot pada. Flaše i epruvete koje su se razbile sadržavale su tečnosti koje naglo isparavaju i guše, a neke od njih u tim količinama razvijale su i smrtonosnu koncentraciju.

Napolju Sikert uključi dva prekiđača. Začu se zujanje jakih ventilatora koji su počeli da izvlače vazduh iz prostorije. Sikert je čekao čitav sat, pa i onda navuče specijalno gumeno odelo sa gas-maskom i uđe. Izvuče nekoliko degazatora sopstvene izrade i posu sobu tečnostima i nekim prahom. Tek onda priđe Kabotu, koji je bio mrtav.

Bilo je veče kad Sikert uz najveći napor izvuče oba mrtva tela i ubaci ih u automobil. Zatim pokupi potrebne stvari i poče da se sprema. Bilo je zanimljivo videti kako bira luksuzno večernje odelo, stavlja jedan revolver pod pazuh, a drugi u džep. Uz sve to stavi u džepove nekoliko epruveta, ampula od plastične mase, jedan dug i jak nož i nekoliko drugih sitnica. A zatim uze luksuznu tašnu od crne kože i iziđe.

Vozio je do Trent- parka, a onda se uputi prema Enfildu. Kod rečice skrenu prema Edmontonu. Na tom delu bila je lepa i negovana šuma u kojoj su se videli vrhovi nekakvih tornjeva. Na kraju šume Sikert zaustavi, osvrnu se i brzo izgura leševe. Zatim pođe i povećavajući brzinu stiže do glavne saobraćajnice koja je od Totenhema vodila prema Sitiju.

Bilo je veče i čitava reka automobila je tekla u oba pravca. Sikert je bio zamišljen i trže se kad umalo ne nalete na jedna kola koja naglo zakočiše. On mahnu vozaču i obide ga. Vozio je prema mostu na temzi. Iza mosta zaustavi i priđe telefonskoj govornici. Pozva policiju i saopšti im gde mogu naći dva leša.

— A ko javlja? — pitao je dežurni narednih.

— Možda biste želeli i moju posetnicu, kompletan iskaz i biografiju mrtvih? — odvrati Sikert.

— Ne šegačite se ako već hoćete da nam učinite uslugu — zabrunda narednik.

— Onda se obratite Skotland jardu. Njih interesuju izvesna gospoda Smitson i Kabot... Da, Smitson i Kabot. Mislím da su se tako zvali ta dva mrtvaca — dodade Sikert i spusti slušalicu.

XVI

U osamljenoj vili kod Temze blizu Vulidža postade živo kad oko dvadeset i jednog časa stigoše velika crna kola. Iz njih iziđe čovek u večernjem odelu. Pored njega koračala je

lepa Ženevjeva Dipon. Ona je ispod oka posmatrala čoveka koji ju je doveo ovamo. Predosećala je da se događa nešto čudno.

— Pravi joj društvo, Džek — obrati se novodošli čoveku koji beše otvorio kapiju.

— Hajde, lepotice! — podviknu ovaj grubim glasom i povede je u vilu.

Gurnu je u jednu prostoriju koja nije imala prozora i bila duga svega deset metara, a široka pet stopa. Bila je to ispražnjena garderoba.

— Šta radite sa mnom? — upita ona prestrašeno.

— Čekaj ovde! — viknu ljudeškara i zaključa masivna vrata.

*

Tri zarobljenika oceniše da je oko dvadeset jedan do dvadeset i dva sata. Sa svakim minutom njihovo uzbuđenje je raslo.

— On će doći, ja to znam kao što znam da se zovem Samjuel Makfer-son! — govorio je mornar.

— Ali ovde ima desetine prokletih razbojnika, a mi nismo mogli da izvestimo nikoga — uzdahnu Edi Kenford.

— Utišajte se, čujem nešto! — opomenu ih Artur Markinč.

I zaista, pred vratima se začuše koraci, a onda se upali svetlost. Pet ljudi sa revolverima u rukama uđoše u prostoriju, odvojiše vezane od cevi i alki, a onda ih poteraše pred sobom.

Uvedoše ih u vilu. Kad se pred trojicom zarobljenika otvoriše vrata velikog salona, oni zastadoše zapanjeni, zureći u čoveka koji je sedeo u velikoj i udobnoj naslonjači.

— Vi? Sad mi je jasno na šta me je podsećao vaš glas! — jetko uzviknu detektiv.

— A na šta to, mladi čoveče? — nasmeja se lord Arčibald Halibarton, jer to je on bio pred trojicom zarobljenika.

— Na čoveka koji se javio kad sam telefonirao iz Smitsonove vile kod

rezervoara. Vi ste Glavni! — odgovori Edi.

— Znači, Smitson i Kabot su izbrbljali ono što su znali. Ali ovo što ste sada izgovorili samo je vaš zaključak. Ipak, on je ispravan. I mi-lo mi je što sam ga čuo, jer mi to potvrđuje da ste bili sa tim famoznim Lunom i da znate gde se on nalazi i šta zna — nastavljao je Halibarton.

Edi se ugrize za usnu i učuta videći da se zaletio. On je i danas, kad je saznao da policija nije uhapsila Makfersona, posumnjao da u svemu nekakvu ulogu ima taj lord. Ali nije mislio da je on Glavni. Sada je izrekao novu sumnju, koja je odmah i potvrđena.

Njegovo razmišljanje prekidoše lordove reči:

— Vi i taj Lun ste nas pritesnili. Sva je sreća što je on u zavadi sa policijom, pa je nije obavestio. I vas dvojica, glupani, čutali ste o tome. Inače bi ovde već sve vrelo od policajaca i agenata. Kako ste saznali za ime Asgrimson?

Njih trojica su čutali.

— Nećete da govorite? U redu! Mi ćemo vam odrešiti jezike. Ali pre toga ćemo dočekati tog vražjeg Luna. On će večeras doći ovamo, jer uobražava da će se sam obračunati sa mojih desetak najvernijih ljudi. Pogodio sam da je to njegovo maslo čim me je prijatelj obavestio da se vas dvojica raspitujete za Asgrimsona... Zato sam morao da vas sklonim... A otmica usred bela dana je neprijatan posao.

— Nije za lažne policajce — upade Markinč.

— Važna je veština — nasmeja se Halibarton. — Verujem da nisam pogrešio što još čekam ovde. Moji ljudi su u zasedi i Sikert će naleteti. A ako bi ta hulja pozvala policiju, izlaz iz vile je obezbeđen. Lord Arčibald Halibarton će zauvek nestati, ali njegovi neprijatelji će biti mrtvi.

— Zašto ste me angažovali da tra-gam za Ženevjevom kad je otmica

devojaka bila vaše delo? — ne izdr-ža Edi da ne postavi pitanje.

— Ovde ja postavljam pitanje, ali odgovoriću na to vaše — nasmeja se lord. — Trebalo mi je da u toku ak-cije imam nekog ko će saznavati je-li policija otkrila kakav trag. A kad je došla Lunova pretnja, znao sam da vi treba da budete moj detektiv. Kome nije poznato da ste se vi ra-nije bili sprijateljili sa tim čovekom. Kako vam izgleda moja logika, Edi Kenford?

— Nije bez osnova. Ali zločinac uvek u nečem pogreši — odgovori Edi.

— To je istina. I ja sam pogrešio kad sam poverovao da su Smitson i Kabot sposobni za taj veliki podu-hvat. A oni su se polakomili na Lu-novo blago i hteli su da ga nateraju da propeva. Zato sada ja treba da gasim vatru — razmišljao je naglas lord Halibarton.

— Vaš brod tone i ništa ga neće spasiti da ne ode u vražju mater. A vi, lopovski kapetane, potonućete ravno u zagrljaj Lucifera! — opsova mornar.

— Zaveži, morski razbojniče! Dos-ta si nam bacao klipke pod noge — viknu lord.

•

Dok su se u vili vodili razgovori koji su nagoveštavali mučenje i o-bračun, nedaleko od Temze zausta-vio se jedan automobil. Iz njega je izišao čovek u crnom večernjem o-delu. Polako je hodao obuven u gu-mene kaljače, koje su štitile lake cr-ne cipele od jesenjeg blata i vlage blizu reke.

Bio je to Donald Sikert. On pride zidu sa strane, sa koje je bilo najte-že savladati ovu prepreku. Ali nije pokušavao da ga preskoči. On samo otvori torbu i iz nje izvadi tanku, ali široku i dugu kutiju u kojoj je na vati bilo poredano mnogo nečnih ampula. Uzimao je jednu po jednu i bacao ih preko ograde. Zatim obiđe oko zida i na više mesta baci po jed-

nu ampulu, sve dok ne stiže skoro na isto mesto sa kojega je počeo.

Osluškivao je. Tihi topot nogu iza garaže i oko kuće opomenu ga da je neko čuo prskanje ampula, čije kao mehurići od sapuna tanko staklo nije proizvodilo jak šum, ali se ipak moglo čuti kad prsne.

Sikert pogleda na svetleće brojke svog ručnog časovnika a zatim izvadi i otkoči revolver. Prilazio je zadnjo kapiji, koja je vodila na betonsku stazu prema reci. On izvadi kalauz i brzo otključa vratnice, koje škripnuše kad ih otvori. Ali niko se ne pojavi i on pođe duž zida. Pride garaži i iza džbuna zimzelena nađe uspavanog čoveka. On mu gurnu pod nos nekakav predmet. Začu se lagano šištanje slično šumu rasprski-vača parfema.

Obišao je sve lutke i našao šest zaspalih ljudi, čije revolvare baci u džbunje bašte i svakom prinese šišteći predmet pod nos. A onda pride prozoru koji je bio odškrinut. Prozori u prizemlju bili su niski. On se nagnu kroz ovaj odškrinuti. U sobi, pod prozorskim zastorom, ležao je čovek sa mašinskom puškom preko grudi, a pored njega je bila jaka džepna lampa. I nad licem ovog spavača čulo se duvanje male pumpe.

Isti postupak se ponovi kod prozora sa zadnje strane kuće. Ali tu Sikert uđe i osmotri zamračenu sobu. Gumene kaljače prigušivale su mu korake. On otvori vrata i proviri u hodnik. U dnu hodnika bila su vrata koja su vodila u prostoriju pored salona.

U momentu kad je prilazio tim vratima, čuo je kako neko upade u salon sa druge strane.

— Uzbuna! Svi su mrtvi! On dolazi! — vikao je neko.

Sikert naglo otvori vrata i ubaci nešto unutra. Začu se prasak stakla.

— Ko? Šta se dogodilo? — vikao je Lord Arčibald Halibarton potržući revolver.

U tom momentu primeti da su otvorena vrata iza kojih se nalazio Si-

kert i opali u zamračenu prostoriju. Pucao je povlačeći se ka malim vratima koja su se nalazila iza njegovih leđa. Četiri ganstera i Džek Asgrimson takođe otvoriše vatru na Sikerta.

Tri zarobljenika se baciše na pod. Ali u istom momentu kad lord nestade kroz mala vrata, osetiše da gube svest. I četiri gangstera se zatekuraše, povukoše oroze u poslednjem trenutku i revolveri planuše.

U sledećem trenutku Sikert pojuri preskačući preko nepokretnih tela i držeći ovlaženu maramicu na ustima. Dotrča do malih vrata i pođe uzanim hodnikom. Iza prvog ugla, odakle su počimle stepenice koje su se spuštale na dole, ugleda lorda Halibartona. On je ležao potrbuške, raširenih ruku, a nad njega se nadnosio čovek sa revolverom u ruci.

Sikert u trku opali i čovek ispusti oružje padajući. Bio je to stražar na tajnom izlazu, kroz koji je trebalo da pobegne lord sa svojim ljudima. Gledao je sa čuđenjem u dva čoveka u crnim večernjim odelima, od kojih je jedan ležao na betonu, a drugi je stajao nad njim.

— Ima li još koga tamo? — pokazao Sikert prema stepeništu.

— Ne... nikog... Ja sam čekao... — zakrklja ranjenik i od napora izgubi svest.

Sikert podiže njegov revolver i gurnu ga u svoj džep, a onda iskrenu lorda da mu pogleda lice. Iznenadi se prepoznavši ga, jer ga je još davno viđao u najotmenijim lokalima i znao ko je on.

Povuče ga hodnikom do sobe u kojoj su ležali onesvešćeni i čudnim gasom opijeni ljudi. Sastav tog gasa pronašao je u svojoj laboratoriji sam Sikert i njegovu tajnu uspeo da očuva sve dosada. Dejstvo gasa nije bilo dugotrajno, ali je bilo brzo i efikasno. Zato Sikert požuri da veže uspavane zločince i odreši svoje prijatelje.

Prvi se pokrenu mornar.

— Znao sam da ćeš dojedriti, Don! Nema te proklete bure koja bi pocerala tvoja jedra! — radovao se ustajući i grleći svoj prijatelja.

Za to vreme i ostali se osvestiše.

— Brzo pretražite dvorište i zgradu, da se negde nije zadržao koji od lordovih ljudi — upozori ih Sikert. — One što su bili u zasedi uspavao sam čvršće, ali treba ih vezati.

Detektiv i reporter zgrabiše revolvere i istrčaše iz salona. Mornar učini isto. Idući hodnikom začu lupanje iz male komore. On okrenu ključ i naglo se skloni.

— Izlazi! — viknu.

Začuse se sitni koraci i lupkanje polpetica, a onda se na vratima pojavila unczvereno lice Ženevljeve Dipon. Kad ga ugleda, njene usne se razvukoše i oči napuniše suzama i radošću.

— Oh! mon ami! — uskliknu ona na svom maternjem jeziku i zagrlila Makfersona.

On je stajao kao ukopan i treptao začuđenim očima.

Otkud vi ovde? — iznenadi se.

— Zatvorili su me — objasni ona jedinstveno.

•

Pola sata kasnije, u velikom salonu, sedeli su vezani za stolice lord Arčibald Halibarton i njegovi ljudi. Njihova smrknuta lica nisu mogla da sakriju strašno čuđenje. Kako su savladani i šta se to dogodilo? Kakva je to misteriozna sila pokvarila sve njihove račune? Šta će biti s njima?

Odgovor na sva ova pitanja mogao je da dođe samo od četiri čoveka, koji su ispijali dobro lordovo piće i razgovarali sedeći u dubokim naslonjačama na kraju salona. Pored njih bila je i Ženevljeva.

— Znala sam da lord nešto krije od mene, ali nisam mogla da otkrijem šta: Ono veče kad smo se rastali od gospodina Samjuela, nehotičnom sam čula kako pita da li je uhvaćen. Nisam znala o kome je reč

dok nije spomenuo one dve hiljade funti. Tada je počelo da mi biva jasno. Strašno sam se uplašila — pričala je ona.

— A kako se dogodilo da vas dovedu ovamo? — pitao je Sikert.

— Slušajući njegov razgovor sa nepoznatima, ja sam se prosto skamenila i ostala nepomična. Primetio je da sam izašla iz kupatila i čula razgovor. Pročitao je to sigurno i iz mojih očiju punih straha. Jednostavno me je zatvorio i večeras doveo ovamo — objasni ona.

— A zašto je udesio da i vas otmu? — umeša se Markinč.

— Možda sam sama kriva. Pričala sam koliko lepih prijateljica imam u večernjoj školi. Jednom sam mu ih i pokazala. Bila sam u neku ruku mamac za ostale... A i bio me je sit... To sam osećala.

— Ovako je mogao da vas se otarasi i da zaradi — nasmeja se detektiv.

— Zbog toga ću mu razbiti sve zube i ulubiti mu tako pramac da nikad neće moći da se razlikuje od krme — upade mornar.

Svi se nasmejaše. A zatim pođoše prema vezanim zlikovcima. Dok su ih posmatrali, mornar primeti jedan putnički kofer. Otвори ga i oči mu zablistaše.

— Ovo je pravo gusarsko blago! — uzviknu. — Ovde je i moj novac.

Uze jedan svežanj novčanica koje su virile iz otvorenog koverta, na kojem je mornar svojom rukom nešto sabirao i oduzimao.

Svi okrenuše glave prema njemu. A zatim pođoše koferu. Bio je pun novčanica i gragocenosti.

— Lord je danas povukao sav svoj novac iz banke — reče Ženevljeva.

— Računao je da će morati da nestane — primeti detektiv.

— Ostavite to! To je moje, grabljivci! — viknu lord i lice mu poplavi od naprezanja.

— Ne verujem da tu ima nečeg tvoga — primeti Sikert.

•

Reporter Markinč već je bio skicirao prvi izveštaj za jutarnje izdanje i unapred stvarao sliku uzbuđenja koje će toga dana izazvati među čitaocima. Nedostajali su mu samo podaci o tome kako je lord Halibarton postao zlikovac i otmičar. Zbog toga pride Sikertu i objasni svoju želju.

— Nemamo mnogo vremena. Ti ne možeš da javljaš ništa dok ja ne nestanem — odgovori Sikert.

— Ali makar samo najvažnije — molio je Markinč.

Sikert klimnu glavom i pride vezanom lordu. Nekoliko dugih minuta samo ga je gledao. Prvi put u svom životu koristio se onim što su ga naučili hipnotizeri dok su ga spremali da postane veliki »vođa svetskog gangsterskog saveza«. Uz mnoge naučne discipline on je svojim ogromnim talentom savladao i mnogobrojne veštine, trikove, pa i hipnozu. Ali postavši humanista, naučnik, ljubitelj čoveka i prirode, i borac protiv onih koji su hteli od njega da stvore sebi sličnog i još opasnijeg zločinca, Sikert još nije imao prilike da isproba svoje hipnotizerske i sugestivne sposobnosti.

Erl Halibarton ga je gledao neprijateljski, ali u njegovim očima je pored mržnje bilo mnogo straha i neizvesnosti. To je i razbijalo njegovu volju i on pokušava da skrene pogled.

— Gledajte u moje oči... Vi to morate... Gledajte... — ponavljao je Sikert prelazeći rukom preko Halibartonovog lica.

Prenapregnuti živci mnoštvo uzbuđenja bili su zamorili lorda još pre ovog momenta. On sada oseti kako mu volja popušta i kako neodoljivo pada pod uticaj volje ovog drugog čoveka.

— Vi ste umorni. Treba da se odmorite... Vi ste umorni... Vaše oči

se sklapaju. Vi treba da se odmorite kad nam sve ispričate... Zatvorite oči i pričajte... Zatvorite oči... pričajte — ponavljao je Sikert uspavljujući tonom u ritmu lordovog disanja.

Erl Halibarton duboko uzdahnu, njegovi kapei lagano zatreptaše i on zatvori oči. Nastupao je prvi stepen lake hipnoze. Sikert i nije hteo da izazove duboku hipnozu, ili hipnotičku komu. Njemu je trebalo da lord bude svestan svega, ali da nema volje da se odupre zahtevu da sve ispriča.

— Vi ćete nam ispričati sve što hoćemo da saznamo, vi treba da ispričate... — još nekoliko puta ponovio Sikert dok mu se na licu ukazale sitne kapljice znoja.

Lordovo disanje postade ujednačeno, a Sikert pokretima ruku u tom ritmu nastavi da održava stadijum lake hipnoze.

— Kad ste prvi put napravili nešto ružno? Setite se kad ste izvršili prvi zločin! — reče Sikert.

— Ja... Bio sam u Irskoj na očevom imanju... Džek je bio tamo...

— Koji Džek?

— Džek Asgrimson, upravnik imanja... Meni se svidela seoska lepota Džoana... Asgrimson ju je oteo i nagovorio me da uživam... Ona se posle obesila i mi smo sakrili leš...

— Gde su bili vaši roditelji i brat?

— Bili su u Londonu... Oni nisu nikada saznali šta se dogodilo... Policija nije sumnjala na nas. Niko nikada nije saznao... Posle su roditelji umrli, a brat je imanje prepuštao meni... On je otišao u diplomate.

— Kako ste postali vođa bande?

— U Parizu sam se upoznao sa Normanom Hlogartom... Gubio sam na kocki i posle... On mi je pomogao. Pozvao sam ga u Englesku. On je predložio da nabavljamo devcijke za Ričarda Bilberija.

— On vas je povezao sa Smitsonom i Kabotom?

— Jeste... Bilberi je bio veza sa Južnom Amerikom. A Hogart je bio Glavni ovde...

— Gde je on sada?

— Morao je da ode u Kanadu. Tamo je i sada... Ne znam šta radi, ali znam da je bio povezan sa Bilberijem.

— Kako ste vi postali Glavni?

— Uvek sam hteo da se otrgnem, ali Asgrimson mi je rekao da naši poslovi stoje vrlo rđavo. Morao sam bratu da predam imanje u Votfordu, a imanje u Irskoj smo prodali zbog dugova... Bivalo je sve gore, a ja sam mnogo trošio...

— Kako ste došli na ideju da izvršite veliku otmicu?

— To su predložili Smitson i Kabot. Njihova stara zamisao mi se nije svidala, ali to je bio jedini način da dođem do više novaca, jer su dugovi bili porasli...

— Kome ste hteli da ih prodate?

— To ni ja ne znam...

— A sa kim ste vodili pregovore?

— Ne znam ko je on. Dolazio je kod mene i predstavljao se kao Blek. On nam je isplatio deset hiljada funti. Dve hiljade sam dao Smitsonu i Kabotu... Trebalo je da im predam i ostalih osam hiljada kada preuzmem devojke i ukrcam ih na svoju jahtu, a kasnije još deset hiljada kad primim novac od Bleka...

— Zašto im niste odmah dali novac?

— Nisam ni imao nameru to da učinim... Asgrimson mi je rekao da je najbolje da ih...

— Ubijete...

— Trebalo je da ih se oslobodim. To je Asgrimson uzeo na sebe. Imali smo svoju grupu... Te ljude smo imali još otkad je otišao Hogart... Njih smo hteli...

— I njih da poubijate?

— Asgrimson je trebalo da ih pozove u naš dvorac kod Hertforda, gde bismo ih opili i otrovali... Tamo smo mogli lako da izbrišemo sve tragove...

Prisutnima je zastajao dah od ove priče. Lordovi ljudi su iskolačenih očiju gledali čas Glavnog, a čas Asgrimsona. Džek je stiskao zube i svaki deo tela mu je bio napet kao da će prsnuti.

— On laže! Hoće sve da svali na mene! — promuca.

Sikert mahnu na njega, ali kako ovaj nije prestajao da gundā, trebalo ga je umiriti. Mornar shvati šta Sikert želi i njegova pesnica polete samo jednom. Asgrimsonova glava klonu.

— I tako biste vas dvojica ostali sa novcem i bili oslobođeni svih svojih saučesnika. Šta ste posle namerali?

— Meni je bilo dosta Asgrimsona... On je morao da umre, da bih ga se zauvek oslobodio... Džek je čudovište!

Reporter je brzo beležio, a kod ovih reči skoro mu olovka ispade iz ruku. Nije verovao da će ikada sresti ljude o kakvima je samo čitao u starim knjigama o razbojnicima, gusarima i plemićima — zločincima. Čovek koji je i sam bio čudovište nije to priznavao ni pod hipnozom, nego je sav teret bacao na svog upravnika imanja, sa kojim je počinio toliko zločina. Ostali su bili uzbuđeni. I sam Sikert je drhtao od ove ispovesti. Sada mu se niz lice slivao znoj u krupnim kapljicama.

Zbog toga on poželee da skрати ovu ispovesti i da njene detalje prepusti dugim policijskim istragama i saslušanjima. Znao je da će ovo priznanje, makar i pod hipnozom, biti dovoljno, jer ga je čulo desetak ljudi. A istraga će prikupiti sve ostale i dovesti lorda i Asgrimsona na gubilište. Trebalo je saznati samo još to ko je bio posrednik ili glavni trgovac. Zato Sikert nastavi da ispituje:

— Gde je trebalo da predate devojke i kada?

— Ne znam... Trebalo je da isplovim svojom jahtom do nekog ostrva... To bi mi Blek javio u mo-

mentu polaska. On me je nadziravao...

— Kako se može pronaći taj Blek?

— Ja i Asgrimson smo to pokušali... Saznali smo samo da dolazi u Londža-bar u predgrađu Dalidž... To je bar uređen na orijentalni način... Tamo dolaze orijentalci...

— Kako ste to saznali?

— Ranije smo slučajno prolazili tuda i primetili ga... Posle smo nekoliko puta iz automobila motrili na ulaz u taj bar i videli ga... On dolazi skoro svake noći...

— Je li mu poznato da ste otkrili gde se može videti?

— Nije... Mi smo bili oprezni... Morali smo da pazimo, jer ovo je bio veliki posao... Hogart je pričao da se takve lepotice prodaju po deset do petnaest hiljada funti sterlinga svaka...

— A koliko je Blek trebalo vama da plati?

— Po dve hiljade za svaku...

— Kako izgleda Blek?

— Lako ga je prepoznati... Ima krupnu bradavicu pored leve nozdrve, a na vratu veliku pigmentsku mrlju koja se proteže do uva... On je krupan, prozed čovek... Ima iks noge, koje mu se pri hodu udaraju u kolenima?...

— Šta još znate o njemu?

— Govori naglaskom koji odaje strano poreklo... Ništa više ne znam o Bleku...

U tom momentu Sikert počeo da briše lice i njegove misli odlutaše. Ovde je sve bilo svršeno. Ostajao je samo Blek. Zbog toga njegovi pokreti hipnoze prestadoše. Lord otvorio oči. Gledao je umorno i prestrašeno, kao da ne shvata šta se dogodilo.

A tada Sikert naglo istrže revolver. Uperi ga na detektiva, reportera i mornara.

— Ruke uvis! — viknu prebledevši. Oni su ga začuđeno gledali.

— Veži ih, Makferson! Brzo, jer ću... — zapreti Sikert revolverom. — Veži i devojk!

Mornar poslušao.

— Pođite preda mnom! — naredi Sikert.

Oni pođoše gundajući. Pred komorom zastadoše.

— Otvori vrata! — dodade Sikert.

Zatim dva prijatelja i devojk gurnu unutra, a onda zaključa vrata i priđe mornaru.

— Slušaj, Sam! Evo ti revolver. Vezaću te tako da se možeš osloboditi jednim pokretom. Ostaviću te u sobi kod zločinaca. Ako nekom od njih uspe da olabavi veze, pucaj pravo u glavu!

— Mislím da te shvatam. Ponesi i ovih mojih dve hiljade funti — nasmeši se mornar.

— Treba mi vremena da potražim Bleka. Ako bismo sada odmah pozvali Skotland jard, oni bi se umešali i možda bi Blek nestao. On još ne zna da je Halibarton uhvaćen i to ne sme da sazna do jutra.

— Pobrинуću se da bude tako — složi se mornar.

— Ali budi oprezan. Oko pet sati oslobodi se »veza« i pusti Markinča i Kenforda. Tada pozovite Skotland jard. Dok oni saznaju sve ovo što smo mi saznali i dođu do Londža-bara, ja ću već učiniti šta se može — zaključa Sikert.

Zatim veza mornaru ruke tako da ih može osloboditi jednim pokretom, ali da izgleda kao da je upetljan do ramena. Odvede ga u salon i veza mu noge na isti način kao i ruke. Bili su to lažni čvorovi kakve prave opsenari i mađioničari, a koje su dobro poznavala oba prijatelja. Mornar je psovao tako da se i vezanim razbojnicima kosa dizala na glavi.

— Ako produžiš da psuješ, zapaliću ovo vražje gnezdo i svi ćete biti ispečeni! — grubo mu doviknu Sikert.

Ali pritom kao slučajno spusti blizu mornara jednu mašinsku pušku. Pokupi ostalo oružje, a pušku »zaboravi«. Zatim obide zgradu, držeći revolver u rukama. Proveri i zaključa kapije i vrata, a zatim se

vrati u salon. Uze kofer sa novcem i dragocenostima i nestade kroz mala tapacirana vrata. Lord je urlao videći kako ostaci njegovog bogatstva nestaju putem kojim je sam hteo da ih odnese.

Sikert pođe hodnikom, spusti se u podzemni prolaz i pođe njime. Išao je tako više od dvesta jardi, a onda se nađe pred jednim gvozdenim vratima u čijoj bravi je bio ključ. Okrenu ga i povuče vrata. Bila su teška, a sa druge strane maskirana kamenim blokovima pričvršćenim za njih. Sikert se nađe u nekom podrumu. Osvrnu se i vide kako se vrata sama zatvaraju, a blokovi kamena uklapaju u kameni podrumski zid.

Pope se gore i vide da se nalazi u nekoj kućici. Bila je prazna, a jedan njen deo bio je pretvoren u garažu. neko je ovde već bio dovezao Halibartonova kola, a tu su bila i kola njegovih lažnih policajaca. On pažljivo pregleda kućicu da možda ovde nije ostao ko od Halibartonovih ljudi. Ni je bilo nikog.

Onda iziđe i uputi se prema mestu na kome beše ostavio svoja kola. Nekoliko minuta kasnije vozio se prema Dalidžu. Prolazio je pored železničke stanice Opservatorije. Svrati u staničnu garderobu i predade kofer sa novcem i dragocenostima. Zatim brzo napisa kratko pismo i stavi pored njega u koverat i potvrdi za kofer. U pismu adresovanom na jednog svog prijatelja pisao je da mu sačuva potvrdi, a ako se on ne javi za pet dana, da potraži mornara Samjuela Makfersona i da mu je preda. Taj prijatelj poznavao je Sikerta pod sasvim drugim imenom i kao inženjera, jer je i sam bio inženjer koji se divio Sikertovim idejama i sposobnostima.

Sada je bio uradio sve što je potrebno za slučaj da mu se šta dogodi. Tako će bar njegov siromašni prijatelj biti obezbeđen.

Veselo ali tiho zazvižda neku pesmu i sede za volan. Njegova kola su

se probijala kroz maglu i bilo je čudno kako se vozač usuđuje da po magli vozi takvom brzinom.

XVII

Londža-bar se nalazio u velikoj zgradi čiju starost nisu mogli da prikriju mnogobrojna renoviranja, a zauzimao je dva od ukupno četiri sprata. Bio je to jedinstven bar u Londonu. Imao je luksuzno uređenu salu sa varijetskom pozornicom. Ali u toj sali je mnogo štošta podsećalo na Istok, na muslimanske zemlje i ljude. Čak su i prodavačice cigareta i cigara nosile šalvare i prozirne koprene, koje nisu ništa prikrivale, ali su privlačile pažnju.

Kad Sikert uđe, baš se davao drugi deo poponoćnog programa. Na pozornici su, uz istočnjačku muziku, igrale plesačice u prozirnoj odeći načinjenoj onako kako se zamišlja odeća haremskih lepotica iz doba Harun-Al-Rašida. Njihova igra vitkim strukovima i trbusima uzbuđivala je publiku i niko nije obraćao pažnju na pridošlog.

On prođe duž zida kroz salu i uputi se ka jednoj praznoj loži, na kojoj su zavese bile dignute i zakačene pod grbom sa mesecom i zvezdicama.

Osmatrao je prisutne u polumraku, ali Bleka nije mogao da vidi. I baš u momentu kada se program završavao i palila se velika svetla, on ugleda čoveka koji ustade iz susedne lože i pođe prema prolazu između razmaknutih zastora. U poslednjem trenutku Sikert primeti crvenu mrlju na neznaničevom vratu.

Ustade i požuri za njim. Ugleda kako ovaj prođe kroz salon u kome nije bilo stolica, nego su se pored zidova ređali nasloni i šilteti sa mnogobrojnim jastucima. Na stočićima uz pepeljare stajale su činije pune slatkiša, pokrivenih staklenim zvonima.

Sikert zastade kod zavese i prime ti kako čovek mahnu rukom dvojici

ljudi koji su sedeli na šiltetu u uglu salona i pili tursku kafu, sipajući je iz bakarnih džezvi kakve se retko vidaju u Engleskoj.

Dva čoveka srknuše još jednom iz svojih šolja, a onda se uputiše ka hodniku. Prateći ih pogledom Sikert pođe za njima probijajući se između mnoštva gostiju koji su se vrzmali od salona do salona po hodnicima. Vide kako uđoše u jednu pobočnu prostoriju. On opipa revolver i otvori vrata.

Pogled mu pređe preko separea u kome su se nalazila četiri divana prekrivena svilom i jastucima. Iznad svakog divana nalazila se zavesa koja se mogla spustiti jednim pokretom. Na sredini je bio prazan prostor, a u jednom delu sale stajao je sto sa pet dubokih naslona, koji su podsećali na fotelje, ali nisu bili to u evropskom smislu reči.

Na sedištima oko stola nalazila su se tri čoveka. Sikert odmah prepoznađe Bleka. Opis koji mu je dao Halibarton sasvim je odgovarao. Velika bradavica pored nosa bila je siguran znak, a upadljiva i vidna je bila i pigmentna crvena mrlja na vratu ispod uva.

— Ovde je zauzeto — reče Blek gledajući namršteno Sikerta.

— Nisam znao — odgovori ovaj polako i pruži ruku iza leđa kao da hoće na napipa bravu.

Pod prstima oseti veliku bronzanu rezu, kakvom su ovakvi separei uvek snabdeveni. Navuče je, a onda brzo izvuče revolver.

— Neka se niko ne pokrene, inače ću ga poslati iz ovog istočnjakog raja pravo u pakao! — viknu Sikert i koraknu napred.

— Ko ste vi? — upita Blek.

— Ovde ja postavljam pitanja, Blek! — opomenu Sikert.

Čovek sa bradavicom na licu preblede.

— Ovde se niko ne zove Blek! — upade jedan od prisutnih.

— Ne mešaj se, Hof! Ovaj čovek nešto zna... procedi Blek. — Jeste li iz policije?

— Nisam — odgovori Sikert, interesujući se kuda će ga odvesti ovaj razgovor.

— Saznali ste onda nešto od glavnog — upita dalje Blek.

— Sve sam saznao — odgovori Sikert.

— Možemo li da se nagodimo? — Na primer, pet hiljadarki.

— Malo je. Halibarton je dao dobrovoljni prilog u dvostrukom iznosu — nasmeja se Sikert.

— Šta vi predlažete? — upita zatim Blek.

— Govorite sve o otmici devojaka. Za koga radite? — reče Sikert.

— Mi nemamo ništa sa tom otmicom. Niko nam ne može dokazati ni vezu sa Halibartonom. Njegove tvrdnje su obične laži — ironično odgovori Blek.

— Zašto ste mi nudili pet hiljada?

— Da ne pravite neprilike. Ja imam diplomatski imunitet i morao bih da otputujem, a to bi me stajalo više nego pet hiljada.

— Otputovaćete besplatno, ali u ništa. Brojaću za svakog do deset, a onda pucam. Moj revolver ima prigušivač... Dakle, prvo Blek. Jedan, dva...

Njegov revolver je bio upravljen u Bleka. Kod sedam Blek ne izdrža nego se baci na zemlju i potrže revolver, Sikert opali i začu se zvuk kao da se vadi čep iz flaše sa selterskom vodom. Blekova glava klonu čelom na pod, a na vratu se ukaza mlaz krvi. Kuršum ga beše pogodio u čelo i izišao ispod potiljka.

Ostala dvojica su unezvereno gledala.

— Govori, Hof! Ko je kupovao belo roblje? Za koga radite? Gde je i kome trebalo da se predaju devojke? Gde su dokazi? Jedan, dva tri...

— Govoriću! Prestanite! — jauknu Hof.

— Brzo! A čim osetim laž. pućaću! — zapreti Sikert.

— Šifra je u Antonijevom stanu.

— Ko je Antonio?

— Blek se tako zove. Stanuje u Ulici Sent Džems 212 na trećem spratu. U njegovoj kasi je šifra za pisma koja dobijamo. On ih ima nekoliko sada u džepu. Večeras je trebalo da ih uništimo...

Hof zastade.

— Zašto da ih uništite?

— Gubila su vrednost. Večeras je trebalo da se posavetujemo šta da predložimo. Antonio je već napisao izveštaj centrali.

— Gde je centrala?

U Basri... Adrese lica sa kojima saobraćamo su uz šifru, i ima ih i Antonio u svojoj beležnici.

Dok je Hof govorio, treći gangster ga je gledao ispod oka. A onda iznenada potrže revolver i bacivši se iza njega opali mu u potiljak. Hof se sruši, a gangster pokuša da opali i u Sikerta, ali ovaj je bio brži. Probi mu ruku iznad lakta i ovom klonu oružje.

— Prićaćeš sve što treba — uzdahnu Sikert.

A onda brzo veza ranjenog, zapuši mu usta strgnutom zavesom i baci ga na jedan divan. Spusti zavesu i oslušnu. Pucanj izbliza beše mukao i nikog nije uzbudio u opštoj vrevi i galami u prostorijama ovog čudnog lokala.

Sikert pretaži Blekove, odnosno Antonijeve džepove. Nađe beležnicu i pismo. Zabeleži nešto na komadu papira i sve strpa u jedan salvet, pa to zadenu iznad jedne slike, tako da se ne vidi. Zatim otvori prozor i osmotri dvorište. Mogao je da iskoči neprimećen.

Nekoliko minuta kasnije bio je opet u sali. Plati svoje piće i iziđe. Poveze se do Sautvorka i uđe u javnu govornicu.

— Jeste li to vi, Dikson? — pitao je kad začu bunovan glas starog inspektora.

— Ja sam, Sikert. Poznajem vam glas. Šta hoćete?

— Hteo bih da vam ispričam zanimljivu priču. U Londža-baru leže dva proketo mrtva čoveka i jedan ranjenik.

— Vaše delo?

— Nije važno, ali ne poričem. Iza slike koja prikazuje gole lepotice među drvećem nalaze se dokazi. A u ulici Sent Džems 212 u stanu jednog od mrtvih, nekog Antonija, nalazi se šifra i ostalo. Oni su kupovali devojke od lorda Halibartona.

— Jeste li pijani? Šta buncate? — čuo se uzbuđen Diksonov glas.

— Pijan još nisam, iako bi mi posle svega ovoga trebalo bar litar viskija da isperem grlo, a čitavo jezero da se operem od grehova — nasmeja se Sikert.

— Šta je to sa lordom Halibartom?

— On je bio vođa bande koja je otela devojke. Sve ćete saznati... Najbolje je da vi prvi stignete u Londža-bar, a policiju obavestite da se u vili Džeka Asgrimsona severoistočno od Vulidža nalazi čitava banda...

Ukratko ga obavesti da su tamo Markinč, Kenford i Makferson.

— Vi ste ih vezali?

— Morao sam, jer su hteli da izmene moje planove.

— I da im stvorite alibi što vas nisu uhvatili?

— Vi me sumnjičite, stari!

— Znam šta ste morali da uradite, mladiću... Ali ništa, ipak ste zapaprili svima.

— Onda doviđenja, stari!

— Bolje zbogom, jer ne smem da vas vidim, čudače! Ali kad buem u penziji...

— Onda do viđenja u penziji! — pozdravi Sikert.

A zatim njegova kola pođoše polako prema četvrti Batersi. Pred jednom zgradom za iznajmljivanje on zaustavi. Kad pozvoni, morao je dugo da čeka dok se stara vratarka nije pojavila, kašljući.

— Oh, mister Dženifer! Izvolite, izvolite! Vaše kanarince sam pazila.

Divni su! — govorila je hripavim glasom.

— Oprostite što sam vas probudio, gospodo Brent. Šta da se radi, čovek mora malo i u društvo — nasmeši se Sikert.

— Oh, znam ja ta vaša društva. Sve neki sedi starci sa naočarima. Sigurno ste opet razgovarali o onim čudnim mašinama. Čula sam ja vaše razgovore... Volela bih da vas poseti i neka devojka, bogami, a ne uvek samo oni starci — ćeretala je ona prateći ga hodnikom.

Malo kasnije u njegovom kupatilu šištao je tuš. Jedan zasluženi odmor trebalo je da počne.

•

Za to vreme mornar Makferson se oslobodio. Pustio je iz komore i odvezao dva prijatelja i devojku. Reporter je odmah potrčao k telefonu i pozvao redakciju.

— Obavesti prvo Skotland jard, a onda diktiraj — nasmeja se Edi Kenford.

— Idi do đavola! Gore na spratu ima još jedan telefon pa javi sam. Ja moram da dam izveštaj — nije popuštao Markinč.

Kad mu se javi stenograf, on počeo da diktira:

— »Poslednji obračun — Otkriven Glavni, vođa otmičara — Ispovest pod hipnozom — Zagonetni Lunov prepad...«

— Da, da, to su naslovi! — objašnjavao je sanjivo stenografu.

A zatim nastavi da izlaže ono što je čuo i video. Već je bio pri kraju kad oko vile zajaukaše policijske sirene. Četa policajaca hrupi unutra.

•

Bilo je već jutro kad je Markinč posrećući izlazio iz svoje sobe u redakciju. Dežurni dotrča za njim.

— Traži vas inspektor Dikson. Hitno je! — objasni.

Markinč se javi.

— Slušaj, mladiću — počeo inspektor. — Znam da si ispričao svoju priču. Ali ona ima nastavak u Londža-baru. Ispričaću ti glavno, a ostalo neka preživka neko drugi.

Markinčova ruka je letela po papiru. A kad je razgovor bio pri kraju, upita:

— Ima li još nešto, stari?

— Nema ništa naročito. Ja se povlačim... A da ostajem, morao bih pronaći toga Luna. I kad bih to morao, pratio bih mornara, tebe i Kenforda. I jednog dana bih naleteo na Luna.

— Nije loša ideja. Opomenuću onu dvojicu — upade reporter.

— Dosetljiv si, mangupe! — nasmeja se Dikson i veza se prekide.

Markinč pozva daktilografkinju i počeo da diktira:

— »Nepoznato lice obavestilo je Skotland jard o trojici trgovaca belim robljem, koji su se spremali da od lorda Halibartona preuzmu devojke.

Poznati inspektor Dikson uhapsio je preživelog zločinca i našao dokaze o radu ostalih. Istraga je u toku, ali se saznaje da je već zaplenjen brod »Hermon« koji je imao spremljen tajni prostor za odvođenje devojaka.

Na pomolu je likvidacija velike međunarodne bande.

— Odnosite ovu prvu stranicu dežurnom uredniku — reče reporter.

— A onda dodite da nastavimo.

Kad se devojka vratila, Markinč je spavao u otrcanoj fotelji. Uzalud ga je drmusala.

Uostalom, on nije imao ništa više da kaže.

Lorens Dženifer:

MENJAČI

Nije lako biti policajac u južnoj Kaliforniji, jer se tamo prema vama svi ophode nekako familijarno i bez respekta, i često mogu da vas zapitaju: »Kako vam je gospoda mama, Ed?«

To vam je u početku možda zabavno, ali kad se to stalno ponavlja, tada to postaje nepodnošljivo. Onda vam dođe da sve bacite do đavola i da potražite drugo zanimanje. Sem toga, događaju vam se neobične stvari.

Eto, na primer, u priči koju ću vam saopštiti, učestvuje i bog. Tes smatra da ova priča nema nikakve veze s bogom i da ja ne smem tako da govorim. Tes je moja prijateljica. Ona sebe smatra mojom verenicom, ali ona malo preteruje, pošto smo mi tek počeli da idemo zajedno. Bilo kako bilo, ona mi je prijateljica i ja sam bio kod nje one noći kada je sve počelo.

Tes ume da kuva i mi smo upravo bili završili večeru, koja se sastojala od ribe i voća. Prijatno smo se osećali i ja sam se bio sasvim opustio, kada je zazvonio telefon.

Mislio sam da je to njena majka, koja ju je pozivala jednom nedeljno da je upita da li se odlučila da se uda za nekog filmskog glumca. Ali Tes

mi je posle nekoliko sekundi pružila slušalicu.

Rekoh:

— Braun na telefonu. — Prepoznao sam glas kapetana Henesija. — Žao me je što vam smetam, ali dobro bi bilo da odmah dodete.

— U redu, kapetane — odgovorih ja. — U čemu je stvar?

— Reč je o Velikom Džonu — reče on — mislim da se dešava nešto specijalno.

Opet rekoh — »U redu« — obesih slušalicu i sve objasnih Tes.

Ona je to shvatila, pošto je imala nameru da se uda za policajca.

Plava i slatka kao san, ostala je na pragu kad sam kolima krenuo prema policijskom kvartu koji je bio vrlo blizu.

Uz put sam mislio na Tes, ali posao je posao i policajac mora da čuva zakon i red.

U trenutku kad sam kucnuo na vrata kancelarije kapetana Henesija, osećao sam se skoro kao heroj. Njemu je bilo potrebno svega tri minuta da me oslobodi tog osećanja.

Možda bi bilo dobro da vam kažem koju reč o Velikom Džonu, zato što ga verovatno ne poznajete onako dobro kao policija. Počnimo s njegovim imenom. Ono je sasvim o-

bično, a ime Veliki Džon nije dobio po svojoj visini, pošto je bio dosta nizak već po jednoj popularnoj pesmi.

Spisak njegovih hapšenja dugačak je kao ruka, ali mi nikad nismo imali dokaza protiv njega da bismo ga osudili, tako da je on za nas postao neka vrsta živog izazova.

Nikad nije sve »štimalo«. Jednom je u partiji pokera uspeo da dokaže kako upravo sa jednim profesorom Univerziteta proverava neke matematičke verovatnoće.

Zato je sa Velikim Džonom to moralo da bude nešto specijalno. Već dva meseca bio je miran i nisam se začudio kad sam čuo da je on u pitanju.

— Braun — rekao mi je kapetan Henesi, prešavši odmah na stvar — saznali smo da je Veliki Džon otvorio kockarnicu u ulici Južni Marengo.

— Kockarnicu? — upitao sam začudeno, pošto mi je ta ideja i za Velikog Džona izgledala malo grandiozna.

— Zamisao je neobična — reče kapetan Henesi. — Ima sve što treba, tako da se čovoku čini da je u Las Vegasu.

— Da to nije nešto kao sa onim profesorom univerziteta? — upitao sam ja.

— Ne — reče on. — Po svemu se vidi da je to kockarnica.

— Vrlo dobro — rekoh ja optimistički — najzad je ovog puta dolijao.

Kapetan Henesi sleže ramenima.

— Možda — reče on — ali sa Velikim Džonom nikad čovek nije siguran.

— Ovo je očigledno — rekoh ja. — Kako ćemo otpočeti?

— Želeo bih da odete tamo — reče mi on.

— Ja? Sam? — Mislio sam da ćemo tamo poći u grupi, upasti unutra i bez milosti sve pohvatati, ali je kapetan očigledno nešto drugo bio smislio.

— Sami — reče mi on — i u civilu. — Hoću jednostavno da ispitam stvar, da vidite kakva je situacija, a zatim da mi podnesete izveštaj.

— U civilu?

On opet sleže ramenima i zapali cigaretu.

— Nećemo da Veliki Džon posumnja kako motrimo na njega — reče mi on.

— Čekajte, kapetane — rekoh ja. — Ako on ima kockarnicu, svestan je šta radi. Sem toga, on me poznaje, kao i sve policajce. Civilno odelo neće mi mnogo pomoći.

— Moramo pokušati — reče on strogo. — Možda vas neće prepoznati. Prerušite se, ili tako nešto. Moramo ga uhvatiti.

Pošto je on bio kapetan, nisam želeo da se raspravljam. Ustao sam, pozdravio ga, ali sam ga ipak, u trenutku kad sam otvorio vrata, upitao:

— Kapetane, zašto ste meni poverili ovu stvar, a ne nekom ko je noćas u službi?

— Pokušao sam to i sa njima — reče on.

— Pa?

— Odbili su — reče mi on. — Svi su odbili. Kategorički. Strašno je kad se čovek suoči sa neposlušnošću...

— Razumem — rekoh i izadoh.

Ni na pamet mi nije odmah palo da su ostali sigurno imali jake razloge da odbiju.

Sigurno im je kapetan Henesi bio rekao nešto više o novoj aktivnosti Velikog Džona, nešto što je namerno skrio da mi kaže.

Na primer, o natpisu koji se nalazio iznad ulaznih vrata.

Ulicu Južni Marengo bilo je lako naći, mada je bila podalje od nas.

Nisam hteo da uzimam policijska kola, pošto sam morao da budem u civilu. Kako nisam bio siguran da ću imati gde da parkiram kola, pošao sam peške.

Nisam se prerušio, nego sam jednostavno pokušao da izgledam sasvim kao civil.

Bilo je otprilike deset i po časova. Mesto je bilo dobro osvetljeno i vrlo bučno, ali se niko nije žalio na buku. Mnogi ljudi vole kocku i to čini naš posao još težim.

Natpis je bio dosta jasan . . . Krupna slova bila su izgleda napisana rukom na debelom kartonu, crvena slova na beloj osnovi . . . jasna kao dan iznad ulaznih vrata:

Crkva preraspodele Velikog Džona

Kad sam video taj natpis, najpre mi se učinilo da je to pogreška.

Prvo mi to nije ništa reklo, bar ne odmah. Ušao sam i čim sam prešao prag, pristupio mi je jedan gangster. Mada je bio lepo obučen, ipak se videlo ko je. Znao sam da je to jedan od ljudi Velikog Džona, tip po imenu Feodor.

I on je mene poznavao.

— Gle Brauna — reče mi on svojim krupnim i promuklim glasom. — Dolaziš na službu?

— Ja nisam Braun — rekoh mu ja.

— Ti si onda njegov blizanac.

Šala mu se učinila dobrom pa se nasmejao, i zatim rekao:

— Ma ko bio, dobro došao na službu.

Preda mnom su se nalazila druga vrata iza kojih se čula velika galama: buka glasova, šum kocki, ruleta, udaranje karata, itd.

— O čemu vi to govorite? — rekoh mu ja. — O kakvoj je službi reč?

— O crkvi preraspodele Velikog Džona — reče on. — O neprekidnoj službi koja traje sve dok postoji i najmanji ulog.

— Hoćete da kažete da kockarnica neprekidno radi?

Feodor je pokušao da se pretvara što mu nije bilo lako.

— Gde je kockarnica?

— Pa šta ja to onda čujem? — upitao sam ja. — Bolje će biti da me pustite da prodem.

— Ko vas sprečava da uđete? — reče on. — Svako je dobro došao u crkvu Velikog Džona. Čak i policija, kao što je rekao sam Veliki Džon.

To me je još više iznerviralo. Ipak sam prešao preko toga i otvorio druga vrata. Prostorija je bila osvetljena kao za doček Nove godine i bila je puna dima. Tu su se igrale sve moderne vrste hazardnih igara: rulet, razne vrste pokera i svakojake igre kockom, i sve je bilo u punom jeku. Jedino izrazi koje su upotrebljavali nisu bili uobičajeni.

Evo ih nekoliko:

Na ruletu:

— U redu, gospođe i gospodo, još jedan krug, pričestite se.

Za stolom gde se bacala kocka:

— Ponovo bacam. Brat Henri ne može večno ostati blagoslovljen.

Za stolom gde se igrao poker:

— Spreman sam. Večeras se osećam posvećen.

Istinu govoreći, nisam bio sasvim siguran šta se to događalo.

Posle nekoliko sekundi, idući levo-desno, dok su me zaneseni igrači gurali, otkrio sam glavom Velikog Džona kako u jednom uglu raspravlja sa jednim krupijeom. Uputih se prema njemu. Spazio me je kad sam bio nekoliko metara od njega i on mi veselo mahnu rukom.

Nisam mu odgovorio na pozdrav i kad sam se našao pred njim rekao sam mu otvoreno:

— Ovoga puta, Veliki Džone, otišli ste malo predaleko. Zatvorićemo vašu radnju pre nego što uzmognete bilo šta reći.

— Zatvorićete je — reče on — a zašto?

— Čak i ako uspete da sve odstranite pre dolaska policije — rekoh ja — ja ću posvedočiti na sudu da sam sve video.

Veliki Džon klimnu glavom. Krupije reče:

— Lep tepih, zar ne Braune?

— Dobro, Džeri — reče Veliki Džon. — Vрати se svom stolu i nemoj

zaboraviti da nam je gospođa Remora jedna od najstarijih parohijanki, od koje se uvek možemo nadati važnom čeku.

— U redu — reče krupije koji je prokrčio sebi put kroz masu.

Veliki Džon se okrete meni.

— A sada mi objasnite kako ćete me zatvoriti?

— Kako? — rekoh ja — pokazaću vam to!

— Hoćete da kažete kako ćete doći policijskim kolima i sve ove ljude pohapsiti? — upitao je on. — U tom trenutku drugi njegov pomoćnik priđe mu i reče:

— Veliki Džone, mislim da je brat Samford uzeo nešto više svetog pića. Postao je bučan i smeta službi.

Veliki Džon klimnu glavom i reče:

— U redu. Neka ga nekoliko ljudi odvede u dvoranu za razmišljanje i neka ga stave u krevet. Kad se probudi, on će očitati nekoliko molitvi.

— Vrlo dobro — reče krupije i nestade.

— A sada čujte me — počeh ja.

Veliki Džon me je prekinuo pokretom ruke.

— Ne, vi ćete mene saslušati. Pre nego što pođete po policajce, izađite i pogledajte natpis. Neću da vam se momci zabezeknu.

— To je vrlo ljubazno od vas — rekoh podsmehljivim tonom.

Zadovoljio se da slegne ramenima, tako da me je maljutio.

— Radite što vam je volja. Ja moram nešto da vidim. A vi ostanite ovde i, ako vam je po volji, zabavljajte se.

Bio je otišao pre nego što sam našao reči kojima bi mu odgovorio. Ipak, znao sam šta mi valja činiti i izašao sam cepteći od ljutine.

Još jednom sam pogledao veliki natpis iznad vrata, ali ništa me nije moglo zadržati od delanja.

Kakvu je komediju Veliki Džon mislio da igra?

Onako kako sam ja video stvari, bilo je neizbežno zamarati kapetana Henesija detaljima. Ovoga puta trebalo je da jednom za svagda svršimo sa Velikim Džonom i pomisao na uspeh jako mi je godila.

Sakupio sam dežurne momke, naročito one koji su bili u patroli, ali ovoga puta nismo pošli peške.

Popeli smo se u tri policijska vozila i uputili smo se prema Ulici Južnog Marenga, stavivši u pokret sve sirene. Zaustavili smo se preko puta kockarnice i nekoliko minuta sve je izgledalo kao prava racija. Izašli smo iz kola i odgurnuli Feodora, duvali smo u pištaljke i dva čoveka počеше vikati: — »Policija! Policija!« — Spazio sam Velikog Džona kako je podigao ruke iznad glave i rekao:

— Budite mirni! Neka svako ostane miran!

Ali niko ga nije slušao i mušterije su se počele povlačiti, ili su skakale kroz prozore pokušavajući da se spasu. Mi se raštrkasmos i počesmo hvatati krupije i sve ono što je moglo da posluži kao dokaz: karte, uloge u igri, kocke; dva momka dočepaše se čak i ruleta koji su stavili u policijska kola, a zatim, razume se, povelismo takođe i Velikog Džona.

Pošao je mirno, što mi se učinilo kao dokaz zdravog rasuđivanja s nje gove strane. U stvari, cela operacija bila se odigrala sasvim lako i ja sam bio ponosan na svoj uspeh.

Mislio sam da će se sutra dan pojaviti moja fotografija u novinama, a to će se svakako dopasti Tes.

Možda ću biti i unapređen . . .

Poveo sam goste što je moguće ljubaznije u policiju. Kapetan Henesi upravo je silazio niz stepenice kada smo mi sprovodili neke od uhapšenih.

— Braun? — zauriao je on. — Šta vi to radite?

Pogledao sam ga i pozdravio, jer je uvek dobro biti korektan.

— Kapetane, sve je gotovo — rekoh ja — evo, sprovodimo poslednje uhapšene

— Koga? — riknu on. Ljudi koje smo sprovodili čekali su puni nade da će biti pušteni, ali ja sam naredio svojim momcima da nastave posao.

— Poslednje igrače, razume se — rekoh ja — iz kookarnice Velikog Džona.

— Vi . . . — Videlo se da je teško nalazio reči. — Vi ste napravili raciju u kazinu Velikog Džona? — Uspelo je najzad da kaže. Zacrveneo se i ja sam počeo da se pitam šta to ima da znači.

Za trenutak sam pomislio da je Veliki Džon kupio kapetana Henesija. Ali to je bilo nemoguće.

— Imam sve dokaze u rukama. Tu je čak i Veliki Džon i rulet. Sve je gotovo.

— Odista, sigurno je gotovo — reče on umornim glasom. Pogledao je oko sebe. Svi uhapšenici bili su sprovedeni i jedino smo moji ljudi i ja ostali ovde.

— Braun. — reče kapetan — želeo bih da nas dvojica govorimo nasamo.

— Izvolite, kapetane — rekoh ja. Poslao sam svoje ljude i oni otidoše da se odmore. Kapetan Henesi i ja pođosmo uz stepenice. Mislio sam da je možda ljut što ću ja dobiti odlikovanje, a ne on.

Ali nije stvar bila u tome.

Seo je za sto. Pozdravio sam ga, seo preko puta od njega i čekao. Čekao sam neko vreme.

— Braun — reče on — jeste li slučajno videli natpis iznad ulaznih vrata.

— Ah, to? — rekoh ja — razume se da sam ga video. Ali taj glupi natpis nije mogao da me zaustavi.

Zatvorio je oči i izgledalo je da pati.

— Braun — upita on — šta je tamo stajalo?

— Čikva preraspodele Velikog Džona -- rekoh mu ja. — Kao da neko veruje da je to crkva! Kapetane, dovoljno je bilo malo zaviriti unutra pa videti da tu nema nikakve crkve. Za svakog policajca to je bilo očigledno. Znam ja šta je to.

Kapetan Henesi još više je patio.

— Razume se da znate — reče on — a znate li kako izgleda crkva!

— Dabogme — rekoh mu ja. — Tu su stoličice za klečanje, sveće, obojeni prozori, itd.

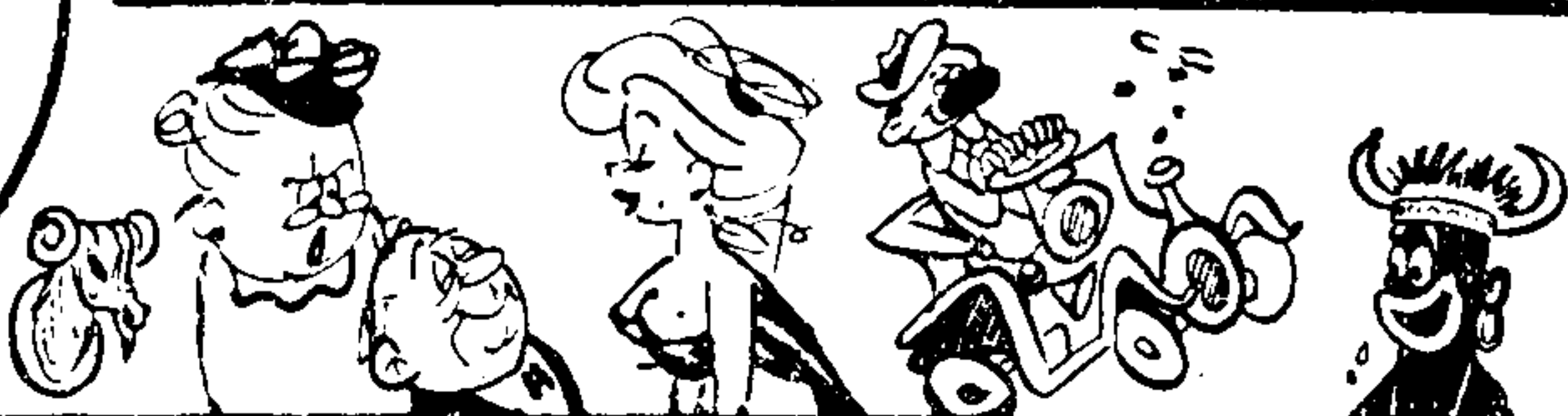
— Na žalost — reče on — vi se varate.

— Varam se?

— Veliki Džon — reče on vrlo polako — upravlja crkvom, a vi ste, Braun, upali sa policijom u hram, ili ako vam se više sviđa u katedralu.

**SVAKOG
ČETVRTKA
U SVETU
HUMORA**

VESELI SVET

— To mesto? — rekoj ja. — Ali, kapetane, ne govorite gluposti, to uopšte ne liči na crkvu.

— Nije to važno — reče on. — Zastao je, a zatim dodao: — Braun, ređite mom sekretaru da pozove sud i nađite mi nekoliko advokata.

— Razumem, gospodine — rekoj ja. — Koje?

— Svejedno koje, ali što je moguće više njih. Bar šestoricu. Ili možda još bolje desetoricu.

— Vrlo dobro — rekoj ja — mogu li još nešto da učinim?

— Idite kući, Braun — reče on — i pokušajte da zaboravite.

— Ali . . . rekoj ja. On je otvorio oči i pogledao me. Izašao sam: u njegovom pogledu bilo je nečeg što mi je govorilo da je on u pravu i da će bolje biti da pođem kući.

Prošla su dva-tri dana i ništa se nije dogodilo. Hoću reći na poslu. Inače, viđao sam Tes, sve je bilo dobro, bili smo verenici. U kancelariji sam radio obične poslove, ali sam osećao da svi očekuju da će se nešto desiti.

To se dogodilo treće noći. Kad sam sam došao do kancelarije kapetana Henesija, video sam tu dosta sveta i, pošto me je on pozvao, ušao sam k njemu.

Tu je bilo jedno dvanaestak ljudi obučenih u tamno odelo i sa nekim ispravama.

Nekako sam došao do kapetanovog stola, i pozdravio ga:

— Po vašoj zapovesti javlja vam se narednik Braun — rekoj ja, a jedan od ljudi upita:

— Je li to on?

— Jeste — reče kapetan Henesi — To je Braun.

Taj čovek mi je prišao, a ostali su stali oko nas. Ja, taj čovek i kapetan predstavljali smo kao neku grupu kojoj se predaje neko odlukovanje, ali to nije bilo tako.

— Braun, naredniče Braun — počeo čovek. — Želeo bih da vam postavim nekoliko pitanja o onome što ste učinili pre neku noć.

Rekoj mu da može.

— Vi ste ušli u tu . . . crkvu sa svojim ljudima, zar ne? — reče on.

— Tako je.

— Da li vas je neko pozvao da uđete unutra?

— Pa — rekoj ja — nisu imali vremena. Znate, mi smo upali da bismo ih sprečili da unište dokaze.

— Vidim — reče on. — I vi ste uhapsili te . . . Velikog Džona i većinu njegovih pomoćnika?

— Tako je, uhapsili smo ih — rekoj ja.

— Sa kakvom motivacijom?

— Zato što je to kockarnica.

Čovek tužno klimnu glavom i reče:

— Ah!

Kapetan Henesi se nagnuo preko stola i upitao:

— Pa!

Čovek je odmahnuo glavom.

— Nemamo ni najmanje šanse — reče on — ne možemo stvar izneti pred sud.

Izbečio sam se i rekao:

— Nije važno ime koje je Veliki Džon dao svojoj radnji, već to što se u njoj kockalo i policija ima pravo da interveniše.

— Ne u crkvi — reče čovek snuđeno. — Braun, mislim da će bolje biti ako vam objasnim stvar.

— U redu — rekoj ja. — Objasnite mi je.

Svi su bili smrknuti, a čovek, pošto je udahnuo vazduh, počeo je sa objašnjenjem:

— Braun, u ovoj zemlji postoji sloboda veroispovesti. To znači da svaka crkva može imati oblik obreda koji joj se sviđa.

— Ali . . . — počeo je.

Svaka crkva može da ima bilo kakav obred, pa čak i da traži novac

skupljanjem priloga, a zakon nema nikakva prava da se u to meša. Oni čak ne moraju da plaćaju ni porez.

— Ali Veliki Džon nema crkvu — rekoh ja.

— Ako on to tvrdi, onda je ima — reče mi on. Veliki Džon, kako ga vi zovete, bio je proizveden za sveštenika od jedne »škole«, koja za pedeset dolara prodaje diplome i zakonski je to punovažno. To je njegova crkva i sve to potpuno legalno. Pošto ste upali u kuću i izvršili hapšenje, policija može da bude kriva ako Veliki Džon podnese tužbu.

Pokušao sam to da shvatim.

— Vi hoćete da kažete da on može sve da čini ako to nazove crkvom?

— Otprilike je tako — reče čovek. Nastalo je poduže ćutanje.

— Pa, neka budem osuđen — rekoh najzad ja.

— Ubeden sam da će vam se to i desiti — reče mi on.

Protekao je još koji minut. Zatim mi sinu jedna ideja.

— Možemo nešto da učinimo — rekoh ja.

— Da podnesemo ostavku — reče kapetan Henesi.

— Ne — rekoh ja. Ne . . . htedoh reći . . . Ako Veliki Džon kaže da je to crkva, mi mu ništa ne možemo, zar ne?

— Da — reče kapetan.

— Stoga mu moramo reći da to nije crkva — nastavio sam ja — moramo ga saslušati, postavljati mu u nakrsna pitanja i dovesti ga dotle da prizna kako je ta zamisao o crkvi samo fasada za njegovu kokarnicu.

— Da mu postavimo pitanja?

— Tame se — rekoh ja — jer u ko . . . je još crkvi kocka? Ne mislim na lotu i nešto slično, već na službu.

— Kocka — reče čovek — služi o-vde kao služba.

— Vidite li? Čak ni Veliki Džon ne može dokazati da je kokarnica crkva.

Kapetan Henesi i ostali ljudi se pogledaše. Najzad je onaj koji je sa mnom razgovarao, nastavio:

— Od toga će biti slabe vajde — reče on — ali se ipak može pokušati.

Posle toga smo pošli prema ćelijama. Ja sam bio na čelu. Mislio sam da će sa Velikim Džonom biti svršeno.

Posle šest časova počeo sam očajavati. Veliki Džon je bio nepokolebljiv. Ljudi i kapetan Henesi tiskali su se oko rešetaka, a ja sam sedeo u ćeliji kraj Velikog Džona. Bio sam umoran i promukao.

— Pogledajmo malo na sve to — rekoh ja — vaša crkva veruje u pre raspodelu novca, zar ne?

— Tako je — reče Veliki Džon. — Video sam svetlost i poverovao sam. Posle dužeg razmišljanja došao sam do zaključka da je glupo što izvesni ljudi imaju mnogo novaca, a drugi imaju malo. Stoga sam odlučio da će moja crkva izvršiti preraspodelu novca.

— Kockom? — rekoh ja.

— To svakom daje podjednaku šansu, dobar dobija, a rđav gubi. Mi jednostavno organizujemo stvari. Tako to ide.

— A ko su vaši parohijani?

— Nama svako može da priđe — reče Veliki Džon. On uopšte nije bio promukao i izgledalo je da se zabavlja. — To su svi oni koji veruju i koji učestvuju u bogoslužjenju.

— U redu — rekoh ja — a šta kažete za prihode?

— To ulazi u troškove upravljanja crkvom — reče on.

— Bez dobiti?

— Naše knjige — reče on — ne podležu kontroli.

Kako je to pitanje bilo postavljeno pre nekoliko časova, to isto je rekao i jedan od ljudi.

— Dobro . . . — počeh ja.

Umešao se jedan od ljudi spolja:

— To je beznadežno — reče on — bolje je da sve napustimo.

Pogledao sam ih. Kapetan Henesi mi je dao znak, izašao sam iz ćelije. Veliki Džon je i dalje mirno sedeo na klupi. Izgledao je sasvim miran.

— Verovatno je sve predvideo — rekoh kapetanu.

— Moraćemo ga pustiti — reče on.

Još sam gledao u pravcu ćelije. Bilo me je sramota.

— Da li će on podneti tužbu? — rekoh ja.

— Neće — reče kapetan Henesi — nije njemu stalo do pravnih bitaka, a ni do nas. On je postigao što je hteo.

— Oh, kapetane! — Veliki Džon bio je ustao i stajao iza rešetaka svoje ćelije. Kapetan Henesi se okrenuo da ga pogleda.

— Šta je? — reče on.

— Mislim da biste voleli čuti — reče Veliki Džon — da ću raspustiti svoju crkvu.

Kapetan Henesi je razrogačio oči.

— Vi . . . šta?

— Iskreno da vam kažem — reče Veliki Džon, — to je velika glavobolja. Hteo sam reći da ima mnogo ljudi koji ne shvataju šta za čoveka kao što sam ja znači vera.

— Vi je raspuštate . . . — počeh kapetan Henesi.

— Možete poptuno da budete mirni — reče on. — Čim budem pušten, zvanično ću doneti tu odluku.

Da budem iskren, sumnjao sam u to. A i Tes. Ona mi je nabacila:

— Od takvog čoveka ničemu dobrom ne treba da se nadaš.

Bio sam siguran da je ona u pravu.

Ali ni slutio nisam šta će se dogoditi.

U gradu je stvorena nova organizacija. Nalazi se u maloj radnji i ima veliku firmu:

Sinod Velikog Džona Za versko poštovanje životinja.

Ima i filijale po celom gradu; govori se da će ih biti u celoj zemlji.

I mi tu ništa ne možemo.

Tako je to, dragi moj.

To je tajna kancelarija bukmekera.

G. Dženifer nam kaže da se tako nešto može desiti samo u južnoj Kaliforniji. Bog ju je takvom stvorio. Oni koji na bilo kakav način zavise od metafizičke faune ili uobičajene politike ove zemlje, verovatno se neće pobuniti protiv te tvrdnje. U izvesnom smislu oni imaju pravo. Ljudi kao što su Veliki Džon ne nalaze se jedino u ovoj zemlji.

Preveo:

P. A.

**U IZDANJU „VESELOG SVETA“
IZIŠAO JE JEDINSTVENI
LUNOV MAGNUS STRIP**

Ovaj gigant strip na 132 strane velikog formata donosi pet kompletnih, velikih stripova:

- * PLJAČKA BANKE**
- * DŽUDI I NEPOZNATI**
- * MESEČEVO LUDILO**
- * KAGULA NAPADA**
- * TAJNA ZLATNOG RUDNIKA**

i uzbudljivi roman

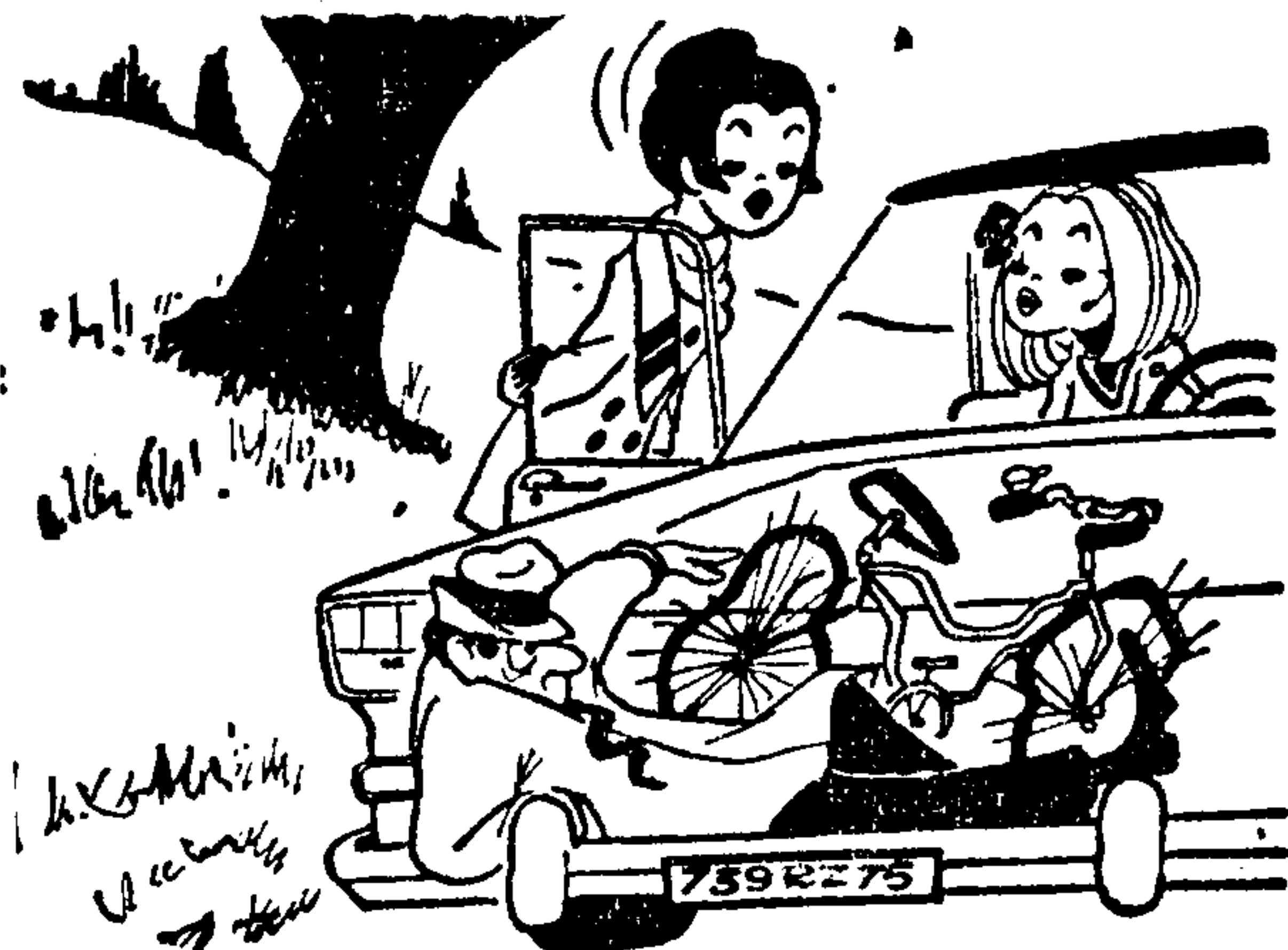
„LUN, KRALJ PONOĆI I OTMIČAR“

**Tražite veliki LUNOV MAGNUS STRIP
kod svih prodavaca novina u zemlji**

Ne zaboravite: svakog četvrtka izlazi

VESELI SVET

Novi format — cena 1 n. dinar

— Znaš li ti da mi vozimo i jednog slepog putnika?

● List izdaje i štampa Novinsko preduzeće „Dnevnik”, Novi Sad, Gajeva 15 ● Pretplate i uplate šalžite običnom uplatnicom, sa naznakom „ZA VESELI SVET” na žiro račun broj 657-1-254 Novi Sad.

VESELI SVET

VESELI SVET

VESELI SVET

● List donosi izbor najboljeg inostranog humora iz mnogobrojnih publikacija: MARIJUS ● ERISON ● LUDAŠ MAČI ● KROKODIL ● DIKOBRAZ ● ŠPILKI ● ROHAČ ● ISI PARI ● OJLENSPIGEL ● PURKOA PA ● FRAN RIR ● FRANS DIMANŠ ● SUPER KALANDRINO ● AKTUEL ● PANČ ● PARDON ● NJUJORKER ● STRSEL ● ŽUR D'FRANS ● SON BLAG ● KOMIKS ● PARI MAČ ● TEMPO ● KONSTELASION ● EPOKA ● AGANJOK ● LUK ● ZAJT IM BILD

Na 32 stranice „Veselog sveta“ naći ćete preko 250 najuspelijih karikatura, šala i anegdota

NOVO — NOVO — NOVO

Od nove 1968. godine naša ROTO-BIBLIOTEKA je upotpunjena novom „Zlatnom serijom“, koja donosi IZABRANE STRIPOVE

**Sveska br. 2 je donela
veliki VESTERN STRIP**

BLAGO U PEĆINI

Na 132 strane, pored ovog velikog stripa sveska ima kao dodatak još dva kompletna stripa.

**Sveska br. 3 donosi veliki
VESTERN STRIP**

PAKLENI PODUHVAT

Dodatak još dva kompletna stripa.

Od 1. januara 1968. godine kod svih prodavaca novina tražite novu „Zlatnu seriju“ stripa. Cena 2 nova dinara.

SERIJA ZABAVNI ROMANI

U 1967. I 1968. GODINI IZIŠLO IZ ŠTAMPE:

F. Ešton
M. Brend
H. Dž. Evarts
R. Dunkan
F. Devis
L. Foremen
K. Hamond
H. Vittington
Dž. D. Kar
S. F. Unger
T. Hardi
F. Ešton
V. Bras
R. Dunkan
L. Paten
Dž. Flag
V. Tejtli
T. Kingzvej
E. Valas
P. Fild
O. Čad
F. Ešton

LUN I DVOJNIK
KIDOVA OSVETA
ZAMKA USIJANE ZEMLJE
ZLATO PROKLETE PLANINE
PO TRAGU TAJANSTVENOG UBIC
DESPERADOSOVO BLAGO
PATROLA SMRTI
GNEV BERTA LANDERSA
DEVET GREŠAKA ČUDNOG UBICE
GORKI ČASOVI
ČOVEK IZ ABILENA
LUN U MREŽI CRNOG TROUGLA
PAKAO U BAR FORKU
MERKERIK
OBESPRAVLJENI LU STARK
IGRAČICA SMRTI
ČOVEK SA MEDE
POBUNA U BIG LAKU
TEROR U METROPOLI
NAPAD U PAUDER VELIJU
VUK JE MOJ BRAT
LUN PRETI

NAREDNE SVESKE DONOSE:

Dž. Daniels
Lin Seriz
P. Kolhefer

PAKLENA DOLINA
ŠERIF BEZ ZVEZDE
MISTERIJA PLAVIH KRUGOVA

POPUST PRETPLATNICIMA 10 ODSTO

Pretplata za seriju zabavnih romana iznosi za našu zemlju za 12 brojeva 16,20, za 24 broja 32,40 a za 36 brojeva 48,60 N dinara.

Pretplata za inostranstvo za 12 brojeva 30, za 24 broja 60 a za 36 brojeva 90 N. dinara.

Pretplata se šalje običnom uplatnicom sa naznakom »Za seriju zabavnih romana« kao i od koje sveske se želi primati.

Uplate adresirati na »Dnevnik« Novi Sad, žiro račun 657-1-254, Poštanski fah 120.

Sledeća sveska donosi:
Dž. Daniels
PAKLENA DOLINA

-western roman-

4
puta
nježna
NIVEA
dječja
njege

NIVEA
baby

NEVA
ZAGREB

*sken & obrada
džovani & markoboss*